

76472

УНИВ. БИБЛИОТЕКА
Ф. н. бр. 2365

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΤΗΣ ΙΝΔΙΑΣ ΕΘΝΩΝ

Καὶ
ΒΡΑΓΜΑΝΩΝ.

PALLADIUS

De Gentibus *INDIÆ*
ET
BRAGMANIBUS.

S. AMBROSII
De Moribus BRACHMANORUM

ANONYMUS
De BRAGMANIBUS.

Quorum Priorem & Postremum nunc primum in lucem protulit

Ex Bibliotheca Regia

EDOARDUS BISSÆUS Eques Auratus
& titulo CLARENCII Rex Armorum.

LONDINI,

Excudebat T. Roycroft, Regiæ Majestatis in Linguis Orientalibus
Typographus. Anno Domini MDC LXVIII.

Honoratissimo Illustrissimoque D. D.

EDOARDO HIDE

EQUITI AURATO,

CLARENDONIE Comiti, CORNBURIE
Vicecomiti, Baroni HINDONIE, Summo
ANGLIÆ, necnon Almx Oxoniensis
Academiæ Cancellario, Sacræ Majestati
Regiæ a Secretioribus Consiliis.

*I pares essent Dignitate hi Ser-
mones (Illustrissime Domine)
Philosophiæ, & Philosophis, de
quibus pertractant, eos Tuis
oculis haud proorsus indignos au-
derem affirmare. Nam ut antiquissimi, sic Philo-*

D E D I C A T I O.

sophorum omnium optimi erant BRACHMANES.
 Lucianus, qui non cuiquam Philosophorum parcat, illos vocat *ἄφρονας*, nec alios præter id bonum genus Philosophis annumerare dignatur. Tanti facis quicquid nomen meretur Eruditionis, cuius Tu (*Eruditorum omnium Amor & Delicia*) principem locum tenes, ut Literatos omnes, qui sunt in aliquo pretio, Amore digneris & Patrocinio. Tuo Nomini hæc nuncupanda vel ideo duxi, ut quod à se non habent, per Te habere inciperent, & ex Tua Dignitate mutuarentur quod ab Editoris merito handquaquam nancisci potuerunt. Multa enim (inquit Ille) idcirco pretiosa sunt, quia Templis sunt dicata. Hoc jam quali quali functus Officio, de Familiis Nobilitatis Anglicanæ, tanto magis memorandæ, quo diutius Decessorum Tabulis neglectæ, aliquid dicere serio accingor. Nam licet numero Imaginum, claritate Prosapia, & antiquitate Stemmatum (inter quæ Tuum merito numerandum) exteris Nationibus non cedimus, attamen

men

D E D I C A T I O.

men aut minimum, aut nihil hisce de rebus comperit habent quicumque sub alio cælo quam nostro vivunt. Caterum, si quid opera nostra dedaverit in eorum gratiam, id totum Tibi acceptum referre par est. Profiteor enim ingenne, me, nisi ut Tue inservirem Familie, quæ me quasi mancipio & nexu, Tuis ingentibus Beneficiis, devinctum tenet, nunquam fuisse ut huic Operi vacarem. Namque Tui Favores, quibus jure glorior, tot & tanti fuerunt, ut tantum superent omnem grati animi significationem, quantum excedunt merita mea. Tux Benignitati debentur, nullo nostro merito provocatæ, quæ cum insita & ingenita nature Tue alienari non possit, Favoris & Præsidii in perpetuum sum securus.

Illustrissimæ Amplitudini Tux

Devotissimus

EDOARDUS BISSÆUS

CLARENCEUX.

ἄπειρον μετέφερον ἢ βασίη, καὶ Ἀσπλιῶν ἔως ἢ ἡμέραν ὄλιον
 φαιλίαν δ' ἐγχεστέρεσι μακρῶ ἢ τῷ πρῶτον, σωμακολληπίστατα
 μερῶ τῶ βασιλῆα, ἄναξ ἔφασκε πάλιν ἐπ' οἴκῳ, μετρίῳ ἢ ἀν-
 τῶν, κελύσεια ἔκειν εἴτε βλάται τυχάναν. τὸν δ' σωμαπᾶσαι μέ-
 γρη πύλας, καὶ μετ' ἐμφύστατα, καὶ μετ' ἐπὶ δ' διαίτη, συνίοντα
 τῶ βασιλῆα ὄππικῶν μόνον ἢ ὑπὸ πᾶσι λέγειν, ὡς ἐκπληρώσει
 τὰ πεπρωμένα ἐπὶ τ' ἀσκήσιος ἢ ὑποχρέω. Ἀλέξανδρον δὲ
 πῶς παρῶν αὐτῆ δουρῶν διαίτην. Ὅσοι κελύ-
 σεσι φασὶν αὐτῶν πεμφθῆναι Ἀσπλιῶν μὲν τῶ Σοφιστῶν ἀκόσῳ
 τῶ τῶ Ἀλέξανδρον ὡς γυμνοὶ Ἀσπλιῶν, καὶ κερταίεας ὄππικ-
 λῶν τοῖς ἀνθρώποι, ἐν πᾶσι ἢ ἀγνοῖ πλάσῃ, πᾶσι ἄλλοις ἢ μὴ
 βαδίζουσι κελύσεια, ἀλλὰ κελύσεια αὐτῶν φοιτᾶν παρ' αὐτοῦ
 εἰ π μετ' ἔχον ἐθέλουσι τῶ πεπρωμένων ἢ λογομῶν ὑπ' αὐ-
 τῶ. πῶς τῶν ἢ ἔπειτα, ἐπὶ δὲν ἔπειτα αὐτῶν πᾶσι ἐδοῦκα παρ' ἐκεί-
 νου φοιτᾶν, ἔπειτα ἐκείνου βιάζεσθαι αὐτῶ τὰ πᾶσι πᾶσι π ἀγνο-
 ῶς, αὐτῶ ἐφασκε πεμφθῆναι κελύσεια ἢ ἀνδρας πεπρωμένους
 διὰ σαδῶν ἀγνοῖ τῶ πύλας, ἄλλοι ἐν ἄλλῳ ὁρῶντι ἐξ ὧν, ἢ
 κελύσεια, ἢ κελύσεια γυμνοῖ, ἀκόσῳ ἔως ἐπὶ πᾶσι, εἴτ' ἀπει-
 χόμενοι εἰς τὸ πύλα κελύσεια δ' ἢ τὸ ἦλον ὑπομάται
 ἔπειτα δερμῶν ὡς τῶ ἄλλοι μὲν ἐπὶ ὑπομάται γυμνοῖς ὄππ-
 βῆται πῶς πᾶσι τῶ γῆς ἐκείνου ἢ μεσημέριαν. Διαλεχθῆναι
 δ' ἐν τῶ Κελύσεια, ἐν καὶ σωμακολληπίστα τῶ βασιλῆα μέγρη
 Περσῶν, καὶ Ἰσπανῶν τῶ παρῶν ἰσμοῦ περὶ τῶ πύλας
 τῶ ἢ ὄππικῶν τυχάν κελύσεια. Περσῶν αὐτῶ καὶ κερταίεας
 σῶς, ἐπὶ ἔφασκε ὅτι πεμφθῆναι αὐτῶ ἢ βασιλῆος ἀναστροφῶν ἢ
 φιλοσοφίας αὐτῶν, καὶ ἀπαρῶν αὐτῶ εἰ αὐτῶ μὲν εἰς
 εἰς φῶν, ἐπὶ μὲν εἰς μετ' ἔχον τῶ ἀναστροφῶν ἰδῶν δ' ἐκεί-
 νοι χλαμῶδα καὶ καυσίαν φορεῖσθαι καὶ κερταίεας, κελύσεια,

Το πύλας, φῶναι, πᾶσι ἢ ἀναστροφῶν καὶ ἀναστροφῶν πύλας, κελύ-
 σεσι καὶ πῶ κελύσεια καὶ κελύσεια δ' ἔφασκε, αἱ μὲν ὑπὸ τῶ, γῆλα-
 κῶ δ' ἄλλοι καὶ ὁμοῖος αἱ μὲν μετ' ἔχον, αἱ δ' οἴη, πῶς δ' ἐ-
 λαίη. ὑπὸ πύλας δ' οἱ ἀνθρώποι καὶ κερταίεας εἰς ὑπὸ τῶ
 πῶ τῶ τῶ βῆσι ἀπὸ τῶ κελύσεια, ἰσμοῦ πᾶσι, καὶ Ἀσπ-
 λῶν τῶ βῆσι ἀπὸ τῶ κελύσεια, ἰσμοῦ πᾶσι, καὶ Ἀσπ-
 λῶν εἰς τὸ μέσον, πάλιν ἄπειρα ἢ ἀγνοῖ ὑποχρέω. ἐγὼ
 δ' ἔπειτα κελύσεια καὶ ὑπὸ τῶ πύλας, κελύσεια ἢ ἀναστροφῶν
 ἢ ὄππικῶν γῆλα. Ταῦτα εἰπόντα κελύσεια εἰς ἰσμοῦ ἀναστροφῶν
 αὐτῶ κελύσεια πῶ σῶν γυμνοῖ ὄππικῶν αὐτῶ κελύσεια κελύσεια
 μετ' ἔχον τῶ λόγῳ. Ἀπειρα μὲν δ' αὐτῶ, Μανδάνη, ὡς ἔφασκε
 πεμφθῆναι καὶ κελύσεια αὐτῶ, τῶ μὲν ὄππικῶν ὡς ὑπὸ τῶ
 κελύσεια, καὶ ταῦτα ὑπὸ τῶ κελύσεια, αὐτῶ ἢ κελύσεια καὶ
 εἰπὶν, ὡς τὸν μὲν βασιλῆα ἐπαρῶν δῖον κελύσεια πᾶσι δει-
 κῶν ὄππικῶν κελύσεια μὲν τῶ ἰδῶ αὐτῶ ἐν ὑπὸ τῶ φιλοσο-
 φῶνται ἀναστροφῶν δ' εἰ τ' ἀπᾶσι εἰ οἱ πᾶσι φερόντων
 εἰς πᾶσι διὰ τῶ σῶν μὲν ἐκείνου πᾶσι σῶν φερόντων, εἰ δ' ἀ-
 κελύσεια ἀναστροφῶν. αὐτῶ κελύσεια εἰ εἰ ἐκείνου πᾶσι Ἀσπ-
 λῶν μὲν, πᾶσι φῶντι μὲν πᾶσι σῶν κελύσεια ἢ οἱ πολλοῖ, με-
 τ' ἔχον τῶ πῶ ἀναστροφῶν ὄππικῶν πᾶσι πᾶσι. ὁμοῖος τῶ ὡς ἐπὶ
 Ἀσπ λῶν κελύσεια κελύσεια ἀπᾶσι τῶ πῶ κελύσεια. Ταῦτα μὲν
 εἰς πᾶσι ἔφασκε αὐτῶν, ὡς εἰς λόγῶ ἀπᾶσι ὡς ἰδῶν κελύσεια
 κελύσεια κελύσεια ἀναστροφῶν καὶ ὄππικῶν κελύσεια τῶ μὲν
 τῶ κελύσεια, τὸ ἢ φῶντι αὐτῶ. ταῦτα ἢ ὄππικῶν ἀναστροφῶν
 ἢ αἱ γῆλα κελύσεια, ἀπ' ὧν κελύσεια πᾶσι, καὶ ὄππικῶν
 πᾶσι ἀναστροφῶν κελύσεια, καὶ κελύσεια, καὶ ἰδῶν, κελύσεια
 καὶ κελύσεια, ἢ αὐτῶ σῶν κελύσεια ἐκείνου πᾶσι Ἀλέξανδρον
 κελύσεια μὲν τῶ αὐτῶ
 κελύσεια, ὡς πᾶσι κελύσεια. Ταῦτα εἰπόντα

Ἡρώδης εἰ κὲ ἐν τοῖς Ἑλλασσι λόγοις ποῦ τι λέγουσι. Εἰσπύσας δ' ὅτι καὶ Πυθαγόρας πιαυῶς λόγια, κελύει τι ἐμφύχον ἀπέχεσθαι, κὲ Σακεράτος, καὶ Διογένης, ὅ καὶ αὐτὸς ἀνεροσώτατο, ἀποκρίμασθαι, ὅτι τὰλλα μὲν τομίζει φρονημῶς αὐτοῖς δοκῶν, ἐν δ' ἀμυγρῶντι, ἔμηνον παρὰ τὴ φύσιν τὴμεθόθεν ὅ τὸ ἀν' αἰσχυμῶσιν γυμνῶς, ὡς ἔσ' αὐτοῖς, ἀλέγειν δὴ μὴ ζῶντας καὶ τὸ οἰκίαν ἀρξίτω ἢ ἢς ἂν ὄπισθελες ἐλαχίστος δὲν). ἔφη δ' αὐτὸς κὲ τὴ ἀλλε φύσιν πολλὰ ἔχουσιν, καὶ ἀροσημῶσιν ὄμβρως, αἰχμηρῶ, ἔσων ἀπὸ ὄντως δ' εἰς τίω πόλιν κὲ ὡς ἀροσος σκεδάπτωσθαι ὅτι δ' ἀν' κομίζοντι αἰσχυρὴ ἢ βότρωσ ἀλλεπύχουσι, λαμβάνων ὄμβρως ἀπὸ χροῖσθαι ὅ δ' ἔλαρον ἐπὶ κροσὶ χροῖσθαι αὐτῶ καὶ ἀλάφωσθαι ἀπαιτοῖν δὲ πλάσιαν οἰκίαν ἀνεῖσθαι αὐτοῖς μέχρι γυαμῶσιν πύσθαι ἀπὸ ὄντως ἢ δάσιν κομίζων κὲ λόγων. Αἰσχυροῖν ἢ αὐτοῖς τομίζωσθαι ἔσων σκεδάπτωσθαι τὸν δ' ἀποσώσθαι κροσὶ αὐτῶ ποῦ, ἔχων ἑαυτὸν ἀπὸ πύσθαι πύσθαι, ἀπαιτοῖν ἢ, καὶ κροσὶ σάσια ὄπτι τίω πύσθαι ἔφασθαι κελύειν, ἀπαιτοῖν δὲ κροσὶσθαι. Νέσχυροῖν ἢ ἀλλε τὴ Σαφίωσιν ὄπτι λέγια, τὸς μὲν Βραχυμῶσιν πομυμῶσθαι κὲ ἀρξυμῶσθαι τοῖς βασιλεῶσιν Συμβόλως, τὸς δ' ἀλλωσ σκεδάπτι τὰ ἀλλε τίω φύσιν τῶσιν ἢ ἢ κὲ Κάλανισ Συμφωλοσφῶσθαι δ' αὐτοῖς κὲ γυαμῶσθαι τὰς ἢ διαμῶσ ἀπαιτοῖν σκεδάπτι. Μεγαλῶσιν δ' ἐν μὲν τοῖς φιλοσφῶσιν εἰσθαι ἢ ὄμβρως φροσὶ ἑαυτοῖς ἔχων τὸς ἢ πιαυῶσ τὸ πο σκεδάπτι κροσὶσθαι τὸς μὲν σκεδάπτι τὴ φύσιν φροσὶσθαι ὄπτι πλάγιω ἢ κροσὶσθαι, τὸς δ' ἀπὸ ὄντως ὄπτι βυμῶσ, τὸς δὲ πολυμῶσ ἀπαιτοῖν ἀπαιτοῖν, τὸς ἢ πύσθαι εἰς πύσθαι ὄπτισθαι: εἰσθαι ἢ κὲ ὁ Κάλανισ ἀρξυμῶσθαι ἀπαιτοῖν, κὲ τὰς Ἀλεξάνδρωσ κροσὶσθαι δὲ δὲ κροσὶσθαι. τὸ πο μὲν αὐτὸ φροσὶσθαι, τὸν ἢ Μείδανισ ἔσων τῶσθαι, ὅς, τὸς ἢ Ἀλεξάνδρωσ ἀρξυμῶσ κροσὶσθαι τὸν

Διός

Διός ἔσθαι, πιαυῶσ τὴ δ' ὄμβρως ἔσων ἀπαιτοῖν, ἀπαιτοῖν ἢ κροσὶσθαι, μὴ πιαυῶσ φροσὶ Διός ἔσθαι ὅς γε ἀρξυμῶσ μὲν πολλοσὶ μέσθαι τὸς γῶσ μὲν αὐτῶ δ' ἐν τὸν ἀπὸ ὄντως ἀπαιτοῖν ὄμβρως, ὡς ὄμβρως κροσὶσθαι μὴ πιαυῶσ ἢ φροσὶ, ὡς ζῶντι μὲν ἀρξυμῶσ ἐπὶ φροσὶ τὴ ἔσθαι, ἀπαιτοῖν ἢ ἀπαιτοῖν τὸς Κροσὶσθαι δὲ γῶσ πιαυῶσ, μὲν ὄμβρως ὡς βασιλῶσ κὲ κροσὶσθαι βίωσ. ὡς ἔσων τὸν Ἀλεξάνδρωσ κὲ σκεδάπτισθαι.

DE PHILOSOPHIS QUOQUE DIVISIONEM ALIAM INSTITUIT [MEGASTHENES] DUO GENERA EORUM FACIENS, QUORUM UNUM BRACHMANES, ALTERUM GERMANES, DICATUR: PRÆSTARE AUTEM BRACHMANES ALTERIS, QUOD EORUM DECRETA MAGIS SINT CONSERVANDA. HI, QUAMPRIMUM CONCEPTI SUNT, VIROS DOCTOS CURATORES HABENT, QUI & MATRI & CONCEPTO ACCEDENTES, IN SPECIEM QUIDEM INCANTANDO PROLI AC MATRI FELICITATEM CONCILIANT; SED REVERA QUÆDAM CONTINENTIÆ PRÆCEPTA DANT. MATRES QUÆ LIBENTER EOS AUDIANT EO FELICIORES PROLE FUTURAS EXISTIMANT. POSTQUAM VERO NATI SUNT, ALIOS ATQUE ALIOS CURATORES FORTIUNTUR: NAM QUO MAGIS ÆTAS ADOLESCIT, TANTO ELEGANTIORES MAGISTRI SUCCEDANT. PHILOSOPHOS ISTOS ANTE URBEM IN LUCO DEGERE, INTRA MEDIOCREM AMBITUM QUO CINGANTUR: FRUGALITER VIVERE, SUPER TORIS AC PELLIBUS JACERE, ANIMALIBUS AC VENERE ABSTINERE, SÆRIS SERMONIBUS INCONTOS, & CUM VOLENTIBUS AUDIRE COMMUNICANTES. AUDITORI AUTEM NON LICERE NEC LOQUI, NEC SÆRARE, AUT EXPUERE, ALIOQUI DIEM ILLAM COËTU EXCLUDI, UT INCONTINENTEM. ET CUM TRIGINTA & SEPTIM ANNOS SIC VIXERINT, IN SUÆ SECEDERE, & LAXIUS LICENTIA QUÆ

DE Philosophis quoque divisionem aliam instituit [Megasthenes] duo genera eorum faciens, quorum unum Brachmanes, alterum Germanes, dicatur: prestare autem Brachmanes alteris, quod eorum decreta magis sint conservanda. Hi, quamprimum concepti sunt, viros doctos curatores habent, qui & matri & concepto accedentes, in speciem quidem incantando proli ac matri felicitatem conciliant; sed revera quædam continentie præcepta dant. Matres quæ libenter eos audiant eo feliciores prole futuras existimant. Postquam vero nati sunt, alios atque alios curatores fortiuntur: nam quo magis ætas adolescit, tanto elegantiores magistri succedant. Philosophos istos ante urbem in loco degere, intra mediocrem ambitum quo cingantur: frugaliter vivere, super toris ac pellibus jacere, animalibus ac Venere abstinere, seriis sermonibus incontos, & cum volentibus audire communicantes. Auditori autem non licere nec loqui, nec serare, aut expuere, alioqui diem illam coetu excludi, ut incontinentem. Et cum triginta & septem annos sic vixerint, in suæ secedere, & laxius licentia quæ

tiusque

tiusque vivere, sindonem induere, aurum in manibus & auribus moderate gestare, & carnibus vesci animalium, quæ hominum opera non adjuvant, ab acribus & condimentis abstinere, quam plurimas ducere uxores multiplicandæ prolis gratiâ : nam e pluribus plura etiam nasci bona. Cogunt e filiis aliquem, si servos non habeant in ministerium, gravidæ necessaria parare. Brachmanas cum uxoribus non philosophari, ne, si improbæ sint, aliquid quod efferrî nefas sit in profanos efferant ; si probæ, viros relinquant. Nam qui voluptatem ac dolorem, vitam ac mortem, æque contemnat, subditum esse alteri nolle : huiusmodi autem esse probum & probam. Plurimas eorum de morte disputationes esse. Nam hanc vitam habendam esse quasi recens conceptorum hominum statum, mortem vero partum in veram illam & felicem vitam iis qui recte philosophari sint : propterea eos multa exercitatione se ad mortem præparare. Nihil eorum quæ hominibus accidere dicuntur, bonum vel malum : neque enim futurum ut iisdem e rebus alii molestiam alii gaudium caperent, somni similes opiniones concipientes ; utque iidem ex iisdem interdum angerentur, interdum immutari gauderent. Ait quædam ex iis quæ de natura differunt stultitiam eorum arguere, potentiores enim esse operibus quam sermone, fabulis pleraque confirmantes. De multis vero cum Græcis sentire ; ut quod mundus sit ortus, & interiturus, & sphericus ; & quod conditor & administrator ejus Deus universum eum pervadat ; universarum rerum primordia diversa esse, mundi autem aquam, & præter quatuor elementa quintam quandam naturam esse, ex qua cælum astraque consistunt ; terram in medio sitam Universi ; de semine, de anima, aliisque

complu-

compluribus similia eos dicere ; texere etiam fabulas quasdam, quemadmodum Plato, de immortalitate Animæ, & de judiciis quæ apud Inferos fiunt, & alia huiusmodi non pauca. Ac de Brachmanis quidem hætenus. *Germanum* eos honoratissimos ait, qui Hylobii appellantur, ex eo quod in silvis degunt, e frondibus & silvestribus fructibus viventes, vestem ex arborum corticibus habentes, vini & Veneris expertes. Hos cum Regibus de causis rerum interrogantibus per nuncios colloqui, & per illos Deum a Regibus coli & placari. . . . Aristobulus in Taxilis vidisse se dicit Sophistas duos, utrosque Brachmanes ; alterum senio rem tonsam, alterum juniorem comatum, utrumque discipulis comitatum fuisse ; solitos reliquo tempore in foro versari, & ut consiliariis honorem hunc habitum ut quicquid ex rebus venalibus vellent, id gratis auferre liceret : & ad quemcunque accesserint sesamino oleo eos perfundere, ut usque ad oculos fluat ; & multo melle ac sesamo præserte panem conficientes gratis enutritos. Cumque etiam ad Alexandri mensam accederent, assistentes cœnasse, & tolerantiam docuisse ; nam in locum quendam proximum cum secessissent, senio rem supinum & Solem & imbres pertulisse ; jam enim pluebat Vere incipiente : juniorem vero in altero pede stantem lignum tricubitale ambabus manibus sublato sustentasse, eo pede autem jam defesso, alteri innixum, atque ita totum diem perseverasse. Ex his longe continentio rem visum fuisse juniorem, qui cum aliquandiu Regem secutus fuisset, domum reversus est ; quo eum accersente, iussit si quid veller ad se venire ; alterum usque ad extremum secutum, & vestem induisse, & victum apud Regem immutasse : & cum a quibusdam in-

c

creparetur,

creparetur, respondisse, quadraginta exercitationis annos se complexisse quos promississet. Alexandrum filiis ejus dona plurima dedisse. Onesicritus missum se scribit ut cum Sophistis colloqueretur: etenim Alexandrum audivisse nudos eos incedere, & tolerantiam exercentes in honore maximo haberi, ad alios autem si vocarentur non ire, sed jubere ut ad se venirent si quid assequi vellent quod ab eis ageretur & diceretur. Proinde cum essent tales, & neque sibi decorum putaret Alexander ad illos accedere, nec vellet invitos cogere ut quicquam facerent præter patriæ instituta, se missum inquit, invenisse autem se quindecim homines viginti stadiis ab urbe, alium in alio gestu, vel stantem, vel sedentem, vel jacentem nudum, & usque ad vesperam immotum, postea in urbem discedentem. Omnium vero difficillimum esse Solem perpeti adeo calidum ut nemo alius nudis pedibus in meridie terram calcare sustineret. Collocutum se cum uno eorum, nomine Calano, qui postea usque in Persiam Alexandrum secutus, secundum patriam legem mortuus est, in rogum impositus: tunc autem forte lapidibus incubabat; itaque accessisse, & eum appellasse ac dixisse, missum se ab Alexandro eorum sapientiam auditum, & Regi renunciatum; quare se paratum audire nisi quid obstaret. At Calanum, cum chlamydem & cauciam ac crepidas indutum conspexisset, risu sublato ita farum; Olim omnia plena erant triticeæ & hordeaceæ farinæ, ut nunc pulveris; fontes alii lacte, alii aqua fluebant, nonnulli melle, alii vino, quidam oleo: homines autem ob satietatem ac luxuriam ad contumeliam se transdiderunt. Jupiter itaque præsentem strum exosus omnia abolevit, & vitam per laborem instituit.

Tunc

Tunc temperantia & virtutibus cæteris in medium prodeuntibus, rursus honorum copia facta est. Nunc jam res pene ad saturitatem contumeliamque rediit, ac periculum est ne rerum omnium interitus impendat. Quæ cum dixisset, jussisse, si quid vellet audire, ut eo habitu deposito super iisdem lapidibus nudus jaceret. Se autem animi dubio, Mandanum, qui ceteros antebat ætate pariter atque sapientia, Calanum objurgasse, qui contumeliam culpans ipse contumeliose ageret: sibi ad eum vocato dixisse illum; Summopere quidem Alexandrum laudo quod in tanta administrandi imperii mole sapientiam expetit, quem solum ego in armis philosophantem vidi. Longe utilissimum fuerit si ii sapiant quibus potestas est volentibus continentiam persuadendi, invitos autem ad eam cogendi. Mihi autem, aiebat, venia debetur si per tres Interpretes colloquens, qui præter vocem plebeio quovis nihil amplius intelligunt, non possum nostræ sapientiæ vim ei demonstrare: nam perinde res habet ac si quis postularet limpidam aquam per coenum delabi. Omnia itaque dicta Mandanis eo pertinuisse; Eam esse optimam doctrinam quæ voluptatem molestiamque animo eximeret; molestiam a labore differre, quod illa ei esset inimica, alter vero amicissimus. Ipsos corpora ad laborem exercere ut mentes confirmarentur, quibus morus sedentur, & bona omnibus consulendi publice privatimque facultas adesset; quomodo etiam nunc Alexandrum instituturi essent ut & meliori recte temperare, & deteriore reddere meliorem possit. Posthæc interrogasse num talia etiam apud Græcos dicerentur. Cumque respondisset ipse, eadem Pythagoram docere, ac jubere ab animalibus abstinere, tum Socratem, & Diogenem, quem ipse

c 2

au-

audisset, intulisse Mandanum; Sane prudenter eos de cæteris rebus sentire existimo, in uno autem errare, quod legem anteponunt nature; alias enim non puderet eos nostro more nudos degere, & tenui victu esse contentos; cum ea optima domus sit quæ minimo apparatu indigeat. Addidit, multa eos de natura, de prædictione imbrium, siccitatum, & morborum inquirere. Abeuntes vero in urbem per fora dispergi, & quemcumque offenderint sicut vel uras ferentem, ab eo gratis capere; si oleum fuerit, eo perfundi & inungi; omnem domum divitum iis parere usque in mulierum conclavia; ingressos autem in coenæ & sermonum communicationem adhiberi. Turpe apud eos putari corporis morbum; quem si quis veretur, seipsum igni e vita educit; nam constructo rogo super eum perunctus sedet, & accendi iubens immortuus comburitur. Nearchus de Sophistis ita loquitur; Brachmanas in civitatibus versari, & Reges sequi, & eorum consiliarios esse, cæteros vero quæ ad naturam pertinent contemplari; & ex his Calanum fuisse. . . . Megasthenes nullum Philosophis decretum esse de morte sibi consciscenda affirmat; sed temerarios haberi qui hoc in se admittant; ac natura quidem duos, in vulnus vel præcipitium ferri; doloris impatientes, in profundum maris; doloris patientissimos, strangulari; igneos, in ignem detrudi; ac talem Calanum fuisse, incontinentem sane hominem, & mensæ Alexandri mancipium. Ea propter hunc vituperari, Mandanum summopere laudari. Is, cum Alexandri nuntii eum ad Jovis filium vocarent, & parenti dona pollicerentur, dicto non audienti minarentur cruciatum, respondit, Neque illum Jovis filium esse qui ne minimæ quidem terrarum

parti

parti imperaret: nec se illius dona requirere, quorum nulla est satietas; nec minis terreri, cum vivens facis ab India nutriatur, mortuus vero ab attrita jam senio carne liberetur, in meliorem purioremque vitam transmigrans. Itaque ab Alexandro laudatum dicit, & misum factum.

CICERO *Tusc. Quest.* lib. 5.

QUÆ Barbaria India vastior aut agrestior? in ea tamen gente primum hi qui Sapientes habentur, nudi ætatem agunt, & Caucaſi nives hyemalemque vim perferunt sine dolore. Quumque ad flammam se applicaverint, sine gemitu adurantur.

PLINIUS *Nat. Hist.* lib. 7. cap. 2.

Philosophos eorum, quos Gymnosophistas vocant, ab Exortu ad Occasum perstare concuentes Solem immobilibus oculis; ferventibus arenis toto die alternis pedibus insistere.

PLUTARCHUS

ΤΩΝ ἃ Γυμνασίου ἔδν μάλιστα τὸν Σάββατον ἀναπαύ-
 σαίνεσθαι, καὶ κατὰ πλείους τοὺς Μακεδόνας ἀναπαύ-
 οντας, λαβὼν δὲ καὶ διαίτης διακρίσεις ἢ καὶ τὰς ἀποκρίσεις, καὶ
 βραχυλόγους, ἐρωτήματα περιέγραψεν αὐτοῖς ἀπορῆς, φήσας ἀπο-
 κρίναναι τὸν μὴ ἐρωτῶν ἀποκριθῆναι πρῶτον, εἰ μὴ ἐπιζητῆσθαι ἄλλως.
 ἔπειτα ἃ τὸν προσβύβατον ἐκείνησιν κέλευσεν. ὁ μὲν αὖτὸ πρῶ-
 τόν ἐρωτῶν τίς ποτε οἴεται ἔδν ζῶντας ἢ πλείους, ἢ ἔδν πε-
 ντηκόντας. ἔφη ἔδν ζῶντας, ἕκαστος γὰρ ἢ ἔδν πενηκόντας. ὁ δὲ δά-
 κρυς, πόποτε τιὸν γινώσκῃς ἢ τιὸν θάλατταν μάλιστα κέφυεσθαι θηρία.
 Πλεὺς γινώσκῃς, ἢ ἔφη μέγιστον ἢ τιὸν θάλατταν. ὁ δὲ κίτιον,
 ποῖον ἐστὶ ζῶον πανουργώτατον. Ὁ μέγιστος δὲ πῦρ, αἶψα κέφυεσθαι
 ἔφη ἔγνωκεν. ὁ δὲ πύργον ἀνακροθῆναι τίνι λογισμῷ τὸ Σάβ-
 βατον ἀπέστησεν, ἀποκρίσας, Καλῶς ζῆν βυβλόμην αὐτοῖς, ἢ κα-
 κῶς ἀποθανῆναι. ὁ δὲ πέμπετον ἐρωτῶν τίς ποτε οἴεται τιὸν ἡμέ-
 ρου ἢ τιὸν νύκτε πλείους γενεῖται, Πλεὺς ἡμέρας, αἶψα, ἡμέρας
 μᾶλλον, καὶ πλείους αἶψα, ἔφη θάμνησθαι τὸ βασιλεύειν, ὅτι ἢ ἀπο-
 ρῆς ἐρωτῶν ἀνάγκη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀπορῆς ἢ. μάλα
 λαβὼν αὖτὸ τὸν ἔκδοτον ἠρώσας πῶς αἶψα τις φιλοπόνη μάλιστα, Ἀπὸ κα-
 τὰς αἰτίας, ἔφη, μὴ φοβηθῆσθαι. ἢ ἢ λοιπὸν ὁ μὲν ἐρωτῶν τίς
 πῶς αἶψα τις ἔσθαι ἀνθρώπων γινώσκῃς, Εἰ τις πᾶσι ζῆν, αἶψα, ὁ
 πᾶσι δὲ διακρίσας ἀνθρώπων μὴ ζῆν. ὁ δὲ καὶ ζῶντας καὶ θανάτους,
 πόποτε ἰσχυρότερον ἀπεκρίσας, τιὸν ζῶντων, ποσῶν κατὰ φή-
 ρου. ὁ δὲ πλείους, μέχρι τίον ἀνθρώπων καλῶς ἔχον ζῆν,
 μέχρι ἢ μὴ νομίζῃς τὸ πᾶσι ζῆν ἄμα. Ὅπου δὲ κα-
 τὰ μῆσθαι πᾶσι τὸν δικαστῆν, ἐκείνησιν ἀποφάνεσθαι. ἢ ἢ ἔπειτα
 ἐπέειπε

ἐπέειπε χάριν εἰσπείλαι φήσας, Ὅπου αὖτὸν, ἔφη, καὶ σὺ πρῶτον
 ἀποθανῆναι πᾶσι κέλευσεν. Ὅπου αὖτὸν, αἶψα, ὁ βασιλεὺς, αἶψα
 σὺ ψῦδον, φήσας πρῶτον ἀποκρίσας τὸν ἀποκριθῆναι κέλευσεν.
 τότε μὲν αὖτὸν ἀφῆκε διακρίσασθαι. πᾶσι δὲ ἔδν ἐν δόξῃ μᾶ-
 λιστα, καὶ κατὰ ἑαυτοῦ ἐν ἰσχυρίᾳ ζῶντας ἐπεμψεν Ὀσπίασθαι,
 ἀφῆκε δὲ δόξασθαι πᾶσι αὐτοῖς. Ὁ δὲ Ὀσπίασθαι ἐν φιλο-
 σοφίᾳ τὸν Διογῆνα τὸν κινικῶν πενηκόντων καὶ φησὶ τὸν μὲν
 Κάλανον ὑπερβαίνειν πῦρ καὶ κατὰ κέλευσεν ἀποκρίσας τὸν κα-
 τὰ τὸν, γινώσκῃς ἀποκρίσας ἢ λόγους, ἀλλὰ δὲ ἢ ἀνακροθῆσθαι πᾶσι
 αὐτῶν, αἶψα ἢ Διὸς ἀφῆκε. ἢ ἢ Δαίδημον πενήκοντα καὶ ἀνα-
 κροθῆσθαι πᾶσι Σακράτους, καὶ Πυθαγόρου, καὶ Διογῆρου, αἶψα ὡς ἑ-
 φυῖς μὲν αὐτῶν γενεῖται ἀποκρίσας οἱ ἀνδρες, λίαν δὲ τὸς ἡμέρας
 ἀνακροθῆσθαι βραχυλόγους, ἀλλὰ δὲ φησὶ τὸν Δαίδημον ἔδν αἶ-
 ψα ἀλλ' ἢ ποσῶν μῆσθαι, Τίνον χάριν ὁ Ἀλέξανδρος ἔδν
 ποσῶν τῶν δόξῃ ἔδν; Τὸν μὲν Κάλανον ἐπέειπε ὁ Ταξιάρχης
 ἐλθῆναι πᾶσι Ἀλέξανδρον ἐκείνησιν ἐπὶ τὸ Σφῆρας ἐπὶ τὸ κατὰ Ἰν-
 διαν γινώσκῃς τὸν Καλὸν ἀποκροθῆσθαι ἀπὸ τῶν χάριν τὸς ἐπι-
 κρίσας ἀποκρίσας, Κάλανον ὑπερβαίνειν ἢ ἢ Ἐλλήνων ἀποκρίσας.
 Τὸν δὲ λέγει καὶ τὸ ἀνακροθῆσθαι τὸς ἀπὸ τῶν Ἀλεξάνδρου
 ἀποκρίσας κατὰ βυβλῶν ἢ ἐν μέσῳ βύσσειν πᾶσι ἔπειτα καὶ κα-
 τὰ κέλευσεν, ἐπέειπε τὸ ἀποκρίσας ἢ ἢ οἱς ἐν πᾶσι τοῖς ἀλλοῖς
 ἐπέειπε μῆσθαι, καὶ πᾶσι ἀποκρίσας ἐν κινικῶν καὶ πᾶσι, κατὰ ἔδει-
 σεν ἐδῆσθαι γενεῖται, ἀπὸ τῶν μέσῳ ἀποκρίσας κέλευσεν, καὶ πᾶσι
 ἔδεισθαι ἔδεισθαι. ἐπέειπε δὲ ἢ οἱς ἐν πᾶσι τὸς ἀλλοῖς
 μῆσθαι τὸς ἀπὸ τῶν πᾶσι, καὶ μὴ μῆσθαι ἀποκρίσας τὸν Ἀ-
 λέξανδρον.

EX Gymnosophistis, qui præcipue Sabbam ad defectionem impulerant, & plurimum fatigaverant Macedonas, decem acres ad respondendum, & contractos habitos, cepit. His quaestiones obscuras proposuit, necem denuncians primo qui parum recte respondisset, inde ordine reliquis: unum natu maximum dedit Judicem. Primus interrogatus, Vivosne plures esse an mortuos censeret; Vivos ait: neque enim jam esse eos qui mortui sunt. Secundus, Terram an pelagus grandiores gignere belluas; Terram: quippe hujus, inquit, pelagus portio est. Tertius, Quod animal callidissimum esset; Quod hæcenus, inquit, homo non cognovit. Quartus requisitus, Quamobrem Sabbam ad rebellionem concitasset, responsum dedit; Quo honeste viveret, aut honeste periret. Quintus rogatus, Diem an noctem putaret fuisse priorem; Diem, ait, uno die. Adjecit autem (cum id Rex admiraretur) Implicatarum interrogationum necesse esse ut essent implicatae responsoes. Ita progrediens sextum percunctatus est, Quemadmodum quis maxime se efficiat charum; Si potentissimus, inquit ille, nec formidabilis esset. Ex reliquis alius rogatus, Quemadmodum ex mortali quis Deus evadat; Si quid fecerit, inquit, quod facere denegatum sit homini. Alius, de vita & morte, utra valentior, respondit; Vitam, tam multa tolerantem mala. Postremus, Quatenus hominem vivere deceat; Eatenus dum mori quam vivere non censeat præstare. Ita tandem versus ad Judicem pronunciare eum iussit sententiam, qui cum alium alio dixisset non pejus respondisse; Ergo tu, inquit, primus moriere qui ita decernis. Minime vero, Rex, inquit ille, nisi

tu mentiaris, qui primum dixisti interfectorum te illum qui pessime respondisset: Hos igitur muneribus honoratos dimisit. Ad eos qui erant clarissimi, solitariam autem quietamque vitam agebant, Onesicritum misit petiturum ad se ut venirent. Fuit Onesicritus philosophus ex Diogenis Cynici contubernio. Ait Calanum sane quam superbe & aspere iussisse ei ut posita veste eum audiret nudus, alioqui non congressurum cum eo ne si a Jove missus esset quidem. Dandamim egisse placidius, ac de Socrate, Pythagora, & Diogene cum audivisset dixisse, magno ingenio sibi eos viros videri fuisse, sed nimium reverentes legum. Alii Dandamim nihil memorant nisi solum hoc quaesisse; Quæ de causa Alexander eo venisset tam immenso itinere. Calanum quidem, ut ad Alexandrum proficisceretur, Taxiles induxit: Sphines vocabatur, sed quod sermone Indico *Cale* pro *Salve* salutans obvios compellaret, Calanus est a Græcis nominatus. Hunc referunt exemplum imperii sui Alexandro ob oculos posuisse. Corium in medium conjecit siccum & retorridum, cujus oram calcavit. Id uno loco presum cæteris partibus extulit se. Idem circulans undique & pedibus stringens in quaque parte ostendit evenire, quoad medium pedibus occupavit, tunc omnes partes quievere. Ea imagine significavit media regni maxime præmenda, neque procul ab iis vagandum Alexandro esse.

ΚΑΙ ὅτι τῆδε ἐπαρῶ ἔνυ Σοφισαῖς ἤβ' Ἰνδῶν ἂν λέγο-
 σαι ἔτιν ἔς κροβαφθίνας ἔω Ἀλεξάνδρου ἑκατοβίνας
 ἐν λαμβῆνι, ἵναπῆς αὐτοῖς ὠγαυοβαῖ ἦσαν, ἄλλο μὲν ἔδεν πρῶτον
 πρὸς τὴν ὄψιν αὐτῶ ἔκ' κ' πῶς ἔσθῃς, κέρων ἢ τῶς ποτ' ἔ γλυ
 ἐφ' ἧς βεβήκησῃς ἦσαν. Ὡς ἢ ἔρετο Ἀλεξάνδρου δὲ ἐρμη-
 νίαι, ἔπειθ' αὐτοῖς τὸ ἔργον, τῆσδε ἀποκρίσεως ἔδεν, Ὁ βασιλεῦ
 Ἀλεξάνδρε, ἀνδρωπῶ μὲν ἔκαστ' ἰσχύει τῆς γῆς κερτῆρα ἰσχυ-
 ῆς τοῦτο ἔστιν ἐφ' ὅτω βεβήκαμεν· οὐδ' ἢ ἀνδρωπῶ ἂν, ἀδραπλό-
 σῃ τοῖς ἄλλοις, πλεῖν γε δὴ ὅτι πολυποσθῆμι κ' ἀφ' ὀδάλου,
 ἀπὸ τῆς οἰκίας τοσαύτην γλυ ἐπεξερχῆ, πρῶτον μὲν ἔχει π' καὶ
 κέρων ἄλλοις· κ' οὐδ' κ' ἔλιγον ἕσθῃς ἀποδῆσαι τοσαύτοι καθέ-
 ξας τῆς γῆς ὅσον ἔρακῃ ἐπὶ ἀφθῆναι τὸ σῶμα. καὶ ταῦτα ἐπὶ
 νιστὶ μὲν Ἀλεξάνδρου τῆσδε ἔνυ λόγος, κ' ἔνυ ἀπὸ τῆς, ἐπερῶ
 ἢ ἄλλοις ἄλλοις κ' ταυταῖτα οἷς ἐπὶ ἔστιν. . . . Ἐς Ταξιλα
 ἀπὸ [Ἀλεξάνδρου] ἀφικουμένη, κ' ἰδὸν ἤβ' Σοφισαῖς Ἰνδῶν ἔνυ
 γυμνῶς, τὸσθ' ἔγγυλο ζυμῶναι π' οἱ ἤβ' ἄδων τῆσδε, ὅτι ἔ
 κερτῆρα αὐτῶ ἰθαύμασι. κ' ὁ μὲν πρὸς τῶν Σοφι-
 σῶν, ὅτι ἐμὴσθαι οἱ ἄλλοι ἦσαν, Δαίδαμος ἔσθῃ, ὅτι αὐτῶ ἔφθ
 πρὸ Ἀλεξάνδρου ἔξεν, ὅτι τῶς ἄλλοις ἄα ἄλλ' ἀποκρίσεως
 ἔδεν λέγειν, ὡς Δαῖς ἔρε κ' αὐτῶ ἔπθ, ἔπθ οὐδ' κ' Ἀλεξάνδρου. κ'
 ὅτι ἔπθ δεῖν τὸ τῶν πρὸ Ἀλεξάνδρου (ἔχεν γὰρ οἱ ἄα τὰ πε-
 ρὸν) κ' ἄμα ἔρε τῶς ζυμῶν ἀπὸ πλανουμένων τοσαύτην γλυ
 κ' ἀλάσταν ἐπ' ἀγαθῶ ἔδεν, μήτε πῆρας π' αὐτοῖς γυμῶν ἔ
 πολλῶν πλανῶν· ἔπθ οὐδ' πρὸν π' αὐτῶ ὅτι κέρων ἔπθ Ἀλέ-
 ξάνδρου· διαιῶν, ἔπθ αὐδ' δεῖναι ὅτι κερτῆρα ἔκαστ' ἔς τὸ ἔργ-
 ωται.

ωται. Ζήτη μὲν ἦδ' οἱ πλεῖν Ἰνδῶν γλυ ἔρακῃ φέρων τὰ ἄ-
 ρα, ἀποδῆσαι δὲ ἀπὸ ἀλλοτρίων οἷς ὀπτακῶς ζυμῶν ἔ
 ζυμῶν. Οὐκοῦν ἔδεν Ἀλεξάνδρου ὀπτακῶς βεβήκασι,
 γυμῶν ἔκαστ' ἔδεν τὸν ἀδῶν. ἀλλὰ Κάλων ἦδ' ἀποκρίσεως
 ἤβ' ταῦτα Σοφισαῖς, ὅτι μάλιστα δὴ αὐτῶ κερτῆρα Μεγαθῆ-
 σης ἀνέρεσε· αὐτῶ ἔ τῶς Σοφισαῖς λέγειν κερτῆρα τὸν Κά-
 λων, ὅτι ἀποκρίσεως πλεῖν ἀδῶ σφισιν ἄδῶ μῶναι, ὅτι δεῖναι
 ἄλλοι ἢ τὸν ἔνυ ἰθαύμασι.

Hoc quidem nomine Indorum Sophistas laudo, quorum
 nonnullos cum aliquando in horto, in quem commen-
 tandi causa convenire solent, sub dio ambulantes offendisset A-
 lexander, eos ad ipsius & exercitus conspectum nihil aliud fe-
 cisse dicunt, quam pedibus terram quam calcabant pulsasse.
 Alexandro autem causam ejus facti per interpretes interro-
 gante, ita responderunt; Quoniam, O Rex Alexander, unus-
 quisque mortalium tantum terrae possidet, quantum hoc est
 quod calcamus; tu vero homo reliquis similis es, praeterquam
 quod curiosus atque iniquus tam procul a domo tua disces-
 feris, tibi pariter atque aliis negotium facessens: cum alio-
 qui exiguo abhinc tempore moriturus, non plus terrae sis pos-
 sessurus quam corpori tuo sepeliendo sufficiat. Atque Ale-
 xander quidem Sophistarum sententiam laudavit, non desistit
 tamen alia, & quidem iis quae laudarat contraria, persequi. . . .
 Cum ad Taxila urbem venisset [Alexander] Indorum Sophi-
 stas nudos conspicatus, aliquem eorum sibi adjungi optabat,

incredibilem in eis laborum tolerantiam admiratus. At qui inter illos Sophistas erat natu maximus, Dandamis nomine, respondit; Neque se ad Alexandrum venturum, neque aliis ut irunt permiffurum; se enim etiam Jovis filium esse perinde atque Alexander: neque ulla re ab Alexandro egere; iis enim quæ haberet contentum esse. Addidit præterea videre se, iis qui una cum eo tantum terrarum ac maris pervagati essent, nihil boni propositum esse, neque ullum erroribus eorum finem statui. Nihil itaque se expetere eorum quæ Alexander largiri posset, sed nec timere quidem ne iis quæ ipse possideret prohiberetur; quamdiu enim viveret, Indorum regionem tempestivos statis anni partibus fructus ferentem ipsi sufficere; cum vero mori contingeret, se a corpore ut socio non satis equo discessurum. Quæ cum audisset Alexander, noluit invitum cogere, quod liberum hominem esse intelligeret; Calano tamen persuasisse, uni ex Sophistarum numero, quem quidem incontinentem fuisse Megasthenes scripsit; reliquosque Sophistas judicasse id perperam a Calano factum fuisse, quod relicta felicitate quam sese consecutos censebant, alium dominum quam Deum coleret.

Idem.

Idem in Indicis.

N Εἰς τὴν Ἰνδοὶ εἰς ἐπὶ μέγιστα γῆρας ἐν μὲν αὐτοῖσι οἱ Σοφισταὶ εἰσι, πλείω μὲν μαίεις τ' ἄλλων, δόξη δὲ καὶ πρὸς γαστρονόμῳ ἔπει γὰρ πρὸς τὸν Σωκράτη ἐργάζεσθαι ἀναγκαῖα σφιν ἀποσπείρειν, ἔπει πρὸς ἀποφέρειν ἀφ' ὅτι πονέουσι ἐς τὸ κοινόν. ἔπει πρὸς ἄλλο ἀνάγκης ἀπλοῦς ἐπιπῆσαι τοῖσι Σοφιστοῖσι ὅτι μὴ θύον τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσι ὑπερὶ τὸ κοινόν τῶν Ἰνδῶν. καὶ ὅτις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἑξηγητὴς αὐτοῦ πρὸς θυσίας τ' πρὸς Σοφιστῶν τόπων γίνεσθαι, ὡς οὐκ ἂν ἄλλως κεχρησμένῳ τοῖσι θεοῖσι θύεσθαι. εἰπὶ δὲ καὶ μαυλικῆς ἔπει μὲν οἱ Ἰνδοὶ δαίμονας, οὐδὲ ἐφαῖται ἄλλω μαυλιέσθαι ὅτι μὴ ὁφῆ ἀπὸ ἐπιμαυλίεσθαι δὲ ὅτι ὑπερὶ τὸ κοινόν τ' ἕρασαν ἔπει, καὶ ἄπει ἐς τὸ κοινόν Συμφορῆ καὶ καταλαμβάνεσθαι τὰ ἴδια δὲ ἐκέρουσι ἔπει σφιν μέγα μαυλιέσθαι, ἢ ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοίως πρὸς μαυλικῆς ἐς τὰ μικρότερα, ἢ ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοίως πονέσθαι. ὅτις δὲ ἀμείβεσθαι ἐς πρὸς μαυλιεσθαι μὲν, τῆτιν δὲ ἄλλο μὲν κεκόν γίνεσθαι οὐδὲν, σιωπῆ δὲ ἔπει ἐπιπῆσαι ἔπει. καὶ οὐκ ἔστι ὅτις ἑξαγαγῶναι τὸν ἀπὸ τοῦ πρὸς φωνέσθαι ὅτις ἢ σιωπῆ καὶ ἀπέχεσθαι. ἔπει γυμνοὶ διαγυλίσθαι οἱ Σοφισταὶ, ἔπει μὲν χιμῶσθαι ὑπερὶ τοῦ ἐπὶ τῶν ἰλίων ἔπει δὲ ἔπει, ἐπὶ τῶν ἰλίων καὶ ἔπει, ἐν τοῖσι λαμοῖσι καὶ τοῖσι ἔπει ὑπερὶ τοῦ ἀπὸ δένδρου μαυλιέσθαι.

Distinguuntur Indi omnes in sex potissimum genera hominum; quorum alii Sophistæ appellantur, numero quidem reliquis inferiores, sed honore & gloria præstantissimi; neque:

neque enim ad ulla opera quae corpore praestantur adiguntur, neque quicquam conferre ad publicum usum laborant, neque (ut summatim dicam) ullius plane operis necessitas Sophistis imposita est, quam ut Diis pro communi salute sacrificia faciant. Et si quis privatim sacrificet, aliquis ex Sophistis interpret sacrificiorum ei adjungitur: neque enim aliter accepta Diis sacrificia sunt. Sunt vero etiam hi soli inter Indos divinandi periti, neque cuiquam divinatio permittitur nisi sapienti viro. Vaticinantur autem de temporibus anni, aut si qua publica calamitas imminet. De rebus privatis non vaticinantur; Ave quod divinandi rationem ad res minores pertinere non putent, siue quod indignum credant circa minutiora haec laborare. Quicumque vero ter divinando a vero aberravit, huic nihil aliud poenae loco infligitur quam quod ei deinceps silentium indicitur: neque cuiquam licet cum cui silentium imperatum fuerit ad loquendum cogere. Hi Sophistae nudi degunt: hieme sub dio apricantur; aestate, cum Sol fervet, in pratis & palustribus locis sub ingentibus arboribus.

APULEIUS in Floridis.

EST praeterea genus apud illos [Indos] praestabile, Gynnosophistae vocantur. Hos ego maxime admior; quod homines sunt periti, non propagandae vitis, nec inoculandae arboris, nec proscindendi folii. Non illi norunt arvom colere, vel aurum colare, vel equum domare, vel taurum subigere, vel ovem vel capram tondere vel pascere. Quid igitur est? Unum pro his omnibus norunt. Sapientiam percolunt

tam

tam Magistri senes quam Discipuli minores. Nec quidquam penes illos aequale laudo, quam quod torporem animi & otium oderunt. Igitur ubi mensa posita, priusquam edulia apponantur, omnes adulescentes ex diversis locis & officiis ad dapem conveniunt; Magistri perrogant quod factum a lucis ortu ad illud diei bonum fecerit. Hic alius se commemorat inter duos arbitrum delectum, sanata similitate, reconciliata gratia, purgata suspitione, amicos ex infensis reddidisse; inde alius, sese parentibus quidpiam imperantibus obedisse; & alius, aliquid meditatione sua reperisse, vel alterius demonstratione didicisse. Denique ceteri commemorant. Qui nihil habet adferre cur praebeat, impransus ad opus foras excluditur.

CLEMENS Alexandrinus Stromat. lib. 3.

BΡηχυστά γ' αὐτῶν ἐπιμαχεῖ ἰδίωσιν, ἐπεὶ οἷον τίνων ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν κερτ' ἐκείτων ἡρώων, ὡς ἡμῖς, τὴν νεφελῶν ἀεθροιστάς, ἔπει δ' αὐτῶν ἀγρ' ἑκάθῃ ἡμερῶν, ὡς φησὶ Ἀλέξανδρος ὁ Πολύβιος ἐν τῆς Ἰνδοῦ. καθ' ἑφῆμερῶν δ' ἀναίτε, καὶ παρ' ἑτέρον ἡρώων τὸ ζῆν. περὶ οὗτων δ' ἡ κατασκευασίαν. οἱ δὲ σέβων Ἡρακλέα καὶ Πάνα. οἱ καθ' ἑφῆμερῶν δ' Σεμνοὶ τῶν Ἰνδῶν γυμνοὶ διαγυῖσιν τὸ πῶτα βίον. ἔπει τὴν ἀλλοδαπὴν ἀνοδοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν μελλόντων ἀεθροιστάς, καὶ σέβων πνα πηρομῆσα, ὡς ἢ ἢ ἐτέρα πηρομῆσα τοῖς ἡρώων. ἔπει δ' οἱ Γυμνοσφιστάς, ἔπει οἱ καθ' ἑφῆμερῶν Σεμνοὶ γυμνοὶ καὶ ἡρώων ἀπὸ βίον δ' πῶτα καὶ ἀεθροιστάς ἀνοδοῦ. δι' ἢ ἀπῆρας σφῆρας ἀνοδοῦ ἀγρῶς περὶ τῶν

περὶ τὴν ἀσκήσιν ἢ καὶ Σεμιῶν δὲ καὶ τὴν ἀσκήσιν τὰ ἑ-
ρῶνα, καὶ ἄλλ' τῆς τέτων σημεῖοις ἢ μὲν ἀλλοτρίων προσημασί-
ων ἢ πῶς.

BRachmanes certe neque animatum comedunt, neque vi-
num bibunt: sed aliqui quidem ex iis quotidie, sicut
nos, cibum capiunt, nonnulli autem ex iis tertio quoque die,
ut ait Alexander Polyhistor in lib. de rebus Indicis. Mor-
tem autem contemnunt, & vivere nihili faciunt; credunt e-
nim esse regenerationem: aliqui autem colunt Herculem &
Panem. Qui autem ex Indis vocantur Σεμιῶν, h. e. *bonesti*
ac *venerandi*, nudi totam vitam tranfigunt. Ii veritatem ex-
ercent, & futura prædicunt, & colunt quandam pyramidem,
sub qua existimant alicujus Dei ossa reposita. Neque vero
Gymnosophistæ, nec qui dicuntur Σεμιῶν, h. e. *venerandi*, u-
tuntur mulieribus: hoc enim præter naturam & iniquum esse
existimant: quæ de causa seipfos castos conservant. Virgi-
nes autem sunt etiam mulieres quæ dicuntur Σεμιῶν. Vi-
dentur autem observare coelestia, & per eorum significatio-
nem quædam futura prædicere.

PORPHYRIUS

Ἰνδῶν πολιτείας εἰς πολλὰ ποικιλιμῆς, ἢ ἢ πῶς παρ'
αὐτοῖς τὸ τῶν θεοσόφων, ἢς Γυμνοσοφιστῶν κελῶν εὐδοκίαν
Ἐλλῆνες τῶτων ἢ δύο ἀφῆσιν, ἢ μὲν Βραχμῶν κελῶν
ταῦ, ἢς ἢ Σαμασιῶν. ἀλλ' οἱ μὲν Βραχμῶν ἐκ γῆρας ἄλλο
χρῆμα, ὡς πῶς ἰσχυρῶν, τὴν τοιαύτην θεοσόφειαν Σαμασιῶν ἢ
λογιστῶν εἰς τὴν καὶ ἢ βλαπτικῶν θεοσόφειαν Συμπληρωσῶν. ἢ-
χα ἢ τὰ κελ' αὐτῶν τοῦτον τὸν τρόπον, ὡς Βαβυλωνίους, αἰτῆς Βα-
βυλωνίους, ὅτι ἢ πλείων ἡμῶν γενησὶς, καὶ ἐντυχῶν τοῖς ἀλλο
Δαμῶδαμιν ποικιλιμῶν κελῶν τὸν Καίσιον, ἀνεγχεσθῆναι πάντες
ἢ Βραχμῶν εἰς αἰ γῆρας ἢ εἰς ἢ πλείους καὶ μῆς μητῶν
πάντες ἄλλοι. Σαμασιῶν ἢ εἰς αἰ ἢ γῆρας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ
πλείους ἢ ἢ Ἰνδῶν ἔστιν, ὡς ἢ φασί, συμπληρωσῶν ὅτι ἢ βαπ-
λίον Βραχμῶν, ὅτι συμπλήρωσῶν πῶς ἄλλοις τῶτων ἢ οἱ φιλόσο-
φοι, οἱ μὲν ἐκ ἢ οἰκῶν, οἱ ἢ ἀλλο Γαίλιον ποικιλιμῶν. σπῆν
ἢ οἱ μὲν ἢ κελ' ἢ ὅτι κελ' καὶ γάλα βόσκον ποικιλιμῶν παρῶν, οἱ
δὲ ἀλλο τὸ Γαίλιον ἐκ τῆς ὅτι κελ', ἢ πολλὰ ἀλλο τὸν ποικιλιμῶν ἢ-
κῶν. φέρει ἢ ἢ γὰρ οὐκ ἔστιν κελ' αἰ τῶν, καὶ μῆς κελ' καὶ τὴν ἢ-
ζαν πολλὰ καὶ καὶ αὐτῶν κελ', ὡς κελ' ὅταν τὸ τῆς ὅτι κελ' ὅτι-
κῶν. τὸ δ' ἄλλο πῶς ἀφῆσιν, ἢ ὡς γίγαν ἢ μῆς κελ' κελ',
ἴσιν καὶ τῆ ἢ κελ' ἀκατασῶν πῶς καὶ ἀφῆσιν κελ' κελ'. καὶ ἢ-
το αὐτοῖς τὸ ὅτι κελ'. ἢ κελ' κελ' ἢ τὸ ὅτι κελ', καὶ ἢ κελ' ἀλλο
αὐτῶ κελ' κελ'. τὸν τοῖτον κελ' τῆς ἢ κελ' καὶ τῆς κελ' τὸ
πλείους εἰς ἢ κελ' ἢ κελ' ἀφῆσιν καὶ ἢ κελ', ἢ κελ' ἢ κελ' κελ'
κελ' ἢ κελ' κελ' ὡς ἐκ μῆς κελ' ἢ κελ' κελ' κελ' ἢ κελ' κελ'
κελ' κελ' κελ' ἀφῆσιν ἀλλ' ἢ κελ' τὸ τὸ κελ', ἀφῆσιν κελ' κελ'
e ὅτι

obeunt : sed ex ipsis ii qui Philosophi sunt, alii in monte, alii apud Gangem fluvium habitant. Ac montani quidem pomis & lacte bubulo herbis coagulato vescuntur : fluviales ex pomis etiam ipsi victum comparant, quæ multa apud fluvium nascuntur : terra enim fere semper recentes fructus producit : quinetiam oryzae copiam sponte procreat, qua, siquando poma defecerint, uti quoque in cibo solent : Aliud vero quippiam degustare, aut alimentum ex animatis vel omnino tangere, immunditiæ extremæ atque impietati non dissimile apud ipsos habetur. Atque hæc quidem eorum est opinio. Cultum Deo religiose ac pie exhibent : majorem enim diei ac noctis partem hymnis in Deos ac precibus dicant. Singuli tamen in propriis tuguriis manent, & quammaxime fieri potest soli morantur. Simul enim versari Brachmanes, ac multum colloqui, non admodum patiuntur : sed cum id forte contigerit, recessione inde facta in multos dies postea non loquuntur : sæpe etiam jejunt. Samanzæi vero electi, ut diximus, sunt : in quorum collegium cum quisquam est adsciscendus, ad principes civitatis aut vici, cujuscumque fuerit, accedit : æque ibi bonis suis facultatibusque omnibus repudiatis, atque supervacua omni corporis parte deorsum stolam accipit : atque ita nulla neque uxoris neque liberorum, si forte adsint, ratione habita, quasi ad se nihil omnino amplius pertineant, ad Samanzæos recedit. Regi liberorum educandorum, cognatis uxoris cura relinquuntur. Vita Samanzæorum hujusmodi est : Extra urbem commorantur, ac totum diem in divinis colloquiis tradunt, ubi domos & fana a Rege extructa habent : in quibus oekonomi constituti sunt, qui certam quandam mercedem

ad convenientium alimentum a Rege accipiunt. Victus eorum ex oryza, & pane, & pomis, & oleribus apparatus. Cum ingressi in domum fuerint, ad tincinnabuli signum Samanzæi preces effundunt : quod ubi fecerunt, signo iterum dato, ministri, singulis lance oblata (duo enim ex eodem vase non comedunt) oryza ipsos pascunt : si quis varietatem aliquam requirat, olus aut pomorum quippiam apponitur : quibus passim celeriter ad eadem loca revertuntur. Omnes absque uxore & possessionibus degunt. Tanta autem & ipsi & Brachmanes in veneratione apud alios sunt, ut Rex quoque interdum ad eos accedat, rogetque ut pro statu regionis Deum precentur, aut quid agendum sit consulant. Ipsi autem ita erga mortem affecti sunt, ut vivendi tempus quasi necessarium quoddam Naturæ ministerium inviti sustineant, atque ideo animos a corporibus festinent absolvere. Ac sæpe, ubi bene se habere conspexerint, nullo malo urgente, e vita decedant, re tamen aliis prænunciata : nullusque sit qui prohibeat, sed omnes eos beatos predicantes suis quisque domesticis morituris mandata quædam tradant : adeo stabilem ac veram & ipsi & plerique animabus inter se post obitum vitam esse crediderunt. Illi autem ubi mandata sibi commissa perceperunt, corpore in ignem coniecto, ut purissimam a corpore animam fecernant, ab omnibus celebrati mortem obeunt. Æquiori enim animo illos amici ac propinqui ad mortem dimittunt, quam alii homines suos quisque cives in admodum longinquas peregrinationes. Ac se ipsos qui in vita superstites remanserint, deplorant, illos beatos, quippe qui immortalem sortem jam receperint.

Ο Δάμις φησὶ χαμαιώα μὲν αὐτῷ [Βαρχαμαῖνας] χρῆ-
 σθαι, τῇ δὲ γῆ ὑπερσταννύμαί τις ἀς ἀν αὐτοῖ ἀφελὴν
 ἐν μετρωτορεμύταθ. ἡ ἰδὲν ἀπὸ πρῶτος οἷς πρὸς δύα, εἰ θαν-
 μιστοποιῖας ἐνεκε, (τὸ γὰρ φιλόμυσον ποτὸ ἄριστον αὐτῶν αὐ-
 θερας) ἀλλ' ὅπου ποτὸ ἡλίω ζωανθοβατοίτες τῆς γῆς θ' εὐροῖσι, ὡς
 παρὰ φρουρὰ ποτὸ θεῶν πρῶτον οἶσι. τὸ ποτὸ πύρι, ὃ ἀπὸ πρῶτος αἰδέλιον ὀπι-
 σσῶν), καί ποτὸ Συμφρασίος δι, εἰ ποτὸ βίβλιν καί ποτὸ αὐτῶν εἰ πο-
 ἐν ἰσοῖσι φυλάττειν· ἀλλ' ὡς ποτὸ τοῖς αὐτοῖς, αἱ δὲ ἡλίω ποτὸ ἀνα-
 κλώσθ) ἐν ὑδάτι, ἔτα μετῶραθ ἐν ὄρεσιν αὐτοῦ ἐν σαλευτο ἐν πο-
 αἰετῶ. μετ' ἡμέραν μὲν αὐτῷ ἡλίω ὑπὸ ὅριον, ἀς ὀπισθο-
 πῶν αὐτοῖς, ἢ ἐν καμῶν τῇ γῆ ὡσι, ἐν Ἱνδοικῇ ἢ πρῶτον· τῷ-
 κλάθ δὲ λαπαρῶν τῶν αἰδέλιων, μετ' ἀχθεοῖαι τῇ νυκτι, μύσαν δὲ ὡς
 ὑπὸ αὐτῷ ἔχηθαι κρῶν δὲ ὀπισθοβόλουν, ὡς ποτὸ Λακε-
 δαιμόνιον πάλαθ, ἐν Θέροιθ, Ταραντινοῖσι, ἐν Μήλοιθ, καὶ ὄπουσιν
 τὰ Λακωνικὰ ἐν ἐν λόγῳ μύσαν θ' ἀναδοῦναι λαβύλιθ, ἐν γε-
 μῶν αὐτοῖς βάδιν μύσαν· ἐν τῶν ἐπιδήξοντο ἄριστον αὐτοῖς
 τῆς Θεωρίας. ἡ δὲ ὑλη ποτὸ ἐπιδήξοντο, ἔστιν αὐτοῖς ὃ γὰρ φύσα,
 λαβύλιθ μὲν ὡς ποτὸ γὰρ Παμφύλιωθ, μαλακώτερον δὲ τὴν ἐν ἡ
 πι-
 μελῶθ, εἰα ἔλαρον ἐπ' αὐτῶν λαβύλιθ. ποτὸ ἰσοῖθ ἐπιδήξοντο
 καὶ ἀς ποτὸ ἔπειθ ἄριστον ἐν Ἱνδοῖς τέστις ἀναπύσθ αὐτῶν, ἐν μεθ-
 εταθ ἡ γῆ θ' ἐρεθ. τῶν δὲ ἰσχυρῶθ διακλίθ, ἐν ποτὸ ἐρεθ, ἀ-
 φουρῶν αὐτῶν ἀμφω, διώσανθ μὲν πάνθ, δύο δὲ ἀρρέθτω ποτ-
 μύσαν, &c.

Damis

DAmis inquit Brachmanas ipsos humi dormire, herbis
 tantum super humum stratis, quas ipsi deligant,
 eosque vidisse duos ferme cubitos a terra elevatos ambu-
 lantes, non miraculi gratia (hac enim ambitione viri illi carent)
 sed quia quaecumque a terra sublatis sacrificaverint, ipsi Soli
 gratiora, magisque tali Deo convenientia sese facturos arbi-
 trantur. Ignem vero, quem a Solis radio divellunt, quonquam
 corporeus sit, non tamen in aris aliquid comburendo, neque
 lateris inclusum servant; sed tanquam radii qui a Sole in
 aqua refranguntur, sic ille in sublimi aethere saliens conspi-
 citur. Ipsi igitur Solem interdiu precantur, ut anni tempestates,
 quas circumvolutione sua necitur, opportunas & propitias
 Indorum terrae mittat: vesperi autem Radium orant ne noctem
 moleste ferat, eodem vero modo maneat quo deductus est.
 Comam autem nutriunt, sicut quondam Lacedæ-
 monii, & Thuri, Tarentinique, & Melii, & cæteri quibus La-
 conica instituta placebant. Mitram quoque albam gestabant, &
 nudis pedibus ambulant. Vestis autem eorum in Æconium
 formam composita est: ipsius vero materia linum est,
 quod sponte sua in illis locis nascitur; album quidem, veluti
 quod in Pamphylia nascitur, mollius autem propter pingue-
 dinem, quæ ab ipso quasi oleum stillat. Ex eo sacram vestem
 conficiunt: ac si quis alius Indorum ejusmodi linum extra-
 here conatus fuerit, terra linum non dimittit. Anaculum atque
 baculum, quorum utrumque ipsi gestant, omnia quidem posse
 dicunt, duo vero arcana in pretio haberi, &c.

POSTELLUS

Secundo in loco fuere Abrahamanes Indi, quos doctrinæ causâ invisit Pythagoras & Apollonius, descripsit Hierocles. Illi autem Abrahamani filii sunt ex Kectura, qui cum Isaacô non voluissent obtemperare, sunt ab ipso in Orientis partes destinati, ubi ad hanc usque diem sub Brachmanorum nomine servant sacræ doctrinæ præcepta, in quibus eadem præscripta habent, quæ & Moses cœlicus accepit. Idem vero fuit Abrahamanibus, Chaldæis, Druidibus, Pythagoricis, Razi-hinuis, atque Mosis auditoribus usitatum, ut non nisi longo silencio, probitate & vita insignes ad doctrinæ receptionem admitterent.

De PALLADIO.

BARONIUS *Annal. Eccles.* Anno 388.

Hoc anno, sub Consulatu videlicet Theodosii secundo, Palladius Galata, ut ipse testatur, (Vir. SS. Patr. c. 1.) Alexandriam petiit, qui tum ex iis qui eremum Ægypti peragratus vidit, tum ab aliis audivit, scripsit postea Commentarium ad Lausum Præfectum, quam ob causam eundem librum interdum *Lausica* appellarunt; cui & titulus ille alicubi præfixus reperitur ut *Paradisus Heraclidis* nominetur. Mansit hic

in

in eremo cum Euagrio Pontico aliquot annis (de triennio ibi confecto ipse meminit Vir. SS. Patr. c. 12.) Porro Euagrii Pontici consuetudine Origenis erroribus imbutus est: de quo Hieronymus adversus Pelagianos agens hæc habet; *Palladius, servilis nequitie, eandem heresim instaurare conatus est, & novam translationis Hebraica mihi calumniam struere. Num & illius ingenio nobilitatque invidiosus? nunc quoque mysterium iniquitatis operatur, &c.* Ob quam etiam causam S. Epiphanius eundem in Palæstina ista docentem deplorans ait; *Palladium vero Galatam, qui quondam nobis charus fuit, & nunc misericordia Dei indiget, cave; quia Origenis heresim prædicat & docet; ne forte aliquos de populo tibi credito ad perversitatem sui inducat erroris.* Hæc & ipse scribens ad Joannem Hierosolymitanum Episcopum, cum idem Palladius jam deseruisset eremum Nitriæ, & morbi causa (ut ipse testatur Hist. Lauf. c. 22.) abiisset in Palæstinam; ubi aliquandiu moratus Hæreses docebat Origenis: quem cavendum Epiphanius Joannemejus loci Episcopum quamprimum admonuit. Cum vero Origenistarum nullum alium nomen nisi Palladium; certe, etsi alii essent eadem labe conspersi, tamen non alium quam ipsum id muneris subisse ut Origenis deliramenta doceret, satis apparet. Quamobrem Origenistam illum, quem Sanctam Paulam tentasse Hieronymus scribit, neminem certe præter Palladium, tunc in Palæstina morantem, fuisse conspicio, de quo ista in ejusdem Paulæ Epitaphio habet (Epist. 27.) *Quidam veterator callidus, atque, ut sibi videbatur, doctus & sciolus, me nesciente cepit ei proponere quaestiones, & dicere; Quid peccavit insans ut a demone corripiatur? in qua etate resurrecturi sumus? si in ipsa qua morimur, ergo nu-*

f

tricitibus

*tribus post Resurrectionem opus vitæ: si in altera, nequaquam erit resurrectio mortuorum, sed transformatio in alios, &c. Quod cum audisset & ad me retulisset, indicans hominem, mihi quæ incubuisset necessitas nequissime vitæ ac mortifera bestia resistendi, &c. conveni hominem, & orationibus ejus quam decipere nitabatur brevè interrogatione conclusi, dicens, &c. Refert disputationem tunc cum eo habitam, atque ad postremum addit; Ex quo die ita cepit Paula hominem detestari, & omnes qui ejusdem dogmatis erant, ut eos voce publica hostes Domini proclamaret. Hæc Hieronymus. Sic igitur a S. Hieronymo confutatus Palladius, in ipsum sty- lum convertit, atque primum hæc de Paula adversus eundem S. Hieronymum in suo Commentario ad Lausum effudit (cap. 29.) *Multas feminas vidi, plurimasque tam viduas quam virgines novi, inter quas Paulam Romanam, matrem Teoctii, feminam ad genus vitæ quod est secundum spiritum dexterrimo ingenio: cui quidem quo minus ei se daret impedimento fuit Hieronymus quidam, genere Dalmata, qui mulierem optima indole ad genus vitæ perfectum, cum in eo multas, ne dicam omnes, longissimo post se intervallo videretur posse relinquere, ipse invidia motus ad suum peculiare vivendi institutum pertraxit.* Hæc Palladius: mansisse autem ipsum in Palestina saltem usque ad annum 392. inferius dicemus ex Epistola Epiphaniæ ad Joannem.*

At quid postea de Palladio? Accidit quidem ut recedens e Palestina in Bithyniam, Catholici hominis personam induerit, & inter Catholicos consuecens postea in Jo. Chrysoctomi Episcopi Constantinop. se anticitiam insinuarit. Et unde hoc, inquires, de consuetudine cum Joanne accepisti? ex eo potissimum quod favit eidem Jo. Chrysoctomo; cui quidem non

communione Catholica tantummodo conjunctus, sed & eidem fuit tolerantia malorum propinquus: nam quæ ob ejusdem Joannis defensionem passus est, his verbis ipse declarat (eod. lib. c. 22.) *De Palestina autem ad provinciam Bithyniam veni, in qua, nescio quo modo, utrum studio hominum an voluntate Divina (hoc Deus novit) Episcopus ultra meritum meum factus sum. In quo tempestatibus illius quæ sub S. Joanne commota est, interfui malis, & per decem menses in obscurissima cellula occultatus, capi illius Sancti dicta reminisci, &c.* Quo etiam tempore, cum vigeret vehementior in eundem Chrysoctomum persecutio, ex Oriente recedens Romam se contulit ad Innocentium, a quo una cum aliis exceptus est. Et unde hæc, dices? Testatur id ipse, cum de Piniano atque ejus conjugæ Melania juniore, a quibus exceptus in urbe fuit, sermonem habens hæc ait (in Lausiac. cap. 49.) *Ne nobis quidem certe, cum plures simul essemus qui Romam propter beatum Episcopum Joannem perrexeramus, exigua præstiterunt: sed dum in illis partibus degeremus, officiosissimo nos susceperunt hospitio, largissimisque sumptibus, cum inde proficisceremur, honoraverunt.* Hæc ille.

Quando autem id acciderit, expressum habes in Dialogo de rebus ejusdem S. Joannis (Extat tom. 1. Jo. Chrysoct. edit. Paris. col. 10.) his verbis; *Vix mensis effluxerat, cum Palladius quoque Helenopoleos (est enim Helenopolis civitas in Bithynia, de qua superius), absque literis venit, qui & ipse fugisse dicebat cesariam Principum: expressus autem atque signantius enarravit omnia, ipsaque exemplar Edicti protulit, &c.* licet hunc de quo agimus Palladium diversum ab illo esse oporteat qui in illo Dialogo interloquitur: etenim tunc primum Romam se venisse dicit, cum sub Zosimo

Papa pro pace Ecclesiarum ea functus est legatione. Sed quid tandem? ipsum foris pro tempore mutasse personam potius quam animum impietate refertum, non leve argumentum est, quod eo libro quem post eas turbas conscriptum ab eo constat (nam in eo meminit de Melaniae obitu qui contigit post urbis Romae excidium) Origenistas complures laudavit, ipsumque Euagrium Origenis erroribus infamatum ad caelum evexit.

VOSSIUS *de Historicis Graecis.*

SUB Theodosio M. floruit Palladius Galata. Vitas aliquot Sanctorum in literas retulit, quae vulgo *Historis Lausiacae* dicitur, quia nuncupata est Lauso Praefecto. Etiam in libris quibusdam vocatur *Paradisus Heraclidis*; sed falso. Opus hoc certis diebus in Ecclesia praeligi solere ex Triodio ostendit in Glossario suo Clarissimus Jo. Meursius, qui & primus hunc Scriptorem edidit Graece; cum aliis multis tum hoc quoque nomine de Rep. Literaria praeflare meritis. Fuit Palladius Rufini amicus, quemadmodum ejus laudes ostendunt: at B. Hieronymo inimiciorum fuisse, satis ex iis liquet quae ipse Hieronymus ad Ctesiphontem refert, praefatione operis adversus Pelagianos. Cum Euagrio Pontico triennium se, & quod excurrit, in Aegypti eremo vixisse narrat ipse Historiae suae Lausiacae cap. 12. Meminere Historiae hujus a Palladio exaratae Socrates lib. 4. histor. Eccl. cap. 18. Cassiodorus histor. Tripart. lib. 8. cap. 1. Joannes Damascenus libro De iis qui in fide dormierunt; & Nicephorus Callistus lib. 11. c. 44.

Huic

Huic Palladio etiam tribuitur a plerisque Dialogus de vita Chrysothomi, in qua colloquuntur Palladius Helenopolitanus Episcopus, & Theodorus Diaconus Ecclesiae Romanae. Sane Palladium Episcopum auctorem facit Photius quoque. Sed ea in hoc Dialogo legas quae nunquam de seipso, salvo pudore, scribere potuisset Palladius. Eoque alii potius censent esse Theodori Diaconi qui cum Palladio hic loquitur. Baronius autem arbitratur esse illius Palladii qui a B. Augustini temporibus in Scotia a Caesestino Papa missus fuit ad praedicandum Evangelium. Dialogum eum, seu Palladii, seu Theodori, e Graeco vertit Ambrosius Monachus Camaldulensis. Graece autem nondum prodiit.

L A B B A E U S *de Scripturibus Ecclesiasticis.*

Palladius, natione Galata, Helenopoleos in Cappadocia primum, tum Asponitanus Episcopus, Euagrii Pontici discipulus, & Rufini Aquileiensis Presbyteri aequalis atque amicus fuit, in Origenis ac Pelagianorum errores propensor; obiit saeculo Christi quinto post annum 410. aut etiam 418. Ejus mentio apud S. Epiphanium Episc. ad Joannem Episc. Hierosolymitanum, quae est 60. inter Hieronymi Epistolae; eundem S. Hieronymum in Prooemio libri ad Ctesiphontem adversus Pelagianos; Gelasium I. Papam, Praefatione in librum adversus Pelagianos; Socratem libro 4. Historiae Ecclesiasticae cap. 18. Cassiodorum Historiae Tripartitae lib. 8. cap. 1. Joannem Damascenum, sive quem alium Autorem libri, De iis qui in fide

dormi-

ΤΟΥ ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ, PALLADIUS

ἀπὸ τῆς Ἰνδίας ἐθνῶν,
καὶ τῆς Βραχμανῶν.

De gentibus Indiae, &
Brahmanibus.

Πολλὴ φιλο-
πονία εἶμι, καὶ
φιλομαθία, καὶ
φιλοκοία, καὶ
φιλοφιλία, ἀν-

ὕα indefati-
gabili indu-
stria, litera-
rum amo-
re, audiendi

δραν ἀείρων ἐγκαλλώπισμα,
καὶ ἔπειθ' ἡμῖν ἀποδείξασθε
ἀποδομησάμεθα πρῶτον ὑπερ-
βολῆ φιλοσοφίας γέμον. Κινῶ-
μενοι πῶτε ἡμῖς τῆ σῆ φιλο-
κοία, πρὸς τοῖς ἐρεζόμενοις ἀπο-
εξηγησάμεθα σοὶ καὶ τῶν Βραχ-
μανῶν βίον, ὡς μεθ' ἐγὼ εἶπε
πλεὺς παρὰ ἡμῶν ἰστέονα, εἶπε τοῖς
ἀνδράσι συνπτύχονα· πρὸς γὰρ

studio, & pietate, optimo-
rum Virorum ornamento, im-
pulsus, rei novae explicatio-
nem aggredior, insigne Philo-
sophiae argumentū. Quam igitur
tantopere gestiebas audire,
Brahmanum tibi vitam enar-
rabimus; quorum patriam ne-
que hactenus vidi, neque ipso-
rum familiaritate usus sum

longe enim ab Indis Sericanisque remoti sunt, Gangis fluvii accolæ. Ego ad primas tantum Indię oras paucos ante annos cum beato Mose Adulenorum Episcopo penetravi; sed immodici aestus tardium non pertuli, vehementis adeo, ut lymphæ à fontibus velocissimè calcitrantes, in vasis excoctæ, confestim ebullirent. Quod ego cæci viderim, caloris impatiens, continuo reversus sum. Fluvius vero Ganges iste est qui nobis vocatur Phison, ferturque in S. Literis fluviorum quatuor Paradisœ excurrentium unus. Dicitur Alexander, Macedonum Rex, vitam eorum quodammodo enarrasse, & fortasse ad eam rumor incertè permanavit: neque enim ipse Gangem, ut arbitror, transiit, solummodo Sericanorum, qui citeriora incolunt, regionem inveit, lapideam statuit columnâ, cui inscripsit, ALEXANDER

ἔστιν ἀπὸ κατὰ μέρη καὶ τῆς Ἰνδικῆς, καὶ τῆς Σερικῆς, τῷ Γάγγει περιγεγραμμένος ποταμὸς ἕως ἵνα εἰς τὰ ἀκρωτήρια μόνον ἐφθασαί τῆς Ἰνδικῆς πρὸ ἐπὶ τῶν ἰλίρων, καὶ ἔμεταρξεν Μαύουσι, ἔσθοντες τῆς Ἀδελλευδῆς καὶ ἀρχὴν καύματι λαφύρας, πύστις αἰθρῶν, ὡς ἔστι δὴ ἐκ τῆς πυλῆς ἀπεδύζοντο ταχέως εἰς τὰς ὑπερβολὰς, καὶ βληθέντες ἐν ἀρήναις, πῶς χεῖμα βεβασομένων τὸ πᾶν πᾶσαι θαλάσσιαι αἰθῆρες, ὡς ἔστι, μὴ σέξας τῆς καύσεως. Ὁ δὲ Γάγγης ἐστὶν ποταμὸς, ὁ ἐστὶν ἡμέτερος καὶ καλεῖται Φάσις, ὁ ἐν ταῖς γραφαῖς καίεται, εἰς ὧν πᾶν παραφαν ποταμὸν τὸν λεγόμενον ἔξεναι ἐκ τῆς ἀδελλευδῆς. Διήγησε δὲ φησὶ Ἰ. Αλεξάνδρου, ἔστι Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐξ ημετέρας προῦς τὴν βίαν ἀπὸ καύσεως ἔχει ὑπέστη ὡς ἐκ ἀδελλευδῆς ὅτι ἐπὶ αὐτῆς, ὡς ἰμαί, τὸν Γάγγειν ἐπεγαμῆ ποταμὸν, καὶ ἀρχὴ τῆς Σερικῆς φάσις, ἐστὶ τὸν μέγιστον οἱ Σέραι τήν τε, καὶ ἰβνὸν τήν τε ἰβνὸν τήν τε, ἐπιβραχέον ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Ο. ΤΩΝ.

MAKE-

ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ. ΕΦΘΑΣΑ. MACEDONUM REX AD MEXPI. ΤΟΥ. ΤΟΠΟΥ. HUNC USQUE LOCUM ΤΟΥΤΟΥ. Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς ἀπὸ τῆς Βραγμάνων ἀδελλευδῆς μεθῆναι πρὸς τὸν Θερμαίτη Σερλατικὸν ἐκασίως μεθῆναι τὴν ἀδελλευδῆς πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μεθῆναι ἀδελλευδῆς. Οὐτῶν ὡς ἐλεγε, αὐτῶν ἐγένετο ἐν τῇ ἀρχῆς καὶ ἀκρωτήρια λαφύρας, καί ποτε ὅτι τὸ Ἰνδῶν ἰσορροπία χεῖρα καὶ διαπλάσας καὶ πρὸς τὴν ταύτην, καὶ ἐλεγε τὸν ἀδελλευδῆς, εἰς μετὰ ἐκασίως, τὸν Ἀυξὺμιν, ἐν ἧ τὴν βασιλείαν μικρὸς τῆς Ἰνδῶν ἐκασίως καὶ τὸν ἀδελλευδῆς. ἐκασίως δὲ τὸν ἀδελλευδῆς, καὶ πολλὰ αὐτῶν κληρονομήσει, ἔστι καὶ τὸν ἀδελλευδῆς αἰσθητῶν ἔστι, ἐστὶ αὐτῶν οἱ λαφύρας Μακρόβιοι. ζῶσι γὰρ εἰς τὸν ἀδελλευδῆς καὶ εἰς ἑκατὸν τὸν ἀδελλευδῆς τὸν ἀδελλευδῆς, διὰ τὸν ἀδελλευδῆς τὸν ἀδελλευδῆς καὶ ἀδελλευδῆς καὶ ἀδελλευδῆς καὶ ἀδελλευδῆς. Ἐν ταύτῃ τὴν ἑσθὴν καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς ἐστὶ τῆς Ἰνδῶν, ὡς πάντες οἱ βασιλεῖς τῆς χεῖρας ἐκασίως ὑπερβαίω ὡς Κατῆσαι, καὶ τῶν

diunt, uti referebat Scholasticus, ab alio edoctus; neque enim ipsi licebat in insulam ingredi. Mille vero, aut eo circiter, Insulæ (nisi falsum est quod fertur) isti Insulæ circumjacent, quas Mare rubrum interfuit: ibique, in Insulis, quæ vocantur Maniolæ, Magnes lapis nascitur, ferri attractor, apud quas siqua navis ferreis armata clavis advenerit, virtute lapidis illico adducitur & in cursu sistitur. Ideoque in Taprobanam profecturi, navigis in eum specialiter usum clavis ligneis compactis utuntur. Flumina habet ingentia quinque navibus pervia, (sic enim inde venientes ferebant.) Fructus ibi perpetuo sunt: eodemque tempore vitis & immaturas & ad vindemiam maturas uvas profert. Habet palmas Insula, & nucem majorem Indicam: & minorem odoriferam. Vivunt incolæ

αὐτοὶ ὁ Σχολαστικός διηγήσατο, μιλίων κ' αὐτοὺς παρ' ἑτέρων· ἑδὲ γὰρ ἀδιδυῖν) εὐδ' αὐτοὺς ὡς ἢ ἴσονται εἰσελθεῖν εὐδ' αὐτοὺς) γὰρ ταύτη τῇ νήσῳ (εἰ μὴ ψευδὲς εἶναι τὸ λεγόμενον) ὡς χύμαι ἀλλὰ γὰρ ἴσονται, πῶς ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἐμβαλλόμενος εἰς αὐτὴν. Ἐπει τοίνυν ὁ μαγνήτης λίθος ὁ ἢ σίδηρον ὀπταίμεθα, ἐν ἐκείναις γίνεται) ταῖς νήσους, ταῖς λεγομένας Μανιολὰς, ἐν αἷς εἶναι ἐπέλην τῆς γῆς ἐκείνης τόπων πλοῖον (Σιδηρὸς ἔχει ἥλιος, κατὰ γῆ) ὥστε ἢ λίθος φύστικος, μὴ διεσπασμένον περιελθεῖν εἰς ἢ ἰδιώτως ἐκ διαπεριδύσεως πλοῖα εἰς ἐκείνην ἢ μαγνήτην ἴσονται ἀνευ σιδήρου ἐκ πύργου ξυλοῦτος κελυφῶντα μένει. ἔχει δὲ, φασί, καὶ πέντε ποταμοὺς μεγάλους ἢ ἴσονται αὐτῶν, ἐν αἷς ἴσονται διαπεριδύσει) ὡς ἢ ἴσονται ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ, φασί, ὅτι ἀμπελοῦ ὀμφακίλλου, ὅτι κενότατα ἔχει ἢ καὶ φόνικας, καὶ τὸ κέλευρον τὸ μέγιστον τὸ Ἰνδικῶν, καὶ τὸ λεγόμενον τὸ ἀρωματικόν. Ζῶσι ἢ οἱ οὐρανῶδες ἢ τῶν ἐκείνων γὰρ λαοί,

λαοί, καὶ ἐξείκη, καὶ ὀπίσσω, ἐξείκη ἢ πλοῖα μόνον ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἑδὲ λίαν ἀσπράττων ἢ ἀρωματικῶν, καλῶς ἐκγενομένων, αὐτῶν ἢ ὀσφιν ἀπὸ τῆς γῆς) μόνον ἔστι ἢ τὰ ἀσπράττα περικυβήματα ἀνευ ἐξείκη, γαλακτοφῶδες λίαν, πλοῖα ἔχει ἐξείκη. Κέλευρον) ἢ καὶ κενότατα ἀρωγῶν, καὶ ἀσπράτων κελυφῶν γὰρ ἀπὸ Θεβαϊδῶν ἐκ τῆς ἡμετέρας εἰς τοὺς μέρους Ἰνδίας, ἢ Αἰθιοπίας, δι' ἡμετέρας κενότατων Διηγήτω οὐδ' ἔστι ὁ Σχολαστικός, ὅτι ἀπὸ τῆς Ἀφρικής ἡμετέρας πλοῖα ἰσχυρῶς ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἔχει, ἐκείνην ἐκείνην ἀπὸ τῆς ἡμετέρας ἔχει, καὶ φασί, ὅτι ἔστι κατὰ τὸν Θεβαϊδῶν, γὰρ τὸ πιάσει αὐτοῦ τῶν (ἔστι δὲ τῶν ἐκείνων πίνω σιμηρῶν, καὶ ἀδρανῶντα, λιθῶντα ἀπὸ τῆς ἐκείνης, αἷτες καὶ κενότατα ὀπταίμεθα), ἀπὸ ἢ τῶν σιμηρῶν, καὶ τὸ πιάσει ἔστι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας αὐτοῦ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς κολοκά, ὡς ἐλαγγὴ ἐκείνη ὁ Σχολαστικός, εἰς ἢ καὶ οἱ Βυζαντινοὶ ἀνευ ἀπὸ τῆς κολοκά, μελανοκί-

lae, & ocyza, & pomis, nec lanam habentes nec linum; Pelles solummodo ovium, scilicet elaboratas, lumbis circumjiciunt. Oves illis crinitæ omnnes abiq; lana, lac suppeditant ubertim, latis caudis conspiciendæ. Nam porci, extra Thebaidarum regionem, in partibus Indiæ & Æthiopiæ, ob eximum calorem, omnino incogniti sunt. Ulterius referebat Scholasticus, quod nautas quosdam ad Indos mercatum proficiscentes offendens, interius statuit penetrare: & prope Thebaidarum, qui piper colligunt, regionem delatus est. Minuta gens & imbellis, antrisque è saxo excavatis habitat, ob asperam loci naturam in præruptis rupibus incedere discunt, ibique ab arbutis piper colligunt. Arbuscula enim sunt humilia, ut referebat Scholasticus; ipsique Thebaidæ exiguum genus hominum, capite

nigro, intonsum, capillo non torto. Ceteri omnes Indi & Æthiopes nigri sunt, robusti, & capite crispo. Ibi, inquit, ab eo qui summam obtinebat potestatem comprehensus, de meis rebus interrogabar; qua fiducia fines eorum intrassem? Neque illi defensionem meam accipiebant, nostri idiomatis ignari: neque allequi poteram quæ mihi significare vellent eorum linguæ experts. Signa solummodo variantibus vulturnum notis cognoscenda intercedebant. Ego illorum voces immixtas ex sanguinolento oculorum colore, & horrido dentium stridore; è quibus mocibus minatoria dicta colligebam; illique me è contra ex moribus meis, trepidatione & vultus pallore, afflictiq; animi statum ex corporis horrore cognoscebant; Ibi sex, inquit, annos in servitutum datu artopez subfamulatus sum; quo temporis spa-

φαια, ἀγερά, καὶ ἀπρότριχα οἱ ὅ λατοί, οἵ τε Αἰθίοτες, καὶ Ἴνδοι, μελαροὶ εἰσι, καὶ κρηνοποι, καὶ φρεξίτριχα.) ἐκείτω πῆ φου, εἰσάχεται εὐπόθεν εὐκαταστατοῦ εὐδοκίμων, ὡς παρὰ μετέωρον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ εἰπὲν ἐκείτω πλεὺς πολλοῖαν ἐδέχοντο τὴν ἐμὴν, μετέωρον ἐμαῖον τὴν ὁμοιωμένην χεῖρα, εἴπερ ἔγωγε πῆ ἐκαίνω ἀθύνω εἰς ἐμὴν γιομένην ἐγνώριον εὐδὲ τὴν εὐκὴν πλεὺς ἐκαίνω ἡσιπόμεν γλυκεραὶ μύκας ὅ τῆς ἀπὸ φαιαίης τὸ εὐφραν ἀλλοῖοις ἐσοχόμεν γινώμεν ὁμοίαν ἐγὼ μετέωρον ἐκαίνω εἰλετομετώσας φωνῆς ἐκ τῆς ὑφ᾽ ἡμῶν πῆ χεῖρα τὴν ὁμοιωμένην, καὶ τὴν εἰσάχεται τελοῦν τῶν ἐδὲ τῶν δι' ἂν καὶ σκεν τῶν λατοῦν παρ' αὐτοῦ ἐροχόμεν τὴν διαίτην ἑκαίνω δι' αὐτῶν ἐκ τῆς πῆ εἰ μὲν, καὶ τὴν ἀγωνίας, καὶ τὴν ἀχεῖται τὴν ὁμοιωμένην, τὴν πῆ τὴν ψυχῆς ἐλατῶν, ἀπὸ τῆς ὁμοιωμένην δουλίας κατεμάχοντο. Καταχεται αὐτὸς παρ' αὐτοῖς, ἐξῆσαν ὑπερβόου, τὴν

ὁμοιωμένην

ὁμοιωμένην ἀποδοτικῆς ἐς ἐξαίτων ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἔκουσμα τὸ βασιλεύς ἀπόστ, φου, μετέωρον εἰς σίττον εἰς ἄλλο ἀπὸ τὸν παλάτιον, καὶ εἰπὲρ εἰς οἷα πῆ φου φρεξίτριχα. Οὕτως δὲ, φου, ἐν τῇ ἐξῆσαν ἠδὲ πῆ πῆ πῆ εἰς τῆς γλυκερας αὐτῶν σημασιώσεται, δι' ἂν καὶ τὸ λατοῦ εἰση μετέωρον. Ἀπεκείτω δὲ, φου, ἐκαίνω τῆ πῆ πῆ πῆ. Ἐπειτα βασιλεύς, ποιῶν μετέωρον μετέωρον εἰς ἀπὸ τῆς μετέωρον αὐτῶν εἰς τὸν μέγα βασιλεύς, τὸν ἐν τῇ Ταρσῆον πῆ πῆ κατεχόμεν, ὡς ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς Ρωμαίων ἀρχιμέτων λατοῦ, πῆ πῆ εἰς ὑπερβόου ἀφῆραι. Ὅτις πῆ πῆ πῆ κατεῖται ἔα, καὶ μετέωρον τὸ ἀπὸ τῆς ἐκείτω αὐτὸν ἀποδοτικῆν, ὡς ὑπερβόου ὁμοιωμένην καὶ τῇ χεῖρα αὐτῶν ὁμοιωμένην, δι' ἂν ἀπὸ τῆς ἐκείτω πῆ πῆ πῆ, καὶ ὑπερβόου. Ἐπειτα αὐτοῦ εἰπὲρ, ἐπὶ οἱ Βαρυγῆτες ἐπὶ τῶν ἐκείτω ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς

cio linguam eorum magna ex parte edidici, unde reliquarum quoque gentium notitiam acquisivi. Distribuebat in dies singulos tæci palatio rex unicum tritici modium; quod unde adventum esset nesciebam. Illinc hoc, inquit, pacto liberatus sum. Rex alter cum eo, qui me detinuerat, bellum gerens, apud Regem summum, (qui in Taprobana sedem habebat) eum reum fecit; merito, inquit, condemnandum, qui nobilem Romanum captivum habens, in turpissimam compegit servitutum. Rex continuo, exploratore missio rei gestæ, certior factus, excoiri eum iussit, quod Romano nomini fecisset injuriam. Inter omnes enim maxime Romanos honorant & reverentur, in quorum potestate arbitrantur situm, ob eximiam fortitudinem, & bellandi scientiam, ea regna invadere. Narrabat in super Bragmanum genus non e-

proprietat

ea rem habens; si vero non pepererit, ad eam commeare desinit. Quocirca neque numerosa eorum gens est, propter durum loci vivendi morem, instansq; continentiam. Atque hæc Bragmanum republica est. Fluvium vero impervium dicunt, propter immanem Odontis dicti tyrannidem. Animal est oppido maximum, in fluvio degens, elephantem integrum absorbere valens; transeuntibus vero Bragmanis ad suas uxores, in istis locis non conspicitur. Sunt etiam in istis fluminibus dracones maximi septuaginta cubitorum, quorum pellem unam mihi contigit binos pedes latam videre; Formicæ illic palmæ, scorpii cubitales; quas propter ea loca transitu difficillima sunt. Neque tamen omnia loca hæc animalia habent, aut feras venenatas, sed solummodo deserta; multi sunt elephan-

των ἄριστοι αὐτῆ· καὶ ἐὰν μὴ γέννηται, ἐκείνη αὐτῆ ἀσθενεῖται· διὸ οὐδὲ εἰς πλεῖστον πολυαριθμῶτον ἀπέβηται αὐτῆ τὸ ἐπιπλεῖον διὰ τὴν πλεῖστον ἀσθενεῖται τὸ πλεῖστον, καὶ ἀπὸ τῆν φυσικῶν ἐκρήματα τὸς γέννηται. Αὐτῆ γὰρ Βραγμάνων τὴν ἢ πολιτείαν. Τὸν δὲ ποταμὸν λέγουσι δυσπέραστον ἢ ἀπὸ τὸν λεγομένον Ὀδοντο τύραντιον ζῶον γὰρ οὐ μέγιστον εἰς τὰς ἰσθμῶν, ἀνυπέρχει τὸ ποταμὸν ἀπεφύλασεν, ἐλέφαντες ὀλίγοντες καὶ ἀέρας κροσσῶν διὰ τὸν ποταμὸν. Ἐν δὲ τὸν κατὰ τὸν ποταμὸν γὰρ Βραγμάνων ἀπὸ τὰς ταῦτα γίνεται, οὐδὲ ὁπίσθηται ἐν τοῖς τόποις ταῖς ταῖς. Εἰπὲν ἢ καὶ θοάκοις μέγιστον ἐν τοῖς ποταμοῖς ταῖς ταῖς, εἰς πηλὸν ἐβδωμένον, ὡς καὶ δεξὸν ποταμὸν εἰσαπὶ μὲν ἐγὼ δὲ ποταμὸν πλεῖστον ἔχουσαν. οἱ δὲ μύρμηκες οὐκ ἐστὶν ἐκ τῶν παλαιῶν, οἱ δὲ σκορπίοι πηλῶν διὸ καὶ δυσπέραστοι εἰν ἐκείνοι οἱ τόποι. Οὐ πῶς δὲ τὸ πλεῖστον τὸν ἐκείνη ἔχει ποταμὸν ζῶον, ἢ ἰσθμῶν ἀπὸ τῶν, ἀλλ' ἢ ἀπὸ τῶν μὲν ἀγῶν δὲ ἐλέφαν-

των πολλῶν. Ἀθλιανοὶ μύρμηκες ἔμελλον φιλοσοφῆσαι, καὶ δὲ τὸν γενομένον, οἱ δὲ φύσαν δὲ φύσαν εἰς φιλοσοφίαν ἐλάσαντο, ἐν τοῖς κατὰ τὸν Νέροντος ἔ βασιλεύς, ἔ κατὰ τὸν οὐδὲ ἀνδράς Διοσκόρου, Πέτρον, καὶ Παῦλον, τότε τὰ κατὰ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδονία ἐκρήσαντο, ἢ ἐκείνη μὲν ποιημένον ἀπὸ τῶν τῆ ἀνδράς τῶν οὐκ ἐκλεπτοσύνης, ἔμελλον μετὰ τὸν ἀπομνηστεύσασθαι ἀναγκασίαν ἰσθμῶν, καὶ φροσύνας ἐμμελῶς, βούσῃς ἀποφελῶς.

torum greges. Arriani vero (qui discipulus fuit Philosphi, natu quidem servi, sed qui ob ingenium insigne ad philosophiam aspiravit, vixitque temporibus Neronis Imperatoris, qui Beatos Petrum & Paulum occidit) opusculum res gestas Alexandri continens, quod apud me habebam, ad te misi; huic meo commentariolo subjungens: quem cum cura legens, & diligenter considerans, tuto vitam agas.

© 2000 by the University of Toronto

DANDAMIS.

Bragmanum Magister, pulchre differens contra Macedonas.

REX Alexander, non factis habens unius Macedoniae Rex esse, neq; Philippo patre nasci, se Ammonis filiū prædicabat: quem cum origo sua argueret, falsa naturæ suæ argumenta præ se ferebat, invita scilicet ipsius facinora. Ut Sol enim è Macedonia exort⁹, multumque orbis perfultrans, priusquam ad Babylonem occidit, Europamque, Asiamque, ut parvas regiones subjungans, in nostram etiam regionem pervenit, speculator, & indagator. Hæc vero secum dicebat Alexander. Sapientia providentiæ genitrix, & Justitiam (quæ omnium virtutum mater est) impertiens, sola superne in

ΔΑΝΔΑΜΙΟΣ,

ὁ ἦν Βραγμαῖων διδασκαλῶν,
καλῶς διαγέγραμμενος τὸ κτ'
ἐν Μακεδονίας.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ Ἀλέξανδρος, οὐκ ἀνεγράμμενος μόνος ἦ βασιλεύς τῆς Μακεδονίας, οὐδ' ἠξετέλεστο πατρὶ Φιλίππου, καὶ Ἀμμωνίου υἱὸν ἑαυτὸν εἰληγὴν εἶπαι, καὶ γένεσιν ἐλογχόσας, ψεύδ' αἰς ἔφερε τῆς φύσεως διπλόαζας, ἀνάγκη δὲ ἀγνώσας ἀπέφερεν. ἀπέταλε γὰρ ὡς ὁ ἦλθε, διὰ Μακεδονίας ἐξασπίσας πολλὰ χῆσμεν, πρὶν εἶδεναι κτ' Βαβυλῶνα, πλεῖν τῆς Ἑυρώπην, καὶ πλεῖν Ἀσίαν, ὡς μικρῶν χηραῖμα καὶ χεῖρα, ἦλθε καὶ τὸν ἡμέτερον χῆσμεν ἐξοπίλων καὶ ἐρῶνδον. Ἐλεγε δὲ ταῦτα ἐν ἑαυτῷ ὁ Ἀλέξανδρος. Σοφία, μήτηρ ἀρεστοίας, κρημνὸν δὲ τῆς πιστῶν διαίτατος, ἀνωτέρω ἐν ἀληθείᾳ

ἀληθείᾳ μὴ καμψόν, θεοφῶ δὲ, καὶ δημογεγῆ φύσεως, λόγων δοτὴρ γνώσεως κρημνός, εὐδοκίαν μὲν ὀφθαλμοῦ, δικαιοσύνην δὲ φρεσίν, δις ἑμῶν ἦδη μοι ἦν ἀνημέτερον τυχεῖν Βραγμαῖας δὲ προσέτασ ἐνθάδε Ἐσφῆς π, καὶ ἀγαθὸς ἰδὲ ἄν ἦεν, μὲν δὲ ἄλλο Καλαῖος τῆς ἦν ἐνθάδε ἀσπίσαντο, πρὸς με, πιστὸς ὅτι ἦλθον, τοῦ δὲ ὅτι ἦεν, καὶ μὲν οὐ σιφῶς.

veritate sita, nutrix & opifex naturæ, quæ sermones largitur, communes scientias scrutaris, & intelligis, injustos vero punis, justisque parcis: propitia mihi concede ut votorū compos fiam. Bragmanas, qui hic locorum sunt, visurus venio; à Calzno quodam ex iis qui hanc terram incolunt certior factus, qui ad me venit, veni vero, illi obediens: & cupio quam manifeste videre, & discere.

BRAGMANES.

Ἐν ἰσῆ Ἰνδῆ, Αλεξανδρῷ
 Regi hæc
 dicunt.

Cupidus prudentiæ ad nos venisti Alexander: eo Promptius Bragmanes recipimus, quod istud quod maxime regium est in nostra vita voluisti edificare, Rex Alexander. Philosophus enim sub dominio non est, sed dominatur: homo enim ipsi non imperat. Sed quoniam huc usque calumniis lacerati, apud te fidem non habuimus: demum, veros degustaturus sermones ad nos venisti. Calanus enim vir malus nobis fuit: & per Calanum vos Græci Bragmanas cognoscitis. Ille enim non erat, a virtute ad divitias deficiens. Non fatis illi erat ex fluvio Tiberoboam bibere

ΒΡΑΓΜΑΝΕΣ,

ἃ ἀπὸ Τροῦδῆ, Ἀλεξανδρῷ
 τῷ Βασιλεῖ ταύτῃ
 λέγουσι.

Ὁρῶμεθα σοφίας ἔλθεσ
 πρὸς ἡμᾶς Ἀλεξάνδρῃ,
 κερύεσσι ἀποδεχόμεθα Βραγ-
 μάνῃς, ὅτι ἐστὶ βασιλικότερον
 ἐν τῷ βίῳ ἡμεῖσι τὸ ποτὶ τῷ
 Ἰνδοῦ μυστήριον, βασιλεύς Ἀ-
 λεξάνδρῃ· ὁ φιλόσοφος δὲ ἐθε-
 σπύεται, ἀλλὰ θεσπύεται, ἀν-
 θρωπῶν τῷ αἵματι ἐκσταῖ·
 ἀλλ' ἐπαθὲν μέχρι τοῦ ἀσβε-
 βλημῆσι ἠπιστέμεθα ἐκὸς σε,
 γυναικῶν τοῦ ἀλαστοῦ λό-
 γου ἔλθεσ. Κάλανῶν τῷ κε-
 κῶς αὐτῆς ἡμῶν γένηται, ἃ
 ἀπὸ Κάλανος ἀνδρῶς Ἑλλήνων
 Βραγμάνῃς ἐγνώστῃ ἐκαστῶν
 τῷ ἐκ τοῦ ἡμετέρου, ἀπὸ ἀρε-
 τῆς δεσπεύουσας εἰς πλε-
 τον. Οὐκ ἔρχεται αὐτῷ Τι-
 βερβοάμ ποταμῷ πίνειν ὕ-
 δωσ

divæ sapientiæ, ἃ ἀμύλας
 ἐσθίν, ἐν εἰς ἀξάνουσι ἰδῆ
 δεσπεύουσας πλετον ἔρχου, ἐχ-
 ρεῖν ψυχῆς, ἃ ἕτως ἐν αὐτῷ
 δατῶν ἀνίφλαξῃ πύρ, ἃ εἰς ἰσο-
 τιλῶ αὐτῷ ἀνέρεψαι καὶ σοφίας
 ἡμεῖσι ὅ ἐσθῆς ἐπὶ ἀνθρώπων κυ-
 λῆσ, ἐδὲ ἀιγυδιῶν ἡμεῖσι δα-
 πινῶ τὸ σῶμα, ἀλλ' ἔστι ἡμεῖσι
 ἢ ποσὴ, ζωῆς ὕψους φέρουσ-
 κοί· ἀπλοῦσι δ' ἐσθῆσι τῷ
 φῶσι, ἃ ἕτως πᾶσι τῷ βίῳ
 ἡμεῖσι ἐπακαλυπθῆ δένει· εἰ
 ὅ τῷ ἐπὶ τῷ πνεύματι ἀνδρῶν,
 ψυδῶς μυστήριον λέγουσ, κε-
 κῶς ἡμᾶς ἐπιπέσει βέλτερον,
 ἀλλὰ τιλῶ ἐκαστῶν ἡμεῖσι ἢ
 βλάψουσι ἰσο δ' ἐπὶ τὸ ψυ-
 δῆσ, ἃ τὸ ἔχου πάθει· ἀ-
 δειῖ τῷ ὁ ψυδῶν ἐν πᾶσι
 ἀδικῶ ὅ ἃ ὁ πῆρῶν, ψυ-
 δῶν μυστήριον πᾶσι ἢ τῷ
 κῶσι μυστήριον· διαβολὴ γάρ
 μήτις ἐπὶ πολέμῃ, καὶ τιλῆς
 ἕρην, ἀπὸ ἡμετέρου, ἃ το-
 λῶσι· πλετον εἰς εἰς ἀν-
 δρῆσ, τὸ φοβῶσ ἀνδρῶσ,
 λῆσ γάρ ἕρην ἐπὶ ἀνδρῆσ

undam prudentiæ, & multum
 edere, quibus augetur mens di-
 vina: sed divitias possidet, ani-
 mæ inimicas, adeoque in ipso
 gravis ignis accensus est, cum
 ad voluptatem à sapientia con-
 vertens. Nostrium nemo ad car-
 bones volutatur, neque nobis
 frigus corpus consumit: sed
 victus nobis vita est, sanitatis
 medicamentum. Divitiarum ve-
 ro expertes sumus natura: & pa-
 riter omnibus in vita nostra ad-
 venit mors. At si quidam mor-
 talium, falsos edocui sermones,
 vanis nos insequuntur jaculis,
 libertati tamen nostræ non no-
 cebunt. Idè vero est mentiri, &
 cito fidem adhibere. Mentiens
 enim, illum cui persuadet inju-
 ria afficit: injuriam etiam faci-
 cit qui credidit mentienti, fidem
 adhibens, priusquam vera edi-
 dicerit. Calumnia enim mater
 est belli, & parit iram, per quæ
 bellantur, & pugnant. Insuper
 fortitudo non est viros occide-
 re: latronis enim op^o est. Forti-
 tudo

tudo verò est contra omne aeris temperamentum dimicare nudo corpore; & ventris cupiditates tollere; & bellorum, quæ in ipso sunt, potius victorem evadere: & à cupiditatibus non superari: ut desideres gloriam, divitias; aut voluptatem. Has primum vince, Alexander, has occide. Has enim si viceris, non opus habueris contra ea quæ extra sunt pugnare: contra eos enim qui extra sunt pugnas, ut his adminicula feras. Nonne vides quod hos qui extra sunt vincens, ab iis qui intra sunt vincris? Quot tibi videntur reges insipientiæ in amentibus dominari? Lingua, auditus, olfactus, visus, tactus, venter, pudenda, corpus integrum: multa etiam intra crudeles dominæ, reginæ insatiabiles, infinita imperantes; cupiditates, avaritia, luxuria, parsimonia, dissensiones; quibus omnibus, & pluribus aliis, mortales inferviunt; propter quæ occi-

δὲ ἔστι, πρὸς τὸ πάσης αἰῶνος
καρῆσαι μέγιστον γυμνασίου τὸ σῶ-
μα, καὶ γαστρὸς ὀπιθυμίας ἀναί-
ρειναι, καὶ οὐκ ἐν αὐτῇ πολέμους
μέλλουσι κερῆσαι, καὶ ὑπὸ τῶ ὀπι-
θυμίας μὴ καρῆσαι ζῆλον, πρὸς
τὸ ἐργεῖσθαι δόξης, καὶ πλεῖστα, καὶ
ἥδονης· τέττες νίκησον πρῶτον,
Αλέξανδρε, τέττες ἀποκτείνου.
τέττες γὰρ εἶναι νικητὴς, οὐκ
ἔστι σοὶ χρεία πρὸς οὐκ ἔξω
μέγιστον· ποῖς γὰρ ἔξω μέγιστον
ἵνα τέττες ἐνέικης φύσιν· ἢ
ἐλέπας ὅτι οὐκ ἔξω νικᾷς,
καὶ ὑπὸ τῶ ἔσθαι νεικησάτω.
Πόσοι σὺ δὲ καὶ βασιλεὺς ἀ-
νοίας ἐν τοῖς ἀφροσιν περσι-
νοῖν; γλώσσα, ἀκοή, ὄ-
φρασις, ὄρασις, ἀφή, γαστήρ,
αἰδοῦσα, ἔλεος ὁ χρεός. πολ-
λαὶ δὲ καὶ ἔσθαι ὡς αἰ-
μέλικται δέσποισαι, καὶ τι-
ραγνίδες ἀφροσιν, ἀπειροσθῆ
ὀπιθυμίας, ὀπιθυμίας, φι-
λοχρηματίας, φιλοδοτίας, φα-
θουλίας, διχρησάτω, αἴς πάσας
ταύτας, καὶ ἄλλας πλείους, βρο-
τοὶ δὲ ἀλλοῖσι δι' ἅσπερ φοιῶσιν,
καὶ

καὶ φοιῶσιν)· Βραγμάνεις δὲ
νικησάντες οὐκ ἔσθαι πολέμους,
λοιπὸν ἀνεργεῖσθαι, καὶ ἀτα-
παύματα βλέποντες ὕπας, καὶ
ὄρατον, καὶ ἀκούσασθαι ὄρατον τῆ-
ρον ὄρατον, καὶ ἀεὶ κλα-
γῶν, φύλλα τὴ κωλεβεβλή-
ματα, καὶ ἀεὶ ἐσθαι τῶματα,
καρῆσαι ἐσθαι, καὶ ὄρατον πί-
τουμῶν, θεῶ ὕμνος ἀσθαι, καὶ
τὰ μέλλοντα ὀπιθυμίας, ἢ
θεῶν μὴ ὀφιλοῦσθαι ἀκού-
μῶν· ταυτὰ Βραγμάνεις ζῶ-
μῶν, ἢ πολλὰς λέγεις λέγοντες,
καὶ σιωπῶντες. Ἰμῶν ὅ λέγο-
τε ἂ δὲ ποιᾶτε, καὶ ποιᾶτε ἂ
μὴ δὲ λέγειν· παρ' ὑμῶν δὲ
ὄρατον φιλοσοφῶν ὄρατον, ἐκὼν μὴ
λαλοῦσθαι ὑμῶν γὰρ ὄρατον ἔστι ἢ
γλώσσα, καὶ ὀπιθυμίας χάλιστον αἴ-
φροσιν· χρῆσθαι καὶ ἀργυροσθ
σιωπᾶτε, δέσπον χρεῖσιν ἔχτε,
καὶ μεγάλα ὄρατον, χρῆσθαι δέ-
κατε, ἐσθαι καὶ πίετε ὄρατον καὶ
τὸ κήσθαι, οὐκ ἀφροσθῶντες
ἰδούσθαι, κωλεβῶσθαι μέλλουσθαι,
ὄρατον ὄρατον ποῖς σιωπᾶτε ποῖς
Χρησθῶσθαι· αἰδοῦσθαι πᾶν-

dunt, & occiduntur. Brag-
manes vero bellorum intus
victores, in posterum obfir-
mamur, & requiescimus; a-
spicientes sylvas, & cœlum,
& audimus avium dulcem
sonum, & aquilarum clan-
gorem, foliis cingimur, & in
aere versamur, fructus edi-
mus, equam bibimus, Deo
hymnos canimus, futura appe-
timus, nihil quod non proficiat
audimus. Tales vivimus Brag-
manes: pauca locuti tacem-
us. Vos vero loquimini quæ
fecisse oportuit, & facitis quæ
loqui fas non est. Apud vos
enim nemo philosophatur nisi
qui linguæ promptus. Vestra
enim mens lingua est, & in la-
bris prudentia. Aurum & ar-
gentum cogitis, servis opus
habetis, & magnis ædibus. Im-
peria persequimini: editis, &
bibitis quantum jumenta: sen-
sum habetis tanquam idiotæ,
mollibus vestimini bombycum
in morem. Suaviter omnia

facitis, & eorum quæ facitis vos poenitet; contra vosmetipsos veluti contra hostes loquimini; linguæ potestatem habentes, ab ea debellamini: meliores vobis sunt taciti, qui seipfos non accusent; ab ovibus, tanquam in bello captis, lanam exigitis; annulos tanquam gloriam digitis vestris imponitis; aurum ut mulieres gestatis, & super istis clati estis; ad similitudinem creatoris facti, imitium ferarum animum paritis; multis possessionibus circumdati, super istis gloriamini, hoc respicientes, quod revera vobis prodesse non potest; aurum enim neq; animam erigit, neq; corpus nutrit; sed contra potius, animam obscurat, & corpus marcidum reddit. Nos vero ad veram naturam proximæ accedentes, & hæc quæ ad eam sustentandam destinantur istis neglectis comparamus; fame superveniente, glandibus & oleibus quæ nobis providentia

καὶ περὶ τὰς, καὶ ἐφ' οἷς περὶ τὰς, μείζοντες, καὶ ἐπὶ τὰς λαλοῦντες ὡς ἐπὶ ἐχθρῶν, τὴν γλώττης ἡσυχίαν ἔχοντες, ὑπὸ ταύτης πολυμάρτυροι κρείττονες ἡμεῖς εἰσιν οἱ σιωπῶντες, καὶ ἑαυτοῦ οὐκ ἐλέγχοντες ἑσθὲν ἀσβεβήτων, ὡσπερ αἰχμησάμενοι, ἔσχατα διατίθεσθαι δίδξαν τοῖς δουλοῦσι ἡμεῖς, ὡς ζῶντες, ἀσβεβήτων χροσόν, ὡς αἱ θήλειαι, φοροῦντες, καὶ ἐπὶ ταύταις μεγαλυῖοντες καὶ ὑμῶν ὅτι κρείττοντες ἀντικειμένων θυμῶν τιλίτε ὅταν πολλὰς κλίσεις ἀσβεβήτων λαθῶν, ἐπὶ ταύταις μεγαλυῖοντες, καὶ τοῖο βλέποντες, ὅτι πῶς ἀλλήλων ἔθεν ἡμῶν διὰ τὴν ἀφελῶν χροσὸς ἢ ψυχῶν οὐκ ἀνίστανται, ὅτι σῶμα πᾶναι, ἀλλὰ πνεύματα μᾶλλον καὶ ψυχῶν ονομαῖ, καὶ σῶμα ἐλάττω. Ἡμεῖς δὲ πῶς ἀλλήλων πλεὺ φείσονται ἐπὶ τῶν, τὰ ταῦτα ἀποκαταστάσιν ἐκάστων καὶ ἀσβεβήτων ἡμῶν πάντας ἀσβεβήτων, ἀσβεβήτων, καὶ λαλοῦντες, πῶς ἐκ τῶν χροσῶν ἡμῶν χροσῶν γομῶν.

γαμῶν, ἡμεῖς ταύταις καὶ δίψης ἀσβεβήτων, ἐπὶ τὸν πόσιον ἐχθρῶν, χροσὸν πῶσιον, ὑδῶν πῶσιον, καὶ ταύταις ἀσβεβήτων χροσὸς δι' ἐπᾶσα δίψαν, ἐδὲ ἡμῶν ἀσβεβήτων, ἐπὶ πᾶσα δίψαν, ἐδὲ ἡμῶν ἀσβεβήτων, ἐπὶ πᾶσα δίψαν, οὐκ ἀπλησῶν ἐμπλήσων, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἀσβεβήτων ταύταις πλεὺ ζῶντες τῆς φύσεως ἀπιδουμῶν καὶ δίψαν μῶν ἀπιδουμῶν ἀπιδουμῶν πᾶν, καὶ λαλοῦντες ὑδῶν πῶσιον καὶ δίψης καὶ ὁ πᾶν φυσικῶς ἐπιζητῶν τροφῆν, καὶ φεγῶν χροσῶν, καὶ τῆς ἐπιθυμίας πῶσιον. Πᾶσιον ἀπιδουμῶν ζῶντες φύσεως ὑδῶν, τὸ χροσὸν ἐπιθυμῶν πᾶσιον ἢ ἐπιθυμῶν πῶσιον βροσῶν, ὅταν λάβῃ χροσῶν, ἐπὶ τῆ φύσιν πᾶσιον αὐτῶν αὐτῶν ὁ ἢ ἢ χροσῶν ἐκαστῶν ὑδῶν, ἀπὸ τῆ τοῦτο ἀσβεβήτων φύσιν, ἐπὶ καὶ ἐν ἀπιδουμῶν, καὶ ἐπὶ τῆ ἐκαστῶν ἐκαστῶν, ἢ ἄλλων ἀπιδουμῶν ἀπιδουμῶν καὶ ἀπιδουμῶν

attulit, eam abigimus, & siti superveniente ad fluvium ventitantes, aurumque conculcantes, aquam bibimus, & illam explemus: aurum vero sitim non sedat, neque famem solatur; vulnus non curat, neque morbo medetur; necessitatem non explet, sed potius excitat advenam naturæ cupiditatem. Homo autem sitiens potum desiderat, & aquam accipiens sitim sedat; & esuriens naturaliter desiderat nutrimentum, & edens satiatur, & cupiditatem sedat. Omnino igitur manifestum est, auri desiderium naturæ adventitium esse; omnis enim cupido cessat cum satiatur, quoniam naturæ hoc infitum; divitiarum vero cupido insatiabilis est, quoniam præter naturam est. Quapropter iis ornamenti, & gloriamini, super alios homines clati; & propter

hæc ea quæ omnibus communia sunt propria facitis; æqualem omnibus naturam avaritia etiam in multas sententias dividente. Hæc fuit sententia Calani mendacis, amici quidem vestri, sed qui à nobis conculcatur; & qui causa est aliis multorum malorum, vobis in pretio est. A nobis ut inutilis sprecus dimittitur; omnia enim quæcumque nos conculcamus, hæc admirat^r est avarus Calanus, vanus vester amicus, sed non noster, qui vilis, & miseris miserior, animam amore argenti amisit. Quapropter nobis indignus apparuit, & indignus amore qui erga Deum est; nec contentus fuit hac sylvestri tranquillitate, in illa sese delectans, neque spem habuit futura expectantem, miseram ipsius animam argenti cupiditate trucidans.

Est vero quidam apud nos Dandamis, qui in sylva super frondibus jacet in tranquillo,

τέτο· τὰ κοινὰ ἴσθ' πάντα, ἴδια
πρῶτον, τὴν ὁμοίαν πάντων μέαν
φύσιν, ἢ φιλαργυρίας εἰς πολ-
λὰς γνώμης λαπὸν ἐκθετεμένον-
ος. Καλάνου· αὐτὸ, ὁ ψευδὴς
φίλος ἡμετέρου, ταύτῃ ἔχει τὴν
γνώμην, ἀλλ' ἐφ' ἡμέτερον ἐκθε-
τεῖται, καὶ ὁ ἐπιζητῶν πολλῶν
κακῶν πάντων, παρ' ἡμῶν ἔστιν ἐπι-
μῶν καὶ τιμῶν ὑφ' ἡμετέρου· ἐπιφε-
λῆς γὰρ ὡς ἡμῶν, ἐκθετεῖται
ἑσθελῶν καὶ πάντων, ὅσα ἡμῶν
ἐκθετεῖται, ταῦτα ἰθαύμασον
ὁ φιλαργυρίας Καλάνου ὁ μί-
τατος, ἡμέτερος φίλος καὶ ἔχ
ἡμέτερος, μέλιτος, καὶ ἢ ἐπὶ λίαν
ἐλευθέρου, τὴν ψυχρὴν ἑαυτοῦ
ἀπίσταν φιλαργυρίας καὶ ἀφ'
ποδο ἀξίον ἡμέτερον εἶναι ἐφαίνε-
ται, εἰδὲ ἀξίον ἢ πρὸς τὴν ἀρετὴν
ἐκθετεῖται ἀποκαταστάσει τῆς ἐν ἕλας
ἀμερμερίας, ἐν ταύταις ἐνεφε-
φύσας, εἰδὲ ἐλπίδα ἔχει ἢ μὲν
ταῦτα πρὸς ἀρετὴν, ἢ ἀδελφίαν αὐτῶν
ψυχρὴν φιλαργυρίας ἐκθετεῖται.

Ἐστὶ δὲ τις παρ' ἡμῶν Δαν-
δάμιος, ὡς ἐν ἐλῆ ἐκθετεῖται
ἐπὶ φύλλων, ὅς ἐκθετεῖται
ἐξ ἑσθελῶν

ἐξ ἑσθελῶν πηγῶν, ὡς μὲν ἀ-
κέραι ἀμείλιτος μητρός. Τότε
Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἀεί-
σας ταῦτα πάντα, παρεγένετο
τότῳ διδασκαλῶν αὐτῶν καὶ πρῶ-
τον, ἢ λέγων τότῳ αὐτοῦ χάρι-
σι ἢ ὑποδρακύνθων αὐτῶν μα-
κρότερον τὸν πότον ἢ Δανδάμιος
ἐλθῶν ἢ ἐκείνῳ Ἀλέξανδρος,
εἶπε εἶδεν αὐτὸν παρῶν, ἐν ἕ-
λας γὰρ κατέκατο Κυκλάδος, ἐπὶ
φύλλων ἀποκαταστάσει ἐν ἐ-
λευθέρῳ, ἔχων πηγὴν ἐξ ἑσθελῶν,
ὡς μὲν ἀκέραι ἀμείλιτος μη-
τρός γὰρ ὡς αὐτὸ εἶπε εἶδεν ὁ
Ἀλέξανδρος Δανδάμιος, τὸν
ἴσθ' ἐκθετεῖται ἀρετῶν, καὶ
διδασκαλῶν, τίμωτον πρὸς αὐ-
τὸν φίλον αὐτῶν πρῶτον, Ὁνοφί-
τιον ἐπὶ μῆτι, λέγων τότῳ
Σαυδῶν πρὸς τὸν διδασκαλῶν
Βραγμάνιον, τὸν μέγαν Δανδά-
μιος, ἢ Ὁνοφίτιος, ἢ μὲν
τὰ πρὸς αὐτῶν πρὸς ἀρετὴν, ἀνέ-
γαλῶν μοι ἔχων, ὅπως ἐγὼ αὐ-
τὸς ἐπιζητήσω πρὸς αὐτόν.
Ὁ δὲ Ὁνοφίτιος λέγει, τὸ κε-
λευθῶν ποιῶν ἀφ' ἑσθελῶν ὡς
ἐν

& fontem juxta habet, inno-
cua terre matris ubera emul-
gens. Tunc Alexander, cum
hæc omnia audisset, hunc eorum
magistrum & præfectum accessi
iussit, ut horum sermonum fi-
eret particeps. Illi vero longe
illi ostenderunt locum Danda-
midis. Illuc veniens Alexan-
der, quanvis prope esset ipsum,
non vidit; jacebat enim in
sylvis densis super frondibus,
in tranquillo requiescens, fon-
tem prope habens, eumque
veluti uber innocuum matris
terre emulgens. Non videns
Alexander Dandamidem Brag-
manum magistrum & præfe-
ctum, ad eum mittit quen-
dam ex amicis suis, Onesicra-
tem nomine, dicens illi; Festi-
na ad doctorem Bragmanum
magnum Dandamidem, O One-
socrates, & de eo certior factus
ubi habitat, cito mihi renuncia,
ut ipse illum conveniam. O-
nesocrates vero dixit, quod
imperatum est exequar; tum
enim

enim est imperare, meum vero facere. Profectus vero ille, & magnum Dandamidem inveni- ens, dixit; Salve Magister Brag- manum, filius Dei, Jovis magni, Alexander Rex, qui omnium hominum Dominus est, vocat te, ut veniens ad ipsum multa & præclara dona accipias; si vero non venias, caput tibi auferet. Dandamis vero audi- ens, & plane ridens, non movit caput à frondibus, sed jacens re- spondit in hunc morem; Deus, magnus Rex, nunquam injuri- am genuit, sed lucem, pacem, vitam, aquam, corpus huma- num, & animas; & has recipit, cum eas farum solverit; nun- quam author cupiditatis. Hic meus Dominus est, & Deus solus: sicut eadem averfatur, ita bellum non gerit. Alexander vero Deus non est, cum possit mori. Qui fit ut omnium Dominus fit qui fluvium Tiberoboam nunquam superaverit? neque super totum mundum reductus throonum

ἦ τὸ θεῶν ἐστίν, τὸ δὲ θεῶν ἐστίν· Παρθιάς δὲ ἔδει, καὶ τὸν μέγαν Δανδάμιον ἄριστον, ἄπει Χαχέσις, διδάσκαλος Βραγμάνων, υἱὸς τοῦ τοῦ Διὸς τοῦ μεγάλου, βασιλέως Ἀλέξανδρου, ὅς ἐστι πάντων ἀνθρώπων δεσπότης, κελεύει σε, ἐλθόντιόν σε ὡς αὐτὸν, πολλὰ καὶ καλά παραίξαι δῶρα· μὴ ἐλθόντιόν δέ σε, καὶ κεφαλῆν ἄποπτεμαί. Ὁ δὲ Δανδάμιος ἀκούσας, μειδιάσας χαρμέντως, εὐδ' ἐπέσειν ἐαυτὸν καὶ κεφαλῆν ἄπο τῶν φύλλων, ἀλλὰ κελεύει δάσας τόντις, κεραιάμενον, ἀπεκρίσατο θύρας. Ὁ δὲ θεός, ὁ μέγας βασιλεύς, ἔβρεν εὐδ' ὅτι πρὸς ἄλλα φῶς, ἀρτερεύει, ζῆλις καὶ ὑδίας, ζωμῶν ἐπιθῶντων, καὶ ψυχῶν, καὶ ταύτας ἀρχαίαι, ὅταν μὲν λύση ταύτας, μηθιμὸς θύρας ὀπίσθιας ἐκὼς εὐδ' δεσπότης, καὶ θεὸς μόνος, ὅς φέρον ἄποπτεμαί, πολέμιος εὐδ' ἐκπεράζει. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ θεὸς εὐδ' ἐστίν, αἰδώς ἀποθνήσκον πῶς πάντων ἐστὶ δεσπότης, ὅς εὐδ' ἔλαβε ποταμὸν Τιβέροβαμ, εὐδ' εἰς ἡσύχον ἔδωκεν αὐτὸν

αὐτὸν θεῶν ἐστίν, ἡπαλιφί- ερος, εὐδ' ζῶν ἐσπίς εὐδ' ἔλαβε ποταμὸν, εὐδ' τὸν μεσοπορίας ἐλθὼν εὐδ' τὸν δέμας, καὶ μεσορείας κεραιφωλείας ἐπιθῶντων, εὐδ' γινώσκων αὐτὸν τὸ ὄνομα. Εἰ αὐτὸν εὐδ' χυρῶν ἡ ἐκείνη γῆ, ἀρτερεύει τὸ Γαγγίον ποταμὸν, καὶ ἀρτερεύει γινώσκων ἀνθρώπων φέρον, εὐδ' ἡ παρ' αὐτῶν ἐστὶν ἔκταμαί, καὶ βασιλεύει τῶντις. Ὅσα δὲ μοι ἀμολογῶ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅσα ἐπαγγέλλεται παρ' ἐμεῖ μοι δῶρα, ἐμοὶ ἀχρηστὰ πυχῶντα ταύτα δὲ μοι φίλα, καὶ χρυσὰ, καὶ χρῆστος πυχῶντα, ἡ ἀφίλα, καὶ ταύτα, καὶ πῶς πῶς αὐτὸν ἀνθρώπων βοῶντων, καὶ ὑδίας εἰς πότιν ταῖς λοιπὰς χερμαίαις, καὶ ἀρτερεύει μὲν μερίμνας ἀποθνήσκων, καὶ αὐτῶν ὄνομα, ἐν ἐκείναις ἀποθνήσκων, εὐδ' ἐπέσειν ἡ λύσας ἀρτερεύει αὐτῶν, ἡ ἐστὶν ἐμπεπλομένη τῶντις βροχῶν, καὶ ἐγὼ κελεύει ὅτι πρὸς μὲν φύλλων, κελεύει σπῆλαις ὄμοισιν εὐδ' ἐκείναις ἀρτερεύει ἡ ἐστὶν ἀρτερεύει

ipsum posuerit? neque zonam Gadirorum præterierit? ne- que Solis, medio euntis, novit cursum? & conterminis obli- quantibus vicina neque no- runt ipsius nomen. Si illum non sutiaverit ista terra, transeat flu- vium Gangen, & terram inveni- et que homines ferre valeat; si illa que apud ipsos est illum non patienter sustinet. Quæcun- que vero enunciavit mihi Ale- xander, & quæcunque mihi af- futura spondet dona, mihi inu- tilia sunt; hæc mihi sunt grata bona, & utilia; domus hæc scilicet frondes; & pingue mihi nutri- mentum, puta florentes herbæ, & ad potum aqua; reliqua vero, divitiis cum molestiis collectas, cumque ipsis qui eas colligunt pereuntis, nihil præter dolores afferre verisimile est, qui- bus videntur pleni omnes mor- tales. Nunc ego super lecto frondium clausis oculis dor- mio, nihil servans; aurum enim si voluero servare, mihi somnum.

sonnum corrumpere. Terra mihi (sicut mater nuper nato lac) omnia fert; ad ea quæ volo pervenio, ad ea quæ curate nolo non impellor. Si vero mihi caput abstulerit Alexander, animam non perdet, sed illud solum filebit; anima vero ad Dominum abibit, corpus, ut sordes, super terram relinquens, unde etiam desumptum fuit; ego vero spiritus factus, ascendam ad Deum meum, qui nos carni includit, & in terram demisit, tentans, num digressi ab ipso, viveremus ipsi quemadmodum imperavit; qui ab abeuntibus ad ipsum rationem exigit; iudex enim est omnium injuriarum. Suspiria enim affectorum injuriis, eorum qui injuria afficiunt pœnæ fiunt: Hæc vero minetur Alexander iis qui aurum & divitiâs cupiunt, & mortem formidant; nam hæc duo totam in nobis vim amittunt. Bragmanes enim neque aurum amant, neque mortem metuntur: Abi-

ἀσφιδέω με κὶ τ' ὕπνοι· γῆ μὲ πάντ' ἀφ' ἑσέως, ὡς μήτις γάλα δὲ ἐστὶ τῶ πεχθέντι, ἐφ' ἃ δάλω ἐρχομαι, μὴ δὲ δάλω μερμηῶν, οὐκ ἀναγκάζομαι. Ἐάν δέ μιν τ' κεφαλὴν ἀρέη, Ἀλέξανδρος τ' ψυχὴν οὐκ ἀπολέσει, ἀλλὰ μὲν αὐτὴ μόνη σωσώσεται ἢ τ' ψυχὴ πρὸς τὸν θεῶν τιμὴν ἀπελεύσεται, τὸ δὲ σώμα, ὡς ἐσκήθη, ὅππῃ τῆς γῆς καταλείψεται, ὅταν κὶ ἐλήφθῃ πνεῦμα τ' γινόμενος ἐγὼ, ἀναβήσομαι πρὸς τὸ θεῶν μένος ἡμῶν κατακλίσει ἐν στερνῷ, καὶ ἀλάστας ὅππῃ γέω, πύργου, πῶς καταλείψεται, ὡς ἐξέξει, ζῆλον μὲν αὐτῆς, ὅς ἀπελεύθοντας πρὸς αὐτὴν ἀσφατῆσαι λόγον, διουσις ὡν πάντων ἕβου μύτων. Οἱ γὰρ τ' ἀδικουμένων στυγαμῶν τῶ ἀδικουμένων κατὰ σεις γίνονται ταῦτα δὲ ἀπιστάτω Ἀλέξανδρος τοῖς δάλοισι χρυσῶν, πλοῦτος, κὶ δάκατοι φοβουμένοι πρὸς ἡμῶν τὸ τὰ θεῶν αὐτῆς ὅπλα τίθειται. Οἱ γὰρ Βραγμάνεις ὅτι χρυσὸν φιλοῦσιν, ὅτι δὲ δάκατοι φοβούσιντα, ἀπέλθε αὐτῶν,

αὐτῶν, καὶ Ἀλέξανδρος λέγει, ὅτι Δανδάμις τῶ σὺν χροῖαν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ τὸ πᾶν σὺν οὐκ ἐλεύσεται· εἰ δὲ σὺ Δανδάμιος χροῖαν ἔχεις, ἐλθε πρὸς αὐτὸν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ταῦτα ἀκούσας πρὸς τὸν Ὀπικράτην, μᾶλλον αὐτὸν ἰδοῦν ἐπεθύμησεν, ὅτι αὐτὸν πολλὰ εἶδη κατακλίσει ὡς ἐπέκειντο γυναικὸς γένος. Πορεύσει γοῦν αὐτὸν πεντεκαίδεκα φίλους εἰς τὴν ἕλκεν τῆς Δανδάμιος, κὶ ἐγγὺς γῆν ἡμῶν ἀπὸ, κατέβη ὅκ τ' ἵππων, καὶ ἀπέβη τὸ δάκνημα, καὶ πᾶν τὴν πρὸ αὐτῶν ἀλαζονείαν καὶ ἀσπιδίον μόνον εἰς τὴν ἕλκεν ἐνθα ὁ Δανδάμις, ἠπάσατο αὐτὸν, κὶ ἔπειτα Χαίρετε Δανδάμι, διδάσκαλε Βραγμάνων, καὶ πύργου ὁφίας· πρὸς σὺν σὺν, ἀκούσας σὺ τὸ ἄκουσμα, ἔπει μὴ ἀβουλήσῃς πρὸς ἡμῶν. Ὁ δὲ Δανδάμις, χαίρετε, ἔπει κὶ αὐτὸς, εἰ δὲ πολλὰ πόλεις ταρασσονται, κὶ ἐπὶ ἀκαταστατα. Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατήστας πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτῆς, ὅκ αὐτῆ τῆ ὕψος εἶδε κατακλίσει γέω

igitur, & renuncia Alexandro Dandamidem illius opus nosi habere: si vero ipse Dandamide opus habeat, ad illum veniat.

Alexander vero hæc ab Oneficrate audiens, magis concupivit ipsum videre, eo quod ipsum, qui multas nationes sustulisset, unicus vicisset nudus senex. Vadit igitur cum septendecim amicis in sylvam Dandamidis, & ipsi prope factus, descendit ab equo, & deposuit coronam, & omnem una apparatus: & ingressus solus in sylvam ubi erat Dandamis, salutavit ipsum, & dixit; Salve Dandamis, Doctor Bragmanum, & Magister Sapientiz: venio ad te, audiens tuum nomen, quoniam ad nos non veniebas. Cui Dandamis; Salve & tu, inquit, per quem multæ urbes perturbantur, & populi sedibus eruuntur. Alexander vero, sedens ad pedes ejus, ista demum hora terram vidit puram

à sanguine. Tum Dandamis ;
 Cur ad nos venisti Alexander ?
 quid velis ex nostra solitudine
 ferre ? quod queris nos non
 habemus ; eorum que posside-
 mus non indiges. Nos Deum
 reveremur, homines amamus,
 aurum spernimus, mortem de-
 spicimus, voluptates non cu-
 ramus : vos mortem timetis,
 aurum amatis, voluptates con-
 cupiscitis, homines odistis,
 Deum contemnitis. Illi vero
 Alexander ; Ego aliquod pru-
 dentia verbum ex te auditu-
 rus venio, aiunt enim te cum
 Deo versari : utlo enim scire
 qua in re à Græcis differas,
 aut qua in te supra alios ocu-
 latus sis, aut sapias. Dandamis
 vero illi respondit ; Libens &
 ego tibi ministrarem sermones
 sapientia Dei, & tibi mentem
 divinam imponerem ; sed tu lo-
 cum non habes in anima ut à
 me recipias administratum do-
 num Dei ; implerunt enim ani-
 mam tuam vaste cupiditates,

ἀπληροὶ ὄψιν καὶ ὁ Δανδάμις·
 τί ὡς ἡμεῖς ; Ἀλέξανδρε,
 πῶς ; τί θέλεις βαστάσαι ἐκ ἐ-
 ἡμετέρας ἰσημίας ; ὁ ζητᾷς, ἡ-
 μᾶς οὐκ ἔχομεν· ἃ ἡμᾶς κε-
 κλημένα, αὐτοὶ εἰ χεῖρας. Ἡ-
 μᾶς θεὸν τιμῶμεν, ἀνθρώπους
 φιλοῦμεν, χρυσὸν ἀμελοῦμεν, θά-
 νάτου φοβούμεθα, ἐπιθυμῶμεν ἐ-
 φροσύνην, ὑμᾶς δὲ θάνατον
 φοβούμεθα, χρυσὸν φιλοῦμεν, ἐπιθυ-
 μῶμεν ἐξέχειν ; ἀνθρώπους μισοῦ-
 μεν, θεὸν καταφρονοῦμεν. Ὁ δὲ
 Ἀλέξανδρος ὡς αὐτὸν·
 Ἐγὼ ὅφιν π ἤνω μεθ᾽ αὐτὸν πα-
 ρεῖσθε· φασὶ γὰρ σε θεῷ αὐρο-
 μολῶντι γέλω ἢ εἰδέσθαι, τί ἦν
 Ἑλλήνων ἀγαθῆρας, ἢ τί πε-
 ραιότερον ἦν λαοῦν βλέπειν,
 ἢ φροσύνη. Ὁ δὲ Δανδάμις
 ὡς αὐτὸν ἀπεκρίσατο· θέλω
 καὶ γὰρ ἀγαθῆρας αὐτοῦ λόγους σο-
 φίας θεοῦ, καὶ ἐκείνην αὐτοῦ νοῦ
 διοψήσῃ. Ἀλλὰ οὐ τόπον οὐκ
 ἔχεις ἐν τῇ ψυχῇ σε, ὡς χε-
 ρίστα τιλὸν παρ᾽ ἐμοῦ αὐτοῦ ἀγα-
 θῆρας μὲν διαρίων θεοῦ· πε-
 πληρώκοι γὰρ σε τιλὸν ψυχῆ
 ἀπληροῦ

ἀπληροὶ ὄψιν καὶ ἀπλη-
 ροὶ φιλαργυρία, καὶ θαυμασί-
 ος φιλαρχία, ἀπληροὶ μάχρηται
 μοι νεῦ, ὅτι σε ἐνθάδε ἄρῃσιν,
 καὶ ἐφροσύνην ἴσθαι λαοῦν πολ-
 λῶν, ἐκείνην αὐτοῦ, καὶ λαοῦν
 σήμερον καὶ ἐμοῦ, ὅτι πάλιν
 βλέσσει μύσσειν, καὶ σωζομέ-
 νος ἀνθρώπους. Σὺ δὲ ἴσθαι καὶ
 ὄψιν τὸν ἰσκαῖον ἐλθεῖν, καὶ με-
 αὐτὸν ἐπ᾽ ἄλλου οἰκομῆσαι, καὶ
 μετ᾽ ἐκείνην πάλιν ἐφ᾽ ἐπείγειν
 καὶ σφῶντα λυπηθῆναι, ὅταν μὴ
 ἔχῃς ἐς νίκην. Πῶς αὐτὸ ἐγὼ
 διοῦμαι θεῷ σοφίας λαλοῦν
 αὐτοῦ λόγους, ποσάτη ἀλαζονεία,
 καὶ ὄψιν καὶ ἀπληροῦ ἀμελείας πε-
 πληρώκοι σε δὲ ἀγνοίας, λέ-
 οὐδ᾽ ἴσθαι ὁ κόσμος ὑπερεῖται ἡ-
 διούσθαι πληροφροσύνην ; Βεσχεῖς
 ἐκείνην, καὶ γυμνός, καὶ εἰς
 ἀνθρώπων ὄψιν ἐκείνην ἐκείνην
 καὶ αὐτοῦ εἰς, ἀγὰ τί οὐκ
 πάντως καὶ σφῶντα ; ἵνα τὰ
 πάντων λάβῃς· καὶ ὅταν νίκης
 οὐκ πάντως, καὶ πάντα κίση δὲ
 οἰκομῆσαι, ποσάτην γίλιν καὶ ἐ-
 ζῆας μίση, ὅταν ἐγὼ ἀνακί-

& insatiabilis avaricia, & de-
 moniaca imperii cupido, que
 nunc contra me pugnant,
 quoniam illinc te extraho ne
 occidas nationes, multorum po-
 pulorum effundens sanguinem ;
 & propter me hodie contristan-
 tatem, & salvos homines. Tu
 vero dixisti te ad Oceanum ven-
 turum & postea ad alium or-
 bem, & post illum denuo ad ali-
 um ; & multum contristaberis
 cum non habueris quos vincas.
 Quomodo ego igitur potero Dei
 sapientia tibi verba loqui, cum
 tali pompa, ostentatione, & cupi-
 ditibus immodicis repleta tibi
 sit cogitatio, quam neque totus
 orbis tibi inserviens possit sati-
 are ? Parvulus natus, & nudus, &
 homo unicus venisti in mundum ;
 & grandior evadens, cur omnes
 occidis : ut omnia omnium
 accipias ? & cum omnes vice-
 ris, & omnem possederis orbem
 terrarum, tantam terram occupa-
 bis solus, quantam ego jacens, aut

tu sedens, tantæ terræ domini in
quantam descendemus. Similiter
& nos contemnendi homines, æ-
qualia tibi habemus cuncta; ter-
ram, aquam, aerem, sine pugna,
sine bello; quæcunque ego ha-
beo, iuste habeo, neq; quicquam
desidero; Tu vero hæc habes,
sanguinem effluens, & homines
interficiens. Si omnes possederis
fluvios, æqualem mecum aquam
biberis. Hoc igitur prudentiæ
verbum à me discite Alexander,
nulli* pauperis quidpiam habe,
& omnia tua erunt, & nulli* in-
digebis. Cupiditas enim pauper-
tatis mater est; paupertas vero,
opus inordinatum, & malo
pharmaco sananda, dolore; nun-
quam inveniens quod queris,
neq; super iis quæ habet æqui-
escens, sed semper cruciatur super
iis quæ non possidet; dives vero
evades quemadmodum ego, si
mecum vivere volueris, & si mihi
auscultaveris, & meos sermones
audiveris, mea etiam bona possi-
debis. Deus enim mihi amicus, &

μὴδ' ἔσθ' ἐπιθυμῶ, ποσού-
τως κυριεύω, ἔστιν ἡρώ-
δης ἰσορροπία ὡς οἱ ἑκατόμφοροι
τοὶ ἰσχυροὶ ἐπὶ μέγας καὶ πολέ-
μοι τοῖσι οὐ ἔχουσιν τὰ πάντα,
γλυκὺ ὄδιον, ἀέρας· καὶ πάντα
ὅσα ἐγὼ ἔχω, δικαίως ἔχω, καὶ
ἐθέτως ἠπιθυμῶ. Ὡς ὁ πολέ-
μοιο, καὶ ἐκείνῳ ἀμύσει, καὶ
ἀνθρώποις ἐξουσιάζουσιν· ἐάν
πάντας κλήσῃ ποσούτως, ἴσως ἔ-
μοι πίνης ὄδιον. Τὸ τοῦ Ἀ-
λέξανδρου σοφῆς μὲν παρ' ἐ-
μοῦ· μηδένος πένητοιο· ἴδιον
ἔχουσιν, καὶ πάντα ἐπὶ οὐδὲ καὶ ἐθέ-
τως δεήσει. Ἐπιθυμία ἦ μί-
τηρ ἐπὶ πτωχῶν, πτωχῶν δὲ, ἐργον
ἀδελφίας, καὶ ἀφ' ἀφροσύνης δεσ-
ποσύνης λύπη, καὶ μηδένος
ἀπολαύσει ὁ ζητῶν, μὴ ἀπο-
παινομένη δις ἔχου, ἀλλ' ἀποβ-
τανομένη ἐπὶ ἑὸς ἐκείνῳ
πλοσότητος ζῆλον ἔχου, ἐάν μοι
αὐτῆσιν ἀλλοθῆς, καὶ ἐάν μοι
ἀποσῶχης, καὶ ἀποσῶχῆς μοι ἦδ'
λόγῳ, καὶ κλήσῃ ἐκ ἦδ' ἐμοῦ
ἀγαθόν. Ὁ δὲ θεὸς μοι φί-
λος, καὶ τοῖς ἐργοῖς αὐτοῦ ἀγα-
θῶν,

καὶ ἑταροῦν, καὶ ἐμῶν
ἐν ἐμοὶ γίνεται· καὶ ἀνθρώ-
ποις ἀποσῶχῶν, ἐργῶν μοι
ἐργῶν, γῆ μοι πάντα εὐνοῦν, ἑ-
λαυ πᾶσι, καὶ ἑταροῖς πᾶσι
ἀπολαύσις, ποσούτως ἀφροσύνης
διψῶν· ὡς ἰδῶν ἑταροῦ ὁ
λέων, ἐπὶ πᾶσι ἐν ἐμοὶ ἐ-
πίσῳ ζῶν καὶ ἐπὶ γίνομαι
ταύτων· καὶ ἀλλοθῶν ἀπο-
νοῖα γὰρ μοι πᾶσι φέρω κα-
πῶν, ὡς φίλη μήτηρ τῶν πᾶσι
γῆν. Ἀλλὰ οὐ ζητῶν, Ἀλέ-
ξανδρ, ἔμοι παρ' ἐμοῦ,
τί περὶ αὐτῶν ἄλλοι ἀνθρώ-
ποις κλήσῃ, ἢ τί ἴδῃ σοφῆς
ἀφ' πολλῶν· ἐμὲ δὲ βλέπας,
βίω ὡς ἔμοι καὶ ἀφροσύνης, ζῶ
ὡς ἀφ' τῆς μητρὸς ἐπίσῳ
γενοῦν, ὡς πᾶσι, καὶ ἀφρο-
σύνης· καὶ πᾶσι ὡς ὁ θεὸς ποιῶ
ἴδῃ, καὶ τί δῶν ἡμῶν ὄψῳ.
Ἔμοι δὲ ἀφροσύνης, καὶ ἀφρο-
σύνης ἀφ' ἡμῶν ἐπὶ
ἡμῶν ἀφροσύνης, μὴ ἀφρο-
σύνης τὰ κατ' ὄψῳ ἡμῶν ἀφρο-
σύνης ἔργα θεοῦ, καὶ ἀφρο-
σύνης, ἀφροσύνης, ἀφρο-
σύνης,

operum ejus exultans consortio
frigor, & afflatu suo in me est.
Malos homines averfor; cœlum
mihi tegumentum, tota terra
stragulum, sylva mensa, fructus de-
liarum fructio, fluvii ministri
fictis; neque edo carnes, quem-
admodum Leo, neque intra me
confumitur aliorum animalium
caro, neq; sio sepulchrum anima-
lium mortuorum: Providentia
enim mihi cibū parit fructus, ut
mater amica nuper nato lac. Sed
tu queris à me, Alexander, edi-
scere quid supra alios homines
possideam, aut quid, præ multis,
sapientiæ sciam. Ego, sicut vides,
vivo, ut à principio creatus fui,
vivo ut è matre natus sum, nu-
dus, sine divitiis, & cura: qua-
propter ea quæ Deus facit no-
vi, & quid fieri oporteat intel-
ligo. Vos vero habet admiratio,
eam futura (quæ vobis indices
adveniunt) prædicitis; non in-
telligentes opera Dei (quæ sin-
gulis horis vobis ostenduntur)
famem, pestem, bellum, siccitates,
imbres,

imbres, & fructuum incrementa; horum ego præsci-
sum, quomodo, & unde hæc
fiunt, & quem in finem: hanc
vero mihi cognitionem largi-
tur providentia: & hoc me
magnopere latificat, quod suo-
rum operum consilia mecum
Deus communicavit, & quod
Deus cum operibus suis lar-
gitus est mihi justitiam suam. Si
bellorum timor Reges inva-
serit, aut alius casus, ad me ve-
niunt velut Dei nuncium, &
providentiam Dei deprecatus,
persuadeo ipsi aliquid
boni dare iis qui ad me veni-
unt: & eorum metum sol-
vens, cum confidentia ipsos
remitto. Utrum melius est,
dic mihi, hominibus nocere,
& nuke gloriæ nomen habere,
vel potius eos servare, & bene-
factorem censerî? Et quid con-
venit filiis Dei; bellare & e-
vertere à Deo creata, aut potius
pacate agendo instaurare di-
ruta & prostrata velut Dei ser-

βρας, & καρπῶν φερῆς. Θεογι-
νώσκων ἐγὼ πῶς, καὶ πόθεν ταῦ-
τα γίνονται, καὶ ἀπὸ τί, ἐμὴ ἀπὸ βί-
βρασις ἀπονοία καὶ πᾶσι τῶν ἰσίων
ἐμφορεῖται με, ὅτι τῷ ἰδίῳ ἐρ-
ῶν ὁ θεὸς ἐμὲ Σύμβουλον πε-
ποίηκεν, ὡς ἴην ἀγαπῶν, ὅτι
θεὸς μὲ τῷ ἰδίῳ ἐρῶν Σύμ-
βουλον πεποίηκε ἢ διακοσμεῖν
πρὸς με. Πολεμῶν φόβος ἐάν
ἐπιλήθῃ βασιλευσίν, ἢ καὶ ἐπίρ-
σιδος, πρὸς με ἔρχονται, ὡς
πρὸς ἀγγέλου θεοῦ. καὶ ἐγὼ ἐν-
τυχῶν τῷ πρῶτῳ ἔθει, πεί-
θω αὐτὸν ἀγαθόν τι διαίαι τοῖς
παιδοῖσι πρὸς με. καὶ τὸν φόβον
τότων καθάλασται, μὲν ἀρῶν
αὐτὸς ἀποπέμπω. Τί βέλτερον,
ἐπέ με, καθάλασται ἀνδρα-
πας, καὶ κακῆς δόξης ὄνομα ἔ-
χει, ἢ μάλλον τότες φυλάσσειν,
καὶ ἀεργέτιον γινώσκωσιν;
Καὶ τί πείπει τοῖς ἰσίοις ἔθει,
πολεμῶν, καὶ καθάλασται τὰ
ὑπὸ τῆς πρῶτης δημοκρα-
τίας, ἢ ἐπιβῆσαι, καὶ πρῶτα
κακοδομῆν τὰ πεποιημένα καὶ
κατήρητα μῆνα, ὡς ἔθει δημοκρα-
τίας;

λάττει;

λάττει; Οὐκ ἀφελόσται πρὸ
βασιλευσίν Ἀλέξανδρον, ἢ ἔθει
αὐτοῦ, ἔθει τὸ πλῆθος ἔθει
ἢ οἱ πολλοὶ ἐλεφαντες, ἔθει ἔ-
θει, ἢ τοιαῦτα καὶ ἀφελόσται
ἢ πρὸς σε, ἔθει ὁ στρατός ὁ πᾶσι
ἀφελόσται, ἔθει οἱ ἴπποι,
καὶ οἱ δευφῶροι, καὶ πάντα ὅσα
σε τῷ ἄλλῳ μὲν πολέμῳ καὶ
μάχῃ ἀφάλασται ἀλλ' ὄνομα σε
τὰ μέγιστα, ἐάν πρῶτος τοῖς ἔ-
θεισι λόγῳ, καὶ ἐπεισοῖσι τῆς
ἐμῆς φωνῆς. Σὺ δὲ ἔθει Ἀλέξαν-
δρον, ἐάν με φωνῆσῃ, ἢ φωνῆ-
μαι, λέγοντά σοι τὰ σοι συμφέ-
ροντα ἀπελεύσομαι τῷ πρὸς ἔθει
θεῶν με, ὅς κατακυβῆσαι τὰ
πᾶσι αὐτὸς τῷ ἰδίῳ με τιῶ
δαίαι, καὶ τῶν λέλειπεν ἔθει,
ἢ ὁμοίως, πάντες οἱ ἀστέρες,
ἡλῶς ἔθει, καὶ Σελήνη, καὶ αὐτὸς
κερῶν καὶ ἐν ἄλλῃσι ἀδικησῶ-
σιν ἢ ἐλπίσῃ, ἔθει τότων ἔθει
τῷ φῶσῃ τοῖσι ἀστέροις, ἔθει
τότες ἢ διαίαι ἀφελόσται ὡς,
βασιλευσίν Ἀλέξανδρον, μὲν καθά-
λασται, ἢ ὁ θεὸς θέλει λέγει-
σιν, μὲν ἀφελόσται βιά-

vum? Non te juvabit, Rex A-
lexander, ista potestas, neque
auri abundantia, neque multi
elephantes, neque vestis varia
& excellens circa te, neque
exercitus te nunc stipans, ne-
que equi, aut hastati, & omnia
quæcumque ab aliis bello &
pugna abstulisti: sed te ma-
xime juvabit, si meis obe-
dieris sermonibus, & meis
verbis auscultaveris. Tu ve-
ro, Alexander, etsi me occi-
deris tibi utilia dicentem,
non metuo. Abibo enim ad
Deum meum, qui omnia cre-
avit. Ille enim causam me-
am novit, & illum nihil
latet; nam oculi ipsius sunt
omnes Stelle, & Sol, & Lu-
na: & ipse eos judicabit qui
aliis injuriam inferunt: quem
non latebis, neque locum habe-
bis ubi fugias, cum resurrexeris,
neque illius vindictam evita-
bis. Adeoque, Rex Alexan-
der, ne dirue quæ Deus velit
ædificari, neque deformare eni-
tere.

tere que ipse ornare vult, neque effunde sanguinem civitatum, neque gentes occidas, ut super eas incedas. Tibi enim melius est vivere quam alios occidere, & morte tua alios beatos reddere: & potius damnum arbitrari, quæ aliorum sunt auferre, quam istud lucrum exiltimare. Quare tu, qui unica anima factus es, tot nationes velis dissolvere? Cur tu, stolide exultans, multis malis orbem reple? cur tu aliorum damna ut proprium lucrum respicis? cur illachrymantibus irrides? Meminxis mei in solitudine nudi, & pauperis, & teipsum lucrare: bellaque absolvens, providentiz dilectam pacem amplectere: & ne quæras in malis fortem te præstare, sed nobiscum tranquillam vitam agere. Abjice à te ovium vellera, & ne confugas in tegmen mortuum. Tunc imitatione nostrî

ζου, & οὐκ ἄνθρωπος ἡγομαι βόλοισι, μηδὲ ἀπίστω ἀίμα πρόλαιον, μηδὲ νίκης ἴστω ἀφαινοῦμαι ἐπὶ αὐτῷ. Ἐπιπῶ γὰρ μᾶλλον ζῆσθαι κρείττων, ἢ πρὸς ἄλλους κτελέσθαι, ἢ μὴ θανάτῳ ἄλλους μακροζῆσαι, καὶ ζημίαις αἰδέσθαι μᾶλλον, τὰ ἢ δὲ ἄλλως ἀρπάζειν, ἢ πρὸς κέρδῳ ἡγεῖσθαι ποτό. Τί, μία ψυχὴ ἡρώμεσθαι, τοσαύτῃ ἐσθὶν κτελέσθαι θανάτου; Τί σὺ, ἀφροσύνης ὠφραρισμῶσιν, πολλῶν κακῶν τιλὸν οἰκισμῶσιν ἐμπιστῶς; Τί τὰς ἀλλοτρίας Συμφορὰς, ὡς ἐαυτοῦ κέρδῳ ἕρῃς; τί τὸ διακροῦσθαι τῷ ἄνθρωπῳ; Μνήσθητί μου, ἢ ἐπὶ ἐρημίαις, ἐμοὶ ἢ γυμνοῦ ἢ πεπληροῦ, ἢ σαυτῶν κέρδῳ, ἢ οὐκ ἐπιπῶσιν κατὰ λύσας, τιλὸν τῆς σωτηρίας φίλων ἀπασαι ἀρετέων, καὶ μὴ ζῆσαι ἐν κακῶσιν ἀνδρείαις ἔχειν, ἀλλὰ μὴ ἡμῶσιν ἀμέλειαν βίον ἀφαινοῦμαι ἀπὸ λόγων, ἢ μέλλας λατῶν σταντῶ σωσάντων; ἢ ζῆτῶς ἀρπάζειν ἀπὸ μὲν, ἢ παρῶσιν ἔλθῃ, ἢ φονεῖαν ἀνδρείαις, ἢ ἀμῶν ἐργῶσιν, ἢ τὸ πρῶτον, ἢ

σας ἐαυτῶν, μνησάμεσθαι ἡμῶσιν, πρῶτον γυμνοῦ, οὐκ ἢ ἐκτιώσῃ. Παρῶσιν ἢ εἰς ἀρετῆν ἐπὶ ἐρημίαις ψυχῆ ἐπιπῶσιν, ἢ βασιλεῦσιν Ἀλέξανδρου, βίον ἀφαινοῦμαι αὐτοῖσιν ἡμέτερον. οὐκ οἶδα εἰ ἔσῃσιν ἢ μακροζῶσιν, ὡς διευκρίνεισιν σταντῶσιν πρὸς ἡμέτερος λόγῳ ἐαυτῶν ἄρῃσιν. Νῦν ἀπαινοῦσιν σταντῶσιν Μακεδόνας, ἵνα πολέμους κτελέσθαι, καὶ ἀνδρείαις κτελέσθαι φάσῃσιν, ἢ τὰ ἐκείνων ἀφαινοῦσιν, καὶ λατῶσιν σταντῶσιν οἱ φονεῖσιν ἀμῶσιν ἀλλοτρίαις, ἔτι τῶν βλέποντων σαυτῶσιν ἴδιον γὰρ πλεονεξίῳσιν ἀπὸ σωτηρίας, ἢ σωφροσύνης ἔχοντες ἀδίκῃσιν τότε βίον ἀμέλειαν κτελέσθαι, τῶν ἀπὸ τοῦ σταντῶσιν ἀπαινοῦσιν, ἵνα ἢ Ἐπιπῶσιν ζῆσθαι, καὶ ἄλλως μὴ κτελέσθαι; Νῦν δ' ἀπὸ τῶσιν ἀμῶσιν ἀπὸ λόγων, ἢ μέλλας λατῶν σταντῶ σωσάντων; ἢ ζῆτῶς ἀρπάζειν ἀπὸ μὲν, ἢ παρῶσιν ἔλθῃ, ἢ φονεῖαν ἀνδρείαις, ἢ ἀμῶν ἐργῶσιν, ἢ τὸ πρῶτον, ἢ

teipsum honorabis, & talis fies qualis creatus eras. Exeretur enim ad virtutem in solitudine anima. Præfer igitur, Rex Alexander, vitam nostram silvestrem. Non scio si adeo beatus sis ut te invenis nostris sermonibus persuasum. Nunc te expectant Macedones, ut bella suscitant, & homines occidant, & eorum bona devastent; & contristantur hodie abstinentes aliorum sanguine, gentem aliquam videntes servatam; ob proprium enim questum milites sunt, quamlibet injustam causam arripientes. Quando vitam ages curris vacuum, a Deo tibi assignatam, ut & tibi vivas, aliosque non trucidés? Nunc adeo hos sermones justos audiens, quid tibi ipsi auscultare cunctaris? querisne juventute arrepta nationes conturbare, & homines occidere, e quibus aliqua fecisti, alia facis, alia

etiam facturus es? Sed si meos sermones non audiveris, cum hinc migravero, ego in aethere videbo te horum causa puniri, & te acerbis gemitibus lugentem, poenas eorum quae fecisti dantem, & tum istorum qui tibi a me administrati sunt divinorum sermonum recordaberis, cum te non sequentur equi, bellorum scientes, & multitudo hastatorum; tunc plorabis ejulans, vitam quaerens quam irritis amifisti motibus inordinatis, & bellis innocui sanguinis: cum tu tecum nihil aliud habebis praeter recordationem malorum quae tibi ipsi accumulasti. Novi enim poenas a Deo injustis hominibus juste infligtas. Tunc mihi dices illic; Bonus mihi confessor fuisti, Dandami. Illic enim tibi affiterint animae eorum qui in bello sine causa a te occisi sunt; quomodo tunc defensionem facies? nihil vero profeceris quamvis Ma-

δι μέλλεις ποιῆν; ἀλλ' ἐὼν ἤθ' ἰμῶν μὴ ἀνάσχη λόγων, ἐνθένδ' ἀπαλλαγῆς, κ' ἂν ἐν αἴθερι, ὑψομαί σε τέτων τὰς θείας ποινῶν, κ' σπαραγμοῖς πικρῆς ὀδυρομένων σε, ἦ ὑπὸ σε πικροσχημῶν τὰς ἑσθίας δαδῶν. κ' τότε ἤθ' ὑπὸ σοὶ ἀνακηρυχθῆναι θείων λόγων μνησίση, ὅταν μνηστὴ ἀνακηρυχθῶν ἴπποι δαδιδραγῆναι πολέμευς, κ' πλῆθη ἤθ' ὀδυροῦνται τότε θλιεῖσθαι οἰκώζων, Ἰππῶν δ' ἐν αἴς μνηστὴ ἀπώλεστας βίον εἰς ταραχὰς αἰώνους, καὶ πολέμους αἰμώτων ἀδίκων ὅταν μηδὲν ἄλλο ἔχῃ; ἰδὲν σε κλέχθαι, εἰ μὴ μνηστὴν κενῶν ὡν ἰσχυρίστας ἑαυτῷ. Οἶδεν ἦ ἐγὼ τὰς ἐκ θεοῦ ἐπισημίας πειραιῶν διαταρῆς ἀνθρώπων ἀδικῶν. τίτε μοι ἔσθαι εὐαῖς, ἀγαθῶν μοι τὸ πρὶν ἴδωσα Σύμβουλον, ὃ Δανδαμίην ἔκαστ' ἀφ' ἑστέωνται σε ψυχῶν, αἱ μνηστὴν πεπλημενημένην ἀδικῶν ὑπὸ σε. Πότις χρεῖσθαι; Νολογῆμῃ σὺν, εἰδὲν ἦ ἀφελῆσθαι,

λητῆς, ἢ μῆρας κληθεῖς, κ' φανῆς, ὃ καὶ τὸν ἕρμεν καὶ σαιθελῶν, πεπλημῆσθαι τότε.

Ὁ δ' Ἀλέξανδρος πρὸς αὐτὸν ἰδέσθαι ἤκιστος, κ' οὐκ ἰδεμῶσθαι ἰδὲν ἦ ἐν αὐτῇ περὶ μαθεῖν, ἀλλ' ὑπὸ τῷ θείῳ δαίμονι καλεῖ εἰς φῶτας, κ' ταραχὰς ἐπέσταν. Καὶ σφόδρα καταπαλαγῆς ὤπῃ τοῖς ἀφελῆσθαι λόγοις δ' Δανδαμίως, ἀπερῆτατο, λέγων αὐτῷ Ἀληθῆς διδασκαλε Βραγμαῖων Δανδαμί, κ' ἀσπασαπῶν ἀειθρῶστας τῇ ὄψι τῆς αἰωνίας τῆς τοῦ ἀφελῆσθαι πυχῆστας, ἐν ἐγὼ μνηστὴ ἀφελῆσθαι Καλάντε, καὶ πύθῃστας αἰωνίχων, ἄνεσθαι πύθῃστας ἀειθρῶστων ὑψηλοῦστας, ἄθ' τὸ ἐν σοὶ ἀειθρῶστας οἶδεν ὅτι ἀειθρῶστας λέγασθαι πάντως, ἐγγῆστας γὰρ σε ὁ θεός, καὶ αὐτὸς κατέστημῆστας ἐν τοῖς πόσις τέτις, ἐν οἷς εἴσθαι σοὶ ὑδαμῆστας, ἀφελῆσθαι ὅτις ἄθ' τῇ φῶστας, πύθῃστας, ἀειθρῶστας, πολλὰς ἡσυχῆστας διπλοῦστας. Ἐγὼ δὲ τί σπῶστας, ὃ ἀφελῆσθαι φῶστας αἰωνίχων,

gnus appellaris, & videaris, nunc mundum subiugare cupiens, ipse tum victus.

Alexander vero omnino placide ipsum audivit, neque succensuit: erat enim in ipso spiritus divinus, sed instigatione cujusdam demonis mali ad caedes & motus convertebatur; & multum percussus inopinaris sermonibus Dandamidis respondit, dicens illi; Verax Doctor Bragmanum Dandami, homines ad te venientes efformans sermonibus providentiae, quem ego a Calano ediscens, & convenire cupiens, excelsiorem omnibus hominibus inveni, propter spiritum qui in te est. Novi te omnia vere dixisse: Deus enim te genuit, & ad haec te misit loca, in quibus licet tibi felicem esse, & tranquillum tota aetate, divitem, nihilo egentem, quiete multa fruentem. Ego vero quid faciam continuis caedibus cohabitans, &

perpetuis damnis exhaustus? multos habens qui me custodiunt, illos hostibus magis formido. Deteriores sunt amici adversariis; qui indices mihi insidiantur magis quam inimici mei, neque sine illis vivere possum, neque illis tamen fido, cum inter ipsos sim; ab iis enim quos metuo, conservor. Die quidem nationes concurbans, instante nocte a cogitationibus meis perturbor, ne quis me contra insurgens, gladio jugulet. Hei mihi! & puniens eos qui non obediunt contritor, & non puniens contemnor rursus. Et quomodo possibile est mihi hæc opera repudiare? si enim voluero in deserto vivere, satellites non permittent. Amplius mihi non licet (quamvis possem) hunc sortito statum ab illis recedere. Quomodo me apud Deum defendam, qui mihi hanc sortem assignavit? Tu vero, O Se-

καὶ συνεχῆς κροῖταλῶμε-
συμφορῶν, πολλοὺς ἔχειν ἐν-
εσθῶδες με; φοβέσθαι τούτους
ἢ πολέμιον μάλλον χείρονος
ἢ φίλον ἢ ὑποκαταίτην, ἢ
καὶ ἡμέραν ἀποβλέπειν μου,
πλείον ἢ ἐχθρὸν μοι, καὶ ἐπὶ
χερῶν αὐτοῦ ζῆσαι διώμαί, ὅτε
θροῦν πάλιν τόπος, αὐτὸν αὐ-
τοῦ ἄν. ἔσ. ἢ φοβέσθαι, ὑπὸ
αὐτοῦ πρῶτον ἡμέρας μὲν ὑ-
εφαινεῖ ἐν τῇ ἀποστάσει ἢ πικ-
ρῆς, ἀποβλέπειν μου ὑπὸ ἢ
λογισμῶν μου, μή τίς μοι ἀπο-
στασῆς ἕξ ἄχαριστοῦ ἄμου, καὶ
καλάσας ἐν ἀπαθείας μου,
λυπθῆμαι, καὶ μὴ καλῶς, κα-
ταφρονέσθαι πάντα. Καὶ πῶς ὁ-
σὸν π. με εἶ ταῦτα ἔργα δε-
ήσασθαι; καὶ ἢ εἰ θέλωμι ἐπὶ ἐ-
ρημίαις ζῆσαι, ὑπὸ ἢ ὑποκα-
ταίτην ἀσχετῶν μου. Οὐκ ἐξ-
εἶ δὲ μοι μάλλον, ἢ καὶ ἡδυσ-
μῆαι, καὶ τῶν ὀρεσπεύσασθαι,
ταῦτα λαχόντα τῇ ψήφῳ. Τί
αὐτὸ ἀπολογέσθαι τῶν μου ἢ
θεῶν, ὅς ἡμεῖς τῶν ἐπίβου-
λες ἢ ἀλλῶν; Σὺ δὲ, ἢ πρῶτον
εἶ.

ε, κίριμα τιμῶν θεῶν, αὐτὸν ὡς
ἀφέλειός με, καὶ ὑποκαταίτην με
πῶς λήγης ἢ σοφίας σε, καὶ δὴ
πολέμῳ ἡμέρωσίς με, δέξαι
μου ἔδωκα, ἀεὶ ἰσχυρὰ σε, καὶ μὴ
με ἀπμύση; ἐγὼ ἢ ἀπεργε-
θῆμαι σοφίαν ἡμῶν. Καὶ ταῦτα
εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τοῖς
Δαυδάμῳ, κρηπίδοις τοῖς ἱαί-
ταις αὐτοῦ· ἢ ἢ ἀποβλέπειν αὐτὸν
χρῆσθαι, καὶ ἀεὶ ἰσχυρὸν ἀποσπῆσαι,
καὶ ἐπὶ τῇ παντοίας, καὶ ἀεὶ ἰσχυρὸν,
καὶ ἔλαρον. Ὁ δὲ Δαυδάμῳ εἶπεν
ἐγγύλασε, καὶ εἶπε ἢ Ἀλέξαν-
δρῳ· πάντα δὴ ἔργα, ἔσ. καὶ
πλεὺς ὕλην καλασθῆναι, λαβῶν
χρῆσθαι, καὶ ἀεὶ ἰσχυρὸν, καὶ ἀμύση
ἢ ἰσχυρὸν ἢ αὐτὸν ταῦτα ἔδωκα πᾶ-
σαι, ἢ ἢ ἡμέρας καὶ χερῶν αὐ-
τῶν ἡμέρας. Ὁ δὲ μὴ ἐπὶ τῇ
μῆτε πῶς, ἢ λαμβάνω ἀπο-
φελῆς π. κίριμα, ἐπὶ πρῶτον ἀπο-
βλέπειν ψυχῆς χερῶν, ἐπὶ ἐ-
λπίδοις ἡμῶν βίον δὴ πᾶσαι
μερίμναις πᾶσι δὲ μῆσαι, ἐπὶ
μῆτε ἡμῶν κρηπίδοις διάνοιαν
τοῦτων μὴ ἡμέρας. ἀλλ' ἔσ. ἔσ.
ἀποβλέπειν τῇ ἑστῶν, ἐπὶ ἑστῶν

nex, venerande Dei serve,
pro iis quibus me juraſti, &
lætificaſti ſermonibus prudenti-
tæ tuæ, & a bellis deborta-
tus es; accipe mea dona, que
tibi attuli, neque me contem-
feris, ego enim beneficijo affici-
or, ſapientiam honorans. Et
hec dicens Alexander Dauda-
midi, annuit domesticis ſuis, qui
illi attulerunt aurum, & argen-
tum ſignatū, & omne genus ve-
ſtimenti, & panes, & oleū. Dan-
damis videns riſit, & dixit A-
lexandro, Perſuade avibus cir-
ca ſylvam ſtrepentibus aurum
accipere & argentum, ut melius
caneant: ſi vero illis perſuadere
non poteris, neq; mihi perſua-
debis ut illis deterior ſiam, quod
enim neq; edo, neq; bibo, non ac-
cipio, inutile munus; neq; animæ
damnoſas divitias ſervo, neque
vitam meam ab omni cura va-
cuam nunc devinciam, neq; ſine
cauſa meas cogitationes conta-
minabo. Ne fiat; neque enim
quicquam emere deſidero, in
deſerto.

ferro vivens: omnia enim gratis mihi Deus dat: fructus ad cibum, & aquam ad potum, sylvas in locum habitationis, aerem ad incrementum omnium. Nihil enim Deus auro vendit, sed gratis dat omnia bona, mentem donans iis qui libenter accipiunt. Vestem induo quam me habentem ex utero mater peperit. Aere delector, & me ipsum talem suaviter contempro. Cur me cogis totius corporis vinculum induere? Tranquillitas mihi gratior omni possessione: & melle dulcior ex flavio potus secundum naturam sitam fugans. Si vero hi panes in cibum sunt, cur eos igne coxisti? non edam ego reliquias ignis, neque auferam alienum nutrimentum: qui gustavit ipsos, ignis absumat. Ut honorem qui sapientiam honorat, oleum accipio: & haec loentus Dandamis, oleum accepit: & surgens sylvam circumivit, & colligens ligna,

εὐλαί. Ἐ γὰρ πάντα δωρεὰν ὁ θεὸς δίδωσι μοι, κερταὶς εἰς τροφήν, καὶ ὕδωρ εἰς πότον, ὕλας εἰς πότον ἰκίας, αἴερα εἰς αἴτησιν ἢ πάντων. Οὐδὲν γὰρ ὁ θεὸς χρυσίον πωλεῖ, ἀλλὰ χρεάζονται ἔ πάντα ἄνευ τιμῆς, φέρτας δωρεὰς τοῖς ἀγαθοῖς λαμβάναντες. Ἰμαστίον ἀπὸ μητρὸς ἐμῆς ὁ θεὸς ὄντως ἔχει με, ἡ μήτηρ ἐπέκεινται ἀέρι περτομαι, καὶ ἰδῶν ἐμαυτὸν περτομαι βλάπτω, ἡ χρυσαύτης με ἀπὸ τοῦ θεοῦ τῶ σώματος ὀδύνη: ἐμοὶ ἐδύναται ἡ ἀμελεμένη πάσης κλίτης, καὶ μέλιτος γλυκύτατος τὸ γὰρ εἶσθε μὲν πότον, ἰσχυρὸν πλεονεξία φασὶν εἶναι. Ἐὶ γὰρ οἱ ἀέρι εἶναι εἰς τροφήν αἶμα, ἡ αἰδῶν ἀπὸ ἰκίας ποιεῖ: εἰς ἐδύναται ἰσχυρὸν πλεονεξία ἀφαιρέσει ἀλλοτριαν τροφήν: ἡ γλυκύτατος αὐτὴ πῦρ χρυσαύτης πάσας. Ἰτα μάλιστα πρὸς τὸν θεόν, ὁ δὲ χρυσαύτης τὸ ἐλαίον: καὶ ταῦτα ἔσονται ὁ Δανδαμίως, ἐλαίον τὸ ἐλαίον. Καὶ ἀναστὰς, πλεονεξία ἀπὸ τοῦ θεοῦ: καὶ αἰετογενῶν ξύλα

ξύλας, ἐπιτίθει σωστῆ, καὶ ἀνάψας πῦρ, εἶπε. Βραγμάνους πάντα ἔχουσι, καὶ προφύλακται περτομαι: καὶ ἰσχυρὸς ἀναστὰς τὸ πῦρ, ἐπέχει, ἕως πᾶν ἐδαπέματος τὸ ἐλαίον: καὶ ἤρει ἕμῃ τὸ θεῷ, λέγων. Ἀθάνατος κύριε, ἰσχυρὸς σου ἐν παντί βασιλεύεις γὰρ ἢ ὅλων σου μέθῃ ἀληθῶς, ἀπὸ τοῦ σου τὸ πλεονεξία πάντα πλεονεξίας εἰς κυβερνῆσαι ἡμετέρας ἡ χρονοῖς εἶπεν οἱ δικτατορίας ἀναμῆσαν ἕως ψυχῆς εἰς ἡμετέρας ἕως ἕως, ἡ καὶ πολιτεύματα ἀνθρώπων πρὸς τοῦ θεοῦ: ἕως ὁ ἀπαρτίστας τοῖς οἰκιστοῖς, χρυσαύτης ἀπὸ τοῦ θεοῦ. Πᾶσαι γὰρ δικτατορίας ἀπὸ τοῦ σου, καὶ ἀπὸ τοῦ σου ζωὴ ἐν παντί ἀπὸ τοῦ σου: χρυσαύτης γὰρ ἀπὸ τοῦ σου πάντες ἕως.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀκούσας ταῦτα πάντα, καὶ ἰδὼν, θαυμάσας σφίδρος, καὶ χρυσαύτης ἀπὸ τοῦ σου σφίδρος, καὶ ἀπὸ τοῦ σου λέγων ὁ Δανδαμίως, ἀπὸ τοῦ σου ἀπὸ τοῦ σου πάντα ἕως χρυσαύτης

fecit cumulum, & focum accendens, dixit; Bragmanes omnia habent, & providentia nutriuntur, & jugiter ignem accendens, oleum infudit usquequo totum consumpsisset, & hymnum Deo cantavit; Immortalis Domine, tibi in omni re gratias ago. Tu enim vere cunctis solus imperas, dans omnia creaturis tuis abunde ad nutrimentum. Tu vero creans hunc mundum conservas, expectans animas quas illuc misisti, ut easque vitam pie instituerunt honores ut Deus; illas vero quae non obdixerunt tuis legibus, condemnes. Omne enim justum iudicium apud te est, & vita aeterna apud te parata est: bonitate enim aeterna omnium misereris.

Alexander vero omnia haec audiens & videns, & multum miratus, & compunctus prudentibus & veris sermonibus Dandamidis, abiit, auferens omnia quae attulerat bona praeterea

praeter oleum quod ignis absumpserat. Dandamis vero illi dixit; Tales sumus omnes, Alexander: Ille vero tuus amicus Calanus, pravus homo nobis fuit, per breve spatium nostrae vitae institutum imitatus; verum cum Deum non amaret, deseritis nobis secessit ad Graecos, & per familiaritatem videns nostra mysteria, haec apud gentes profanas eliminavit, & in aeternum ignem se coniecit. Tu vero malae gentis, Macedonum, Rex, Bragmanes antea convitiis infectat'es, et eos iussisti occidi, verbis mendacibus fidem adhibens; regem autem non decet, cui curae est nationes gubernare, huiusmodi convitiatoribus fidem dare. Nos enim vitae propriae rationem Deo dabimus, quando ad illum redierimus. Ipsi enim opera sumus, & omnes, ipsius iustitiam assequi conantes, contentinimus vanam gloriam quae apud insipientes

διδρα, πλείον ἔλαβε ἢ ἀνίλωσι τὸ πῦρ. Ὁ δὲ Δαυδάμης ἄπει πεινῶν ἐσθλῶν πάντων, Ἀλέξανδρε ὁ δὲ σοὶ φίλος Καλάνοσ, ἡμῶν κακῶς ἀνὴρ ἐγγύετο, ὡς βραχὺ χρόνον μιμησάμενο ἡμῶν τὸν βίον, καὶ ἐπὶ μὴ ἐπιζητεῖ θεοφιλῆς, καὶ ἀγαπᾷ ἡμᾶς ἐδραπέτασε ὡς εὖν Ἑλλήνας, καὶ ἄλλοι αὐτῶν ἰδὼν ἡμέτερον μυστήρια, καὶ ταῦτα βεβήλους ἐκπομπῶν ἐτίθει ἐκτείνου, εἰς πῦρ ἀθάνατον μετέσσει ἑαυτῶν. Σὺ δὲ ὡς ἐκείνους δευῶντες, Μακεδόνας, τὸ πρὶν ἐλευθέρως Βραγμάντας, καὶ ἐκείλους τέτεις ἀπὸ μὲν, πρὸς αὐτοὺς λόγους, ὅτι ἔπειτα βασιλεῖ, καὶ καθόμιον ἐθῶν ἀρχαῖα, τέτεις διαβάλλουσι πάντας. Ἡμᾶς γὰρ ἔἰδὼς βίον θεῶν λόγον δόξαμεν, ἔδεν ὡς αὐτῶν ἀπέλαμμεν αὐτῶν γὰρ ἐσθλῶν ἔργα. καὶ πάντες οἱ ἀντιπονομήσοι πρὸς αὐτῶν δικαιοσύνης, καὶ ἀφροσύνη κατῆς ὁδῶν πρὸς αὐτῶν ἀφρο-

σιν ὁδῶν. Πῶς αὐτὸ διώκει ἡμᾶς τὰ ἡμέτερον φρονῶν, κακῶς ζῶντες, καὶ ἔστυας ἐσθλῶ ἀμελοῦντες; Ἡμᾶς δὲ, οἱ Βραγμάντας, μιμησάμενοι πρὸς ἐξουσίαν, τῆ φύσει ἀνήρσι ζῶμεν, καὶ βλέπομεν ὡς ἀμέμπτως ζῆν διατάξαι, ἐν ἀμεριμνία ἀφροσύνης, καὶ ἄδενος φρονήζοντες. Φρονῶν γὰρ ἕλας βίον βραγμῶν καὶ ἐκείνους ἰδὼν ἔλας γνῶμης ἀπαφήσα λόγον καὶ ἡμῶν ταύτης περὶ τῶν δίκων δόξαμεν. Διὰ τούτου χαίρομεν ἡμᾶς ἐν ἐρημίᾳ, καὶ μένον ἕλας καλεζόμενοι, ἵνα εἰς πάν ἀρίστον τῆ θεῶ ἐφιστάμεν τὴν ἡμῶν, ἵνα μὴ αἱ ἀδελφῶν τῶν λαῶν αὐθῶνται τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἀπεισάμενοι τὸν τῶν θεῶν δόξαλογίας. Μακροῦ γὰρ ἔστι ὁ μόνος τῶν ἀφροσύνης δόξαμεν, ὁ δὲ καθόμιον ἔδεν ὡς αὐτῶν ἀπῆλπε. Τὸν γὰρ βεβήλοισιν πάντων ἀρίστον, καὶ ὁ δόλον ἔστι πάντων ἡμᾶς δὲ ἀφροσύνην ἐχόμεν ὡ-

est. Quomodo igitur potestis vos in rebus nostris sapere, qui male vivitis, & verum bonum negligitis? Nos vero Bragmanes recordati quomodo nati sumus, secundum naturam illam agimus, & prospicimus quo pacto vivamus inculpabiles, in tranquillitate vitam agentes, nullius rei curam gerentes. Cura enim victus in vita hominum, mentem à Deo abstrahit; ab unoquoque enim nostrum Providentia suae sententiae rationem exiget, & eorum quae facimus poenas dabimus. Quapropter gaudemus nos in desertis, & in mediis sylvis sedemus, ut animum in omne quod Deo acceptum est sistam, ne loquacitas reliquorum hominum animas nostras à Dei laudibus abstrahat. Beatus enim est qui nulla re superflua indigens, gloriam curat illius qui omnium dominus est. Oportet enim eum qui omnibus placere vult, omnibus servum esse. Nos vero non opus

habemus urbes adire; coetus enim latronum sunt, ubi multa malicia excolitur. Magnas enim domos nobis Deus extruxit, montes altos, & nemora umbrosa, unde puræ naturæ à Deo datæ memoria conservatur: fructus edentes illis convivamus, & aquam bibentes illa lætificamur, & suavissimam requiem super frondibus habemus, & super illis quiescentes fatigationem deponimus. Quomodo igitur vos qui multorum servi estis, liberis imperare potestis? vos enim animæ præcipue, multa & varia desiderantis, servi intemperantes estis. Si enim multas vultis vestes habere, pastore indigetis, textore, fullone, insuper & futuro. Ne mihi dixeris, contemno mollia vestimenta; æqualis enim servitus est de re parva & magna curam agere. Qui paululum auri desiderat, etiam amplius concupiscet. Qui parvæ civitati imperare cupit, in magnam quo-

λος ἀπικητῶν· αὐτοῦτο γὰρ ἔστι λατῶν, καὶ πολλὰς κερκίας γεωργίας· μεγάλης δὲ ἡμῶν ὁ θεὸς οἴκους ἐκτίθει, ἕρη ὑψηλά, καὶ ὕλας κατὰσώεις, εἶδει κατὰσπῆς φύσεως τῆς διδομένης ἐκ θεοῦ μνήμης σέζεται κατὰσπῆς ἐοικέντες, ἐν τούτοις ἐντυφώμεθα καὶ ὑμῶν αἰσθητοί, διὰ τὸν τὸν ἀφραγμῶνα, καὶ ἡδίστην ἀνάσπασιν ὅτι φύλλοις ἐχρημαί, καὶ ὅτι τούτοις ἀνασπασίμοι, τὴν κίττον διπληθύνει. Πῶς δύω ὑμῶν, πολλοὶ δοῦλοι ὄντες, ποῦς ἐν πᾶσι ἐλευθέρους ἀπικητῶν διαίεται; ὑμῶν γὰρ, ψυχῆς ἰδίας πολλὰ καὶ ποικίλα ἀπικητῶν, δοῦλοι ἀνάκτοι ἔσονται· εἰ γὰρ πολλὰ ἰμάτια θέλετε ἔχειν, δέειθε τὸ σπιμῆτο, τὸ ὑφάντε, τὸ κναφέας, ἢ καὶ τὸ ἀμύθητο· μή μοι λέγε, ὑφῶν ἐν μαλακῶ ἰμάτια· ἴση γὰρ ἔστι θάλασσα τῆ ὅτι μακρῶ καὶ μεγάλῳ φροσίζῃ ὁ ὀλίγη ἐργασίμοι χροσῆς, καὶ τὸ πλάσσοι· ἐπιθυμῶ ὁ μακρῶς πόλεως βασιλεύσαι θέλων, θηλονῶν καὶ

τῆς μάζου ἀρασίζω· ἀλλὰ καὶ ἐν ὀλίγη ποσῶντα εὐλοῦνται ἐν ἰματίῳ ἐκασθενεῖται μεγάλη, τῆ Ἰνδῶν ὀλοποφῶνται ὄνται, τῆ ὀλοῦν ὑμῶν ὀλοποφῶνται φροσῶνται· καὶ ὑμῶν ὅτι καλῶ ἰγῶνται τὴν ποσῶνται, καὶ ὀλίγη χροσῶνται εἰ τὸ καὶ τὸ ὀλίγη παρ' ὑμῶν καλῶν ἔστι, τὸ ὅτι πτωχὸν ἔστι, καὶ τὰ μακρῶ θασμῶνται. Διὰ τὴν ζωῶν φροσῶνται, γὰρ τέκνα ὄντα, καὶ αὐτὰ χροσῶνται ὑμῶν ὑφῶν χροσῶνται; ἢ μὲν γὰρ κέρει, καὶ τούτοις τὰ ἔσονται ἀφῶνται· ἢ ἢ ἀμύθη, καὶ τὸ γάλα ἐδῶνται ἐν οἷς δὲ καὶ γεωργῶνται, ὅν κναφέας ποσῶνται· ἐφ' οἷς δὲ καὶ ἐπιβροσῶνται ποσῶνται, ἀλλὰ τῶν ἀρασίζοντες· καὶ τὰυτα φροσῶνται ἀδίκως, καὶ τοῖς μὲν ζωῶν μακρῶς ὁ τούτοις παρ' ὑμῶν ὅν μακρῶς τούτων ἔξωθεν ἀφῶνται, τῶν τὸν ζωῶν τούτων ἐδῶνται βασιλεύται, καὶ γίνονται νεκρῶν ζωῶν ἀφῶνται τῶνται. Τούτοις γὰρ ἀπικητῶν

que involabit: verum etiam si exigua purpura vobis in veste splendeat, magnopere gloriamini, Indis, qui vestri servi sunt, vestes integras ex purpura ferentibus. Et vos etiam purpuram multi facitis, licet non adeo gestetis: si vero & parum apud vos in pretio est, revera pauperes estis, & parva admirantes. Quare animalia occiditis, quæ terræ progenies sunt, & vobis maxime utilia? quædam enim ex ipsis attondetis, & eorum vellera induitis: alia mulgetis, & eorum lac editis; cum aliis terram aratis, cujus fructus venditis; quin & quibusdam ex iis insidentes bellamini, aliorum bona rapietes: & hæc quidem injuste occiditis, & tale à vobis præmium animalibus redditur. Horum vellera extra estis induti, & horum carnes intus portatis: & estis mortuorum animalium ambulancia sepulchra. Hoc igitur dehonefta-

mento malorum operum gravata anima quomodo possit mentem Dei recipere? Carnes duos dies foras projice, & postea quid fiet? Non poteris ipsarum ferre odorem, quin longe fugeris. Quot ingrediuntur per has in animam impuritates, & intrant in renes eorum qui hæc concupiscunt? Quomodo igitur illius sensui possit inferi spiritus divinus? Carnes editis quibus corpus quidem pinguescit, anima vero contabescit. Iram gignunt, pacem fugant, continentiam domant, petulantiam excitant, vomitū eient, & morbos procreant. Mortalium carnes edentium spiritus emigrat, & dirus dæmon sedem occupat. Arborei vero fructus, & olera ad ripas nata, foris posita, suavissimum odorem exhalant; & à sapientibus comestæ, mentem Dei cultricem pariunt, & corpus adornant. Hæc Deus sapienter ad hominum nutrimentum constituit. Vo-

ἐρωτᾷ ἀτόπως βαρυνομένη ψυχὴ, πῶς διαίταται τοῦ θεοῦ διεξάσθαι; ἴσασιν ἔξωθεν τὰ κρέα δύο ἡμέρας, καὶ ὄψια τί γήσονται; ὅτι ἡ διαίτη σίξαι τῶν πλὴν ἰσμελῶν, ἀλλὰ καὶ ἔξω φέξῃ. Πόσαι εἰσδιώσει διὰ τῶν εἰς ψυχὴν ἀκαθαρσίαι, καὶ χερσῶν εἰς νεφροῦς ἧδ' ἐπιθυμιῶν τῶν ταῦτα; Πῶς αὖτ' ἔπειτα πνεῦμα ἴσασιν διαίταται ἐπιφροσύνη τῇ ἀσπίδι; κρέα ἐσθίει, ἢ ζωμὸν μὲν ποῖνα, ψυχρὸν δὲ κρυπτικόν, θυμὸν τίκτα, ἀρτερίαν δὲ δούκα, ζωφροσύνην δαμύζαι, ἀκόλασιαν δὲ Ἰβυγία, ἡμῶς ἀκτιβύζαι, καὶ νόσος ἐνοικίσει ἔσθαι ζωμὸν καὶ βροχὴν πνεῦμα ἐπιθυμῶν, καὶ παλαμῶν δαίμων ἐμφυλοχρῆσται χερσὶν δὲ ἀκροδένων, καὶ θυμὸν βοῶνται ἔξω ἀφροσύνη κἀλλιστον ἀτμὸν δούζαι, καὶ πῶς ὄψια ἐστιαίνον, ἀποπρωπῆ ἰδὸν κύμα, καὶ τὸ ζωμὸν ἐπιπρωπῶν ταῦτεν ὁ θεὸς ἐφύπνισεν εἰς κροφίον βροχὴν φροσύνην ἡμῶν

ἡμῶν ἀσπυλοῦν ὁ νοδὸς τῇ ἀσπίδι ἀναπνεῖται θυμὸν σπρωξίαι, ζωμὸν ζῶντι ἐμφορῶνται ἀπὸ αἰα διαφθορῶντα εἰς μελῶν σσησῶνται λύκων, καὶ λέοντες, καὶ πάντων θηρίων ἀκτιμῶν χάριτες εἰς ἡμῶς λύκοι γῶ, εἰ ἐδιδάκτο χερσὶς ἐσθίαι, οἷα ἀν ἐξήται κρέα ταῦρα, ἵπποι, ἔλαφοι, καὶ ἐπίσθαι φύσις ζῶντι πῶν πολλῶν διακαρτέραι ἡμῶν ἔχουσι ἢ κροφίον, θυμὸν βοῶνται κροφίον, καὶ ὄψια πῶντα, καὶ πῶς ἔσθαι ἐσθιαίνονται ἀπὸ πῶν τῶν φύσιν ἢ ἰσχύς, καὶ τὰ πῶντα χερσὶν πῶνται. τί αὖτ' ἐμῶν ταῦτα, κροφίον θεοῦ φροσύνη; ἀλλὰ φροσύνη ἀσπυλοῦν ἀπὸ πῶντα καὶ πῶντα δαίτην ἑαυτοῖς αὐτῶ ἐπιθυμῶν κροφίον ὅσα δὲ ἔστιν, ὄψια, καὶ διαρκῆς, ἐσθιαίνονται πῶν ἡμῶν ἡ διαίταται ἡμῶς γῶ ζῶνται ἀσπυλοῦν πῶνται, καὶ πολλὰ δακνῶνται ἀπὸ πῶν ἀπῶνται ἡμῶν. καὶ εἰς κροφίον ζῶντα πῶντα χερσὶν, δι' ἀπῶνται

bis ex nimia voracitate mens deperdita est; iram ferarum spiratis, carnib' animalium repleti; vasa estis corrupta membrorum putridorum receptacula; lupis, & leonib', & omnib' feris animalibus peiores estis: lupi enim, si fructibus possent vesci, carnem non quærerent; tauri, equi, cervi, & id genus animalium vobis omnino justius habent nutrimentum, camporum herbis enutriti, & aquam bibentes, & montibus delectati; quapropter iis robur, & fortiores nervi inhaerent. Cur igitur ista non imitami, secundum Dei providentiam enutrita? Vos vero ex prætextu oblationis sacrificiorum ista animalia ignis impendio in cibum paratis; bestie vero robustiores & valentiores vestris infidiis non petuntur. Vos multum nutrimenti desideratis, & multa consumitis propter voracitatem vestram, & in parva animalia multa aggeritis pro-

minum & sanguine reple-
tam occidentes, vos denuo e-
ditis; & reperti estis istis ma-
lis feris immaniores, & damna
infinita in ventres vestros di-
mittitis. Rursum, egenos ex-
pantes, vobismetipsis conditis
domos, ut violenter calefacti
facilius concoquatis, & cogitis
incestina vestra fieri latiora ar-
tibus ad id excogitatis, ob ve-
stram immodicam intemperan-
tiam, animalium esum, &
vini ingurgitationem. Nos ve-
ro precamur ne vel undas siti-
amus; revera enim abstrahi-
mur quando nimia lymphæ
corpus rigamus. Vos vero
leti ad vini potationes conve-
nitis, nec definitis priusquam
ad insaniam bibatis; postea
vero manus super libamina ex-
tendentes, & oculos ad cœlum
efferentes, mentem prorsus
expellitis, animo vino gra-
vato. Beztiores multo apud
vos sunt infani: illi enim
inebriantur, vino non coem-

αὐθόρως ἢ διὰ τὸ ἐμφορεῖσθαι
τοῦ, πάλιν κεραισφάσιοντες
πάλιν ὑμῶς ἐδίδετε, καὶ ἀερί-
σκεσθε ἥδ' ποικυλὸν ἀνερίων ἀ-
τημαζώπεροι, αὐτῶν τῶντες ἐδιδ-
οσθε, καὶ ἀεραλλοκλίτες (συμφο-
ρὰς ἑαυτοῖς ἐν τῇ γαστρὶ ὑμῶν
συνερίοντες τε. Πάλιν ἐδυνευσί-
ρετε ἀπερὲς ἑστέ, ὑμῶς οἰκισθῶ-
ματε οἰκίας, ἵνα διαμαρτυρήσῃ
βωμίας ἀπειπίσται, καὶ ἀνακρί-
τε ὑμῶν ἢ ἴτηρεθ πλατῆρα ἴ),
πίνετε σιωπῆ) ἢ ἀμέτρη ἀνεργ-
σίας, ζωοφαγίας, καὶ οἰνοφυλίας.
Ἡμῶς ὅ ἀνυμῆδα, μὴδ' ὑδατε
διψῶσαρ ἀεραμῆδα ἥδ' ἀλη-
θῶς ὅταν (ὡμυ ἀεραμῶς πολί-
σμεθῖ ὑδατε ὑμῶς ὅ χαίρεσις
ὅπῃ ἄς οἰνοποσίας σιωρῆχθε, καὶ
ἐάν μὴ ἐμαρῆτε, πίνοντες ἢ
παύεσθε, καὶ μὴ ταῦτα χεῖρος ἐ-
πι σποδῆς ἐκλείντε, καὶ ἐδῶ ὄφ-
θαλμὸς ὑμῶν ἄς τ' ἴλιον ἐπαί-
ρειε, πασιπλῶς ἐκδιψῆσθαι ὑμῶν
τ' φερόσται, βαρυνόμενοι τ' τοῖν
δὴν ἢ οἴνῃ. Ἐπιλυχέσθε παρ' ὑ-
μῶν ἄσι μᾶλλον οἱ μαρτύροιοι
ἐκείνοι ἥδ' μεθύοντες, οἴον μὴ ἀνε-
ργασίης,

εργασίης, ὑμῶς ὅ μερμηῆται
τιῶ ημελῶ ἢ οἴνῃ, ἵνα πάλιν
ἀνεργασίης, τῇ μέτῃ τῶν φε-
ροσται ἐκδιψῆσθε, ἑαυτοῖς ἐπ-
αστορίης ἐκφρονα μαοίας,
καὶ ἀλλοκλίτες χεῖρος κεραικλῶν-
τες, καὶ κῆαμυρῆ ἐκέρω πη-
σῶν ἐμφορεῖσθαι καὶ ταῦτα
ποιῶν ἀναμῆσθαι. ἄδ' ὅπως
ἢ οἴνῃ ἀγρηνωδῆσθαι, μαρ-
τυρῶντες ἢ παρ' αὐτῶν δεσποδῆσθαι
ἐκ ἥδ' ἀληθῶν. καὶ ἄδ'
ὅπως ἰσχύον ἀνεργασίης τῶν
μέθου. Πάλιν πολλά φερό-
ντες, ὅσα ἰσχύον αὐτῶ πειλαρ,
ἀλλ' ὄψῃ ἀνεργασίης, τῶν
ἀνεργῶν ὑμῶν ἀγρῶ σῶμυρῶ
ἐμαρῆ, κῆαμυρῆ ἀνω σρεφῶσις
τιῶ φῶσται πίνοντες ἀμερῆσθαι,
πληρῶσθαι ὡς ἀγρῶ, καὶ ὄψῃ
σασθαι ἢ οἴνῃ τελειῶσθαι ἀνε-
κλῶσθαι πάλιν. Ἄφρονες, ἀνε-
σερῆσθαι τὸ (ὡμυ, ἀπὶ τῇ πο-
δῶν ὅπῃ κεφαλεῖν ἀεραμῶν-
τες ὡς ὅ τῶ βωμῆσθαι πη-
ρῶσθαι, καὶ μὴ ἐκέρως κεραισθαι, νό-
σον κεραισθαι ἀνεργῶσθαι σιωρῆσθαι
τὸ (ὡμυ, καὶ ἐν οἴνῃ δεικῶν τ' γα-

pto. Vos de precio vini
solliciti estis, ut eo empto
ebrietate mentem expellatis,
amentem furorem superin-
ducentes, pugnis in vos
invicem illatis, & vulneri-
bus in unumquemque ex vi-
cinis inflictis. Atque hæc
quidem facitis, non percipi-
entes: dein vino exhalato,
tum demum ex doloribus
quid factum sit intelligitis:
sed nec sic ebrietatem devitare
potestis. Porro cum multa de-
vovastis, ea concoquere non
valetis; sed cum fero secesser-
itis, intemperantiam vestram
ore evomitis, naturam susque
deque vertentes. Immodice
videntes, tanquam vasa exple-
mini; demum fervente vino,
illud evomitis. Amentes im-
mutastis corpus, pedum loco
capite ambulantes. Veluti ani-
malia, impleri enixe conten-
ditis, & cum injuria evacua-
mini: morbo acquisito corpus
consumitis; & quibus ven-

trem delinire videmini, iis ipsis affligitis. Cum semper fitis futuri, omni voluptate privamini: finis enim immo-dicæ satietatis est tortura corporis, non autem sanitas. Quid vero est corporis oblectamentum, si comparetur cum felicitate animæ? Si probare vultis quod multa possidetis, superflua indigis largimini. Ut audio vero, revera pauperes estis, ita ut nec frustum panis pauperibus donetis. Innumera bona vobismetipsis accumulare operam datis, servi corporum & ventris insatiabilis. Propter hos affectus multi apud vos sunt Medici, evacuantes cupiditates vestras, impleri nescias, aut fame voracitatem vestram strangulantes, aut aliis artibus morbum figentes; & qui prius, tanquam vas pertusum, multum eructaverant vinum, fiti domantes, nec aquæ guttula dignantes. Et prius crampula laborantes, nunc torti per-

είσα θεοπαύσαν, ἐκείθεν ἀνα-
δόν· καὶ αἰὲ κακοεστὶ μῆσοι, πᾶ-
σαις ἡδοναῖς ἐστραγγίζουσι· τὴν
ἢ ἀμείψας κῆρος βάσανον· σὺ-
μαρτυροῦν, καὶ ἔχ' ὑγίαια καλὰ ζῶν
γὰρ νόσος ἀφ' ἧς πλεὺ ἀμετρί-
αν. Τί δὲ ἔστιν ἢ ἡ σήμεριος πε-
φῆ ἀπὸς ψυχῆς ἁδαιμαγίας;
αἱ δ' Ἰπυδαίου βέλους, ὅτι
ἔχετε πολλά, τοῖς παρ' ἡ-
μῖν ἐσδομένοις χρεῖζετε ἕ-
περασά· ὡς δ' ἀπορῆμ, πτω-
χοὶ ἔστε πᾶσι, ὡς μῆτε ἀξιοῦν
τοῖς ἀπύτοις ὑμῶν δόδοιαι ἀνα-
ελθῆντες ἢ ἰστίαι παρ' ἰα-
τοῖς ἀποδοῖζετε σαρξάναι, δι-
δοῦντες ἑωμεστῶν, καὶ ἐστέραι
ἀκορῆσων· ἀφ' ταῦτα γὰρ ἕ-
πῃ πολλοὶ ἰατροὶ ἐν ὑμῖν,
αἱ κεναιῶτες ὑμῶν πλεὺ ἀσπι-
ρίαι, ἢ λιμῶ κρῶν γρηγοῖς πλεὺ
πολυφαγίας, ἢ ἄλλαι ποὶ πέ-
χουαι ἢ νόσον χαλαινῶτες, καὶ
ἔστιν τὸ πρὸ πολλῶ ἐκχεομένης
οἴου, ὡσαύτ' ἔστιν τὸ κρῶν μῆσοι,
δαμάζοντες τὸ δόψαι, μὲν δὲ ἐ-
πίδας ὡδαῖον τέτοις κρῶν ἰα-
τοῖς· καὶ αἰ ποτὶ κρῶν ἀσπί-
βατα-

βαταυζόμενοι ἐπεὶ ἀφ' ἑ-
λθουσιν· καὶ τε μὲν κρῶν φῶ-
σιν ἕκαστον τὸν οἶνον, ὅτι δὲ
κρῶν φῶσιν ὡδῶν ἀπὸ μῆσοι
καὶ τότε μὲν πεπιδυμένοι ἐ-
πιθυμία ἀσπίσων, καὶ δὲ
εστραγγίζουσι τῇ ἐκχεστῶν πᾶς
αἰαγίας. Βραγμαῖτες δὲ ἔ-
στιν ὅτι ἀπὸ κρῶν, ὅτι αἰ-
σθητοῖν ἀμῆδα μαρίαν ὡ-
δῶν, ὡσον ἀπορῆμ, ἔχουσι
ὡς ἰστίαι ἀσπίσων· καὶ πο-
τό δὲ αἰσθητοῖν σαρξάναι, πλεὺ
καθ' ἑστίον θεοπαύσαν
δύσαν· μῆσοι γὰρ ἐλοῦντα
ἰσπίσων, ἢ κρῶν ἀσπίσων
μῆσων· ἀπὸ κρῶν ἀσπίσων
μῆσων ἔστι βέλους, ἢ ὄ-
ξῆς ἀπὸ ἀπορῆμ ἀφ' ἧς
πολυποσίαν. Ὁ γὰρ μῆσων
ζῶν, καὶ ἔστιν ἀλόγος, τε-
τυχῶς φρεσῶν πᾶσι τοῦ ἢ
ἀπορῆμ, ἢ ἀπὸ ἰλλοκῶ-
ν. Τί ἢ αἱ ἐν ὑμῖν ἐσπίσων;
τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν ψαυδῶν ἐσο-
ρῶντες, καὶ ἕ ἐκταῖδα μῆσων
ἔχων ἀσπίσων ἀσπίσων, ἀλλὰ ἔστι
ἀσπίσων, ἔστι δὲ ἀσπίσων

manent ficci: Et qui prius
preter naturam vinum pota-
runt, nunc secundum naturam
aquam desiderant; & qui prius
insatiabili cupiditate victi
sunt, nunc temperantia neces-
saria torquentur. Bragmanes
autem vinum non querimus,
neque sponte furorem acqui-
rimus: aquam, quantam vo-
lumus, Dei providentia para-
tam habemus, per quam tem-
perantes redditi sumus natura-
lem sedamus: mori enim ma-
luimus quam inebriari. Multo
melius est ad feras dilaniandos
exponi, quam ob immodicum
potum a gloria Dei decidere.
Qui enim vivens ebrietati in-
dulget, vilior est animalibus,
cum animo mortuus sit: cui
enim mens ablata, ille a Deo
alienatus est. Quid vero qui
inter vos divitiis illustres?
fraudi mendaci obsecuti, & hu-
jusce in hoc tantum mundo
vitæ bona expectantes, sibi ipsis
invicem injuriam faciunt; in-

firmiores autem etiam trucidantes, paucula illa que possederunt bona, auferunt: verum etiam his certa manet mors. Quid autem dicamus de Epicureis, unguento perfusis, qui molles mulierum vestes induti delicate ambulant, & aromatum contra naturam paratorum succis aerem inquinant? Quid opus est de Stoicis praestantibus istis Philosophis loqui, nummos auide corrudentibus? Quid porro de Philosophis Peripateticis dicemus? omnes hi a vobis Magni & Illustres habentur, non autem a Bragmanibus. Audio quoque novam quandam naturam a vobis inventam: nam nates castratis, vi adigentes ut feminae fiant: & qui apud vos vir nascitur, neque generat ut vir, neque parit ut femina, in sinum tantum vivens opprobrii. Quis vestri non misereatur, qui hanc mutilationem inter vos cernat? Nos vestrum miserti nihil pro-

σας καὶ φιλόνους, ὑπερβολῶς καὶ ἂν κέλλεται ὀλίγα τὸ δὲ πῆρας τόπων ἀναμφίβως θάνατον. Τί ἔτι ἀπομύσει Ἐπικουρεῖων ἀνδρῶν μυθεύεσθαι, καὶ μαλακῇ ἐσθίῃ γυμνασθῆναι ἀβραῦς καθ' ἑαυτοῦτων, καὶ βασιλευσμένων ἀρωμάτων χυμῶς τὸν αἶρα μαυρίων; Τί δὲ δὲ καὶ λέγειν καὶ Στωικῶν λογίων φιλοσόφων φιλαργουσιάντων; Τί ἔτι πάλιν ἐπεδύμενον καὶ ἔτι Περικουσιανῶν φιλοσόφων; πάντες ἔτοι θανούμενοι καὶ μεγάλοι παρ' ὑμῶν, ἀλλ' ἔτι καὶ Βραγμάνων. Ἀκούμεθα δὲ καὶ κελεύει ἀνθρώπων φύσιν ἔξωλεῖσθαι παρ' ὑμῶν, ὅτι ἐκπέμψετε οὐκ ἀγγέλους, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων ἀποστῆναι καὶ γίνεσθαι ὁ παρ' ὑμῶν ἀνθρώπων ἡσθητάς, ὅτι ἀσείρα ὡς ἀπὸς, ὅτι πικρὸν ὡς γαῖα, ζῆλον ἔτι μῆτος εἰς ἴδιαν ὕβριν. Τίς οὐκ ἂν ὑμῶς ἐλεήσει, βλέπων ἐν ὑμῶν πόσων τὸν ἀφαιρούμενον; ἀλλήλοισι δὲ ὑμῶς ἡμῶς ὠφελούμεθα ἔστιν,

ficimus, eo quod opinio vestra cum instituto Bragmanum non conveniat. Nos superbiam odio prosequimur, universum humanum genus diligimus: veritatem docentes, & viam iustitiae iis qui beneficio affici volunt indicantes, in hac vita, tanquam in magna domo, praesidemus; nudo tam animo quam corpore versus omnes usi; hoc est, tota anima ad omnes homines divitias nostras profundimus. Macedonia, ut audio, vi omnia subjugat, prius & ipsa vim passa: adversae enim fortunae omnes sunt servi. Sed horum omnium expertes sunt Bragmanes, qui a nemine unquam debellari potuerunt: nihil enim quod apud vos est appetimus. Tu vero, Rex Alexander, si eadem nobiscum sapias, ad Indos veniens, & Bragmanas intuens, nudus in solitudine habita; alias enim non te recipimus, nisi prius

τὸ μὴ εὐνοῦν ἢ γυμνασθῆναι ὑμῶν τῇ ἀσθένει ἢ Βραγμάνων. ἡμῶς πάντων μισούμεθα ὑπερηφανίαν, καὶ φιλομῶν πάντων ἀνθρώπων φύσιν, ἀσθητῆμαί τε ἀληθείας διδάσκαλοι, καὶ ἐπιθεταὶ ὁδοῦ διαφρονήσεως τοῖς ἀνεργεταῖσιν βυλομῶν ἐν τῇ βίῳ τόπων, ὡς ἐν μεγίστῳ οἴκῳ γυμνῇ τῇ ψυχῇ πρὸς πάντας ἀσθητῆρας, ὡς ἐν τῇ κρίσει, τότε εἶναι ἀποκλήσει τῇ ψυχῇ πρὸς πάντας ἀνθρώπων πλοῦτον μῶν. Ἀκούμεθα ἔτι ὅτι Μακεδονία βιάσει ἔτι πάντας, ὡς ἐπεὶ αὐτὴ βιάσθηται πρὸς τὴν περὶ ἡμῶν ψυχῆς εἰς πάντας δόλους: ἀλλὰ τότε πάντων ἀπὸς εἰς Βραγμάνους, ἐπ' ἐσθῆτος διακίμενοι ποταπολημνίαι, ἐσθῆτος ἢ ἢ ἐν ὑμῶν ἡμῶς ὠφελούμεθα. Σὺ ἔτι εἰ, βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ἔτι ἡμέτερον φρονῆς, περὶ ἡμῶν εἰς Ἰνδοὺς, καὶ Βραγμάνους ἴδεις, ἐπ' ἐσθῆτος οἴκου γυμνῶς ἄλλως ἢ ἔτι δεχόμεθα σε ἡμῶς, ἐὰν μὴ πρῶτον

omnes a te dignitates abjicias, quibus nunc gestis & gloriaris. Placebunt tibi Providentiæ sermones, sicut antea dixi; & corditer ea omnia diliges, quæ prius admiratus laudasti. Quod si mihi obtemperaveris, & hæc feceris, nemo amplius tibi bellum inferet; cum ea quæ posthac possederis, nemo tibi potest auferre: nam si mihi firmiter & certo parueris, nemo vel tantillum quod ad vestram vitam pertinet, apud te reperiet. Et hoc quidem in perpetuum meum gaudium describetur, lucrum scilicet tuum. Nos nemini, qui vere Deum colere, & vitæ nostræ institutum imitari desiderat, invidemus, univærsum mortalium genus miserantes.

ἐστὶν ἐβέλωντες ζῆλον, οὐκ εὐρίστοις ἀπὸ ἀνθρώπων φύσιν τῆς γῆς.

πάντας ὧς ἀρχὰς ἀποξέειψες ἀπὸ στανῶν, ἐφ' ἃς εἶναι γιγνησας, καὶ μεγαφρονῶς. Ἀψονται δὲ σὺ πρεσβυτέρους λόγους, ὅπερ πρεσβυτέροι ἐρεῖσάν σοι, καὶ ἀγαπήσεις ἐκ καρδίας σὺ πάντως, ὅτι ἐπαρηγόρησας θραυσθῆσας, καὶ εἶναι μοι σὺ ἀποξέειψες καὶ ποιήσεις ταῦτα, ἕδεις ἕλως ἐκείνη πολλὰ μόνον σε, ὅδ' ἀφελῆσαι σε πρὸς τὴν διαγωγήν τοῦτον ὡς ἐκείνησιν. Ἐάν γὰρ ἐμοὶ σὺ ἀποξέειψες καὶ ἀσφαλῶς, ἕδεις ἕδεις ἡμετέρας βίβης ἀγαπήσεις σὺ ἕλως γὰρ σε θρέψουσιν λαοῖσι, τὸ πρεσβυτέρους σοὶ πάντως χρησιμότητος, ἡσυχίας καὶ ἡμῶν, καὶ ἐν παντί πλοῦσθαι, μιμησάμενοι. Βραχυμῆτας ἀκρεβῶς, καὶ ἐμοὶ τῶν κατὰ γραφῶν εἰς ἀμύσην χρῆσθαι, ἢ ὠφέλιμα ὅσιν τῶν γὰρ καὶ ἐμῶν ἡσυχίας καὶ ἀσφαλῶς. Οὐ φρονησάμενοι ἐν ἡμῶν ἐβέλων τὸ θελομένους ἀποξέειψας ἀποξέειψας εἰς τὸν θεόν, καὶ εἶναι ἡμετέρας.

Cum unicum nacti simus exemplar, idque non immaculatum, eorum vestigiis religiose institutus, ne quis Codicis vitia Typographi incurria impatret, es hic, cum nostris in eadem conjecturis, exhibendis curatus.

PAG. 3. Lin. 10. ἀκρὸς ἕλως λέγο ἀκρὸς ἕλως p. 3. l. 14. Ἀξέειψαι l. Ἀξέειψαι p. 4. l. 11. πρὸς l. πρὸς p. 4. l. 17. ἐν πρὸς l. ὁπρὸς p. 4. l. 20. ἕλως l. ἕλως p. 4. l. 24. ἕλως ἕλως l. ἕλως ἕλως pag. 4. lin. 22. λαίπη l. λαίπη pag. 4. l. 26. κάρμον l. κάρμον pag. 5. lin. 15. πλοῦσθαι l. πλοῦσθαι p. 6. l. 3. τῶν καὶ l. τῶν καὶ p. 7. l. 7. ἡσυχίας l. ἡσυχίας p. 7. l. 15. ἕλως l. ἕλως p. 8. l. 2. λαχόντα l. λαχόντα p. 8. l. 21. πρὸς τὸν θεόν p. 9. l. 1. ἀπὸ τῶν l. ἀπὸ τῶν p. 10. l. 12. ἀσφαλῶς l. ἀσφαλῶς p. 10. l. 20. ὡς l. ὡς p. 11. l. 1. Ἀδριανὸς l. Ἀδριανὸς p. 12. l. 14. κατὰ πλοῦσθαι l. κατὰ πλοῦσθαι p. 12. l. 22. μήτηρ l. μήτηρ p. 12. l. 24. διωσάμενος l. διωσάμενος p. 30. l. 5. ἀμφοτέρωθεν l. ἀμφοτέρωθεν l. 28. κατὰ πλοῦσθαι l. κατὰ πλοῦσθαι.

κατ'ἑξῆς μίσην vel κατ'ἑξῆς πλο-
μίσην p. 31. l. 9, πρὸ μῶ / παλ-
μιων p. 31. l. 18, τέτω / τέτω p,
33 l. 15, φοιτῶντες / φρονιῶντες
l. 18, ἦ / ἦ p, 34, l. 3, ἀπαλ-
λαγῆς / ἀπαλλαγῆς p, 35, l.
17, σιωπῆς / σιωπῆς p, 36,
l. 25, λαχόντες τῆ ψόφῳ / λαχόν-
τες ἢ ψόφῳ p, 39, l. 4, ἀναχέω /
ἀναχέω p, 39, l. 7, ὑμῶ / ὑμῶ-
ν p, 39, l. 17, ἀπαθείας / ἀπα-
θείας vel ἀπαθείας p, 40, l.
13, ἐκτομπίων / ἐκτομπίων
p, 40, l. 28, πῶς / πῶς ἢ πῶς
p, 41, l. 16, ὕλας / ὕλας p, 41, l.
28, ἀχρῶν / ἀχρῶν p, 42, l. 7,
μετήμενος / μετήμενος p, 42, l. 24, πῶ
ὄπι / πῶ ὄπι p, 43, l. 1, ἢ μείζο-
ν / ἢ μείζονα p, 44, l. 27,
ταύτιον / ταύτιον p, 46, l. 19, εἶτε-
τε / εἶτετε p, 47, l. 16, ἢ εὐπε-

λασόμενοι, τὸ εὐπελασόμενός
p, 48, l. 8, π deleo. p, 48, l. 11,
ἀπεπλάτῃ / ἀπεπλάτῃ p, 48, l.
12, 13, πλατῆα / πλατῆα ἢ
πλατῆα ἢ, πχῶν p, 48, l. 15,
ἰδατῆ, ἰδατῆ p, 49, l. 11, μρι-
θάνου / μριθάνου ἢ μριθάνου
αὐτῶ p, 49, l. 20, ἰζέου-
τῶ / ἰζέουτῶ p, 50, l. 3, πῶ-
σας ἰδθῆς / πῶσας ἰδθῆς p,
50, l. 5. καλῆζῶς / καλῆζῶς
p, 50, l. 27. ἰσθῆς / ἰσθῆς
p, 51, l. 2, καὶ π. ἢ π. l. 21, χῶ-
ρον / χῶρον l. 24, ἐπιδέξαι ;
πῶ πλάτῳ / ἐπιδέξαι πῶ πλάτῳ,
p, 52, l. 17, κενεὸν / κενεὸν p, 53,
l. 17, τριπομέτης ψυχῆς / τρι-
πομέτης τυχῆς p, 54, l. 3, με-
γαλοφρονῆς / μεγαφρονῆς, vel
μεγαλοφρονῆς. p, 54, l. 10, ἢ ἢ
αὐ p, 54, l. 12, ἡμετέρῳ / ἡμετέρῳ.

SANCTI AMBROSII TRACTATUS:

IN QUO

*Loca, Doctrinam, ac Mores BRACHMA-
NORUM Describit.*

DESIDERI-
UM mentis
tuz, Palladi,
quz immen-
so sapientiz
amore incensa, nova semper
discere optat, novum etiam ar-
duumque opus efficere nos
compellit, id vero est Brach-
manorum Patriam, Conuetu-

dinem, Vitamque recensere.
Ego quippe, cum neque ipsos,
neque ipsorum viderim loca
(longo enim terrarum spatio
a nostra Europa sunt sejuncti)
ea tibi dumtaxat quæ ab aliis
audivi, & quæ a Scriptoribus
desumpsi, enarrare tentabo.
Brachmani a nonnullis Gy-
mnosophistæ, a quibusdam

Philosophi, seu Sapientes Indorum appellantur. Habitant autem juxta Gangem, fluvium totius Indię maximum. Hic vero Ganges ille est, quem Scripturę Sanctę Phison appellant, & unus de quattuor qui e Paradiso exire perhibentur. Primum igitur Musęus frater noster Dolenocum episcopus mihi retulit, quod ipse aliquot ante annos ad Indias, Brachmanos visendi studio profecturus, Sericam fere universam regionem peragravit: in qua refert arbores esse, quę non solum folia, sed lanam quoque proferunt tenuissimam, ex qua vestimenta conficiuntur, quę Serica nuncupantur, & ibi insignem quandam conspici lapideam columnam, Alexandri nomine, hoc titulo sculptam; EGO ALEXANDER HUC PERVENI: & quod plurimis populorum nationibus regionibusque perlustratis, in Ariam tandem de-

venit provinciam prope Indum amnem: quam desertis circumdatam cernens, fervoribusque ambustam, eo quod Sol omnia incenderet (unde maxima aquę laborabatur penuria, & si illa aliunde advehebatur, quod confestim in suis etiam vasis fervere cerneretur) & cum Solis æstum, locorumque incendium suscipere nequiret, protinus inchoatum iter deserere, pedem efferre, & in Europam remeare coactus est. Quędam ergo nova, non autem Brachmanos se vidisse affirmat. Refert nihilominus de Brachmanis aliqua se audisse a Scholastico quodam Thęo, qui, ut ait, ob id ipsum, nempe ut ipsos Brachmanos & videret & alloqueretur, in Indias peregrinari proposuit, & quod tandem miser in captivitatem incurrit. Hic ergo, ut mihi Episcopus retulit, cum lenioris esset ingenii, in forensi advocacionis officio

officio incongruę sibi artis tædio fatigatus, Indiam videre, & Brachmanorum Patriam ac Mores cognoscere deliberavit. Quocirca eũ quibusdã mercatorib' in Erythręo, sive Rubro mari navim conscendens, navigavit primo sinum Adulicum, & Adulitarum oppidum vidit, mox Aromata promontorium, & Troglodytarum emporium penetravit, hinc & Assumitarũ loca attingit, unde solvens prosperis flantibus ventis, licet plurium navigatione dierum, Muzirim totius Indię citra Gangem emporium tandem pervenit: ubi quendam Indorum Regulum dominari aerebat. Immoratus igitur ibi aliquamdiu, observarique diligenter aeris & loci qualitate, ac hominum consuetudine, per plures dies, venit ei in mentem ad insulam, quę Taprobane vocatur, transfretare: in qua illi, quibus Beatorum nomen est, longissimam ætatem vivere as-

serunt (nam vitam hominum centum annis modicam putant) propter miram aeris temperiem, & incomprehensibilem Divini dispositionem judicii. Huic quatuor moderantur Reges seu Satrapę, inter quos unus est maximus, cui ceteri subjacent, obediuntque, ut ille Scholasticus referebat. Narrabat quoque, si credere facile est, mille insulas Arabici & Persici maris, & quas Mammolas vocant, illi obtemperare. Hic ille, quęm Magnietem appellant, reperitur lapis, qui ferrĩ naturam ad se vi sua trahere dicitur. Cum ergo navis aliqua clavos habens ferreos illi applicaverit, illico retinetur, nec quoquam ire permittitur, vi nescio quadam lapidis occultę impediende, ob id naves ibi ligneis clavis constructi dicebat. Quod insula quinque habet flumina, & quidam maxima, quibus tota irrigatur, fertiliorque redditur.

Unde & ob maximam cœli clementiam poma nullo unquam tempore arboribus defunt: immo eodem tempore ejuſdem arboris dum ramus alter florefcit, alter fructus gignit, cæteri maturos oftendunt fructus. Inſuper habet inſula hæc daſtylos, nuces quas Indicas dicimus, grandes & minutas, odoriferas tamen; item & nuces, quas corylos dicimus. Homines illius terræ aluntur pomorum, oeyza, & lactis cibo, Nobiles veſcuntur certis quibuſdam diebus etiam ſolem-nibus ovium caprarumque carnibus. Sues a Thebaide uſque ad Indiarum Æthiopiarumque fines aiunt non inveniri ob maximos æſtus. Induunt gentes inſulae ovium pelles, non ſpernenda laboratas arte; oves item non lanæ, ſed ſetarum teguntur vellere; nec lanæ, nec lini habetur ibi uſus, ut narrabat Scholaſticus; & quod de Æthiopiarum & Perſiarum finibus, &

Aſſumitarum locis ibi mercatores emendi, vendendi, permutandæque rei gratia conveniunt; & quod piper ibi naſcitur, in magnaque colligitur copia. Ipſa autem admodum parva atque inutilis gens eſt, quæ intra ſpeluncas faxeas vivit, & per præcipitia magna diſcurrere natura patriæ edoſta conſuevit. Piper autem cum ramuſculis ſuis colligitur; ipſas autem arbores quaſi quaſdam humiles ac parvulas ſtirpes eſſe dicebat. Nam & ipſos exiguos homunculos eſſe, & grandia quædam capita aſſerit habere cum levibus & detoſis capillis. Reliquum vero Æthiopum atque Indorum genus comis naturaliter criſpatis horret. In quo loco (adjecit) ab eo qui illic plurimum poterat, ego illico abreptus atque detentus ſum, qui ſtatim ceperat mihi etiam acerbe conviciari, eo quod eorum patriam ſolumque contingere auſus fu-

erim.

erim. Et illi neque excuſationem, nec deſenſionem meam æquis animis audiebant, non enim poterant linguæ meæ intelligere ſermonem, nec ego criminis cauſam, quod mihi obijciebatur, ſciebam, quia illorum verba non noveram, ex ſolis tantum nutibus nos mutuos intelligere videbamur. Ego quidem ex aſpectu torvo luminum, & ex ſeſo dentium ſtridore poteram verborum ſignificata noſcere: illi vero ex pallore meo atque pavore ſenſus meos miſericordia magis dignos ſuſpicabantur. Sic itaque ab eis detentum, per ſexennium me in piſtrinum opus facere juſſerunt, expenſa autem ex palatio Regis ipſorum unius tantum modii frumenti quolibet anno. Poſt ſex vero annos, dum paulatim ediſcerem eorundem loquelam, potui multa de vicinis nationibus lociſque cognoscere. Tandem Deo propitio de captivitate

hoc modo ereptus ſum. Rex alius ſupradicto huic Regi inimicatus, eum apud majorem illius regionis Imperatorem accuſavit, quod nobilem virum, civemque Romanum in teterimam captivitatem, atque extremum ſervitium redegiſſet. Quo Imperator audito, conſeſti illuc cognitorem cauſæ tranſmiſit, ac deinceps rei veritate perſpecta, proinus eum qui convictus in memorato crimine videbatur, exui tota ſui corporis pelle præcepit, eo quod civi Romano feciſſet injuriam. Dicuntur autem non ſolum impenſius honorare Romanorum Imperatorem, ſed incredibiliter timere, tanquam qui præclaro polleat ingenio, ac virtute magna, & Romanos eo quod armis atque viribus adeo potentes ſint, ut, ſi velint, ad regionis ipſorum excidium valeant pervenire. Ipſe ergo ille qui iſta dicebat, adijciebat quod genus Brachmanorum non ex propria

propria tantum voluntate secularibus rebus renuntiat, sed potius ut ex iudicio Dei pendens, ac Divinitatis ope suffultum. Naturaliter enim nudi in finitimis fluvii regionibus vivunt. Nulli apud eos quadrupedes, nullus terræ cultus, nullus ferri usus, nullum instrumenti genus, quo fieri aliquid opus possit. Habent autem illic deliciosas atque optimas auras, & saluberrime temperatas. Colunt semper Deum, cuius veram quidem ac distinctam nocitiam se habere profitentur, omnemque providentiæ eius ac divinitatis rationem discernere. Jugiter orant, orantes vero non Orientalem partem, unde oritur Sol, aspiciunt: sed cælum potius intuentur. Edunt autem ea quæ super terram pecudum more potuerint invenire, hoc est, arborum folia, & olera sylvestria. Abundat enim apud illos plurimum herba, quam Inulam nomine vocamus, sicut & apud

Perlas. Item est ibi arbor, quæ acanthus nominatur. Habent & patrias arbores quasdam, nescio quos fructus ferentes, quibus vesci semper solent. Viri trans ripam fluminis Gangis in partibus Oceani, in quem fluvius memoratus ingreditur, degunt: femine vero citra Gangem juxta mediterraneas partes morantur, ad quas eandem mariti Julio & Augusto mense transvadere consuecunt. Isti enim menses apud eos frigidiores videntur, eo quod tunc ad nos Sol convertitur, & supra Aquilonem, quem Boream vocamus, vis Solis erigitur, quo tempore temperati aeres magis, & ad concubitum magis apti esse dicuntur. Ubi ergo quadraginta cum feminis suis fecerint dies, mox ad propria revertuntur. At cum enixa fuerit uxor aliqujus, edideritque unum vel alterum partum, non transit ulterius ad eam ejus maritus, nec

ulterius

ulterius cum propria concubit uxore. Singulis enim filiis in locum patrum substitutis, per totam de reliquo vitam à propriis se uxoribus abstant. Si autem acciderit ut quispiam sterilem fortiatur uxorem, usque ad quinque annos maritus ipsius ad eam transit, & ei maritale præstat obsequium: quæ si gravida per tempus illud reddita non fuerit, mox ab eadem penitus separatur: ob quod non in multos populos eorum diffunditur genus, tum propter locorum difficultatem, tum propter consuetudinem continendi. Hæc est ergo vita & conversatio Brachmanorum. Fluvio autem ipsum eam maxima dicunt difficultate vadari, tum propter Ondonicon tyrannum loca illa insistentem, tum etiam timore cujusdam animalis in supradicto fluvio morantis, quod tantæ magnitudinis esse dicunt, ut integrum possit elephantem devorare. Eo vero tempore quo Brachmani flumen transire consueverunt, Divino asserunt iudicio dictum animal non videri in fluvio. Maximi etiam dracones illic esse dicuntur, habentes septuaginta per longitudinem cubitos, unde ego unus pellem vidisse me meminisse quadraginta duos in latitudine habentem pedes. Fornicas etiam illic esse ad modum palmarum hominis, scorpiones vero ad cubiti humani mensuram adesse loquuntur: propter quæ monstra periculosus est ipsorum transitus locorum. Non tamen ubique animalia ista nascuntur, sed in illis partibus tantum, quæ ab hominibus non inhabitantur. Plurimique illic elephantum greges esse dicuntur. Hæc sunt quæ a Theæto Scholastico de Brachmanis audivisse se affirmat Musæus, quæ vero ex historiis de Alexandria magnitudinis esse dicunt, ut integrum possit elephantem de-

illis

illis desumpsi, nunc subne-
ctam.

Alexander Imperator, cum
ei Macedoniæ solius imperium
non sufficeret, neque Philippo
patre tantum posset esse con-
tentus, Jovis Hammonis fili-
um semet esse dicebat. Et
quævis originem ipsius facile
ipsa rei veritas comprobaret,
falsis quibusdam tamen, & ut
ei videbatur, invisitis modis a-
liam sui esse naturam generis
adstruebat. Itaque solemn-
bellorum apparatu, ac instru-
ctis equitum peditumque mi-
litum copiis, e Macedoniæ re-
gione confurgens, totum pene
peragravit mundum; & ante-
quam in provinciam Babylo-
nis accederet, Europam qui-
dem & Asiam veluti quædam
parva loca transcurrit; venit
tandem in partes nostri quoque
orbis, ut eas inspiceret, quas-
que cum reperisset suis confor-
mes sensibus, ipse dicebat;
Sapientia Providentiæ Mater,

habens cum virtute ipsa, quæ
omnium virtutum caput est,
quandam communionem, in
sola veritate consistens, aens
omnem faciensque naturam,
cujus donum est nostrorum
sermo verborum, notitiam
scientiamque communem scruta-
ns & perspicuus, injustis
quidem tribuens quæ meren-
tur, justis autem parcens: da
mihi quæso te placidam, ut
possim ad illa quæ cupio, his
precibus pervenire, Brachma-
nos vero bonitate ac sapientia
præditos viros hic præfentes
cenere. Veni enim ut aliqua
cognoscerem a Calano, inco-
la horum locorum, qui ad me
festinus accessit, quo nunc per-
suadente desiderio ediscere cun-
cta plenius, & videre. Brach-
mani vero e contra Alexandro
ista dicebant: Venisti ad nos,
inquiunt, cognoscere sapienti-
am cupiens: nos autem Brach-
mani libenter statim talem su-
cepimus voluntatem. Hujus-

modi enim desiderium in
vita ac moribus nostris re-
gnum judicatur; quod nunc
discere Imperator ipse volu-
isti. Philosophus enim non
dominio alterius obtemperat,
sed ipse dominatur: homo e-
nim in eum non habet potesta-
tem. Sed quoniam nihil nobis
hactenus credens (eo quod
usque ad præsens tempus male
de nobis apud te quidam lo-
cuti sunt) nunc ad nos vera
de gustans venisti. Calanus
enim vir apud nos pessimus
fuit, per quem vos Græci, ho-
mines Brachmanos agnovistis
quidem, bene tamen non potu-
istis agnoscere. Ille enim non
fuit noster, qui ad divitias sine
aliqua sui excusatione transu-
git, cui non sufficit de Taber-
runco fluvio aquam castitatis
haurire, neque pressi lactis ci-
bum sumere, quibus Deo digna
mens crescit, quam ille Deo
semper habuit inimicam, qua
male succensus in iram exarsit,

quamque de sapientiæ bonis
transulit ad vitia voluptatis.
Ex nobis autem nullus in pru-
nis ardentibus volutatur, neque
ulli dolores corpora nostra
consumunt, sed vita nostra
medicamentum aliquod sani-
tatis est. Naturali autem be-
neficio alieni à divitiis omni-
bus sumus; æquo etiam vitam
nostram mors sine comitatur.
Et si interdum nonnulli forte
mortalium, ad quos falsorum
venit doctrina verborum, per-
cutere nos vanis tentant sagit-
tis, ingenuitatem tamen no-
stram lædere ac vitare non
possunt. Unum atque idem
est mentiri, & credere menti-
enti. Nocet enim quis & cui
falsa persuadet; nocet & sibi,
quia dum mendacio credit,
non facile ad ipsam veritatem
pervenire valet. Infimulatio au-
tem mala inimicitiarum quæ-
dam & certaminum mater est,
quæ ex se iracundiam parit, ex
quibus rursus jurgia & bella

nascuntur. Nulla tamen virtus est occidere hominem: latronum enim iste, ut novimus, mos est. Sed nos virtutem veram vocamus contra aurum mutationes nudo corpore dimicare, desideria ventris abscindere, & varias ipsius pugnas abstinentia patientiaque superare. Igitur prius vince hos inimicos ante omnia tuos, si fortis videris tibi, & exinde opus tibi non erit adversam quempiam certamina externa committere. Idcirco enim contra eos qui foris sunt, commoves bella, ut istis quos intrinsecus habes, alimenta & fomenta suppedites: sed tu vides quod eos quidem, cum quibus foris dimicas, vincis, ab iis autem quos nosti, qui intra te sunt, superaris. Considera igitur quanti tyranni instaurorum cordibus degunt: oculi, aures, nares, venter, vicia, totumque corpus humanum, quam multa etiam deside-

ria nascuntur intrinsecus, quibus omnibus genus mortale succumbit & servit, propter quae cuncta & jugulantur & jugulant. Nos autem Brachmani, quia omnia quae intrinsecus habemus bella superamus, jam de reliquo incolumes atque securi in summa pace requiescimus. Silvas videmus, caelumque suspicimus, aquilarum diversarumque avium gratissimas voces semper audimus, nudo sub aere arborum foliis nostra corpora contegimus, eorumque frustibus vescimur, aquam bibimus, hymnos Deo canimus, & futuri saeculi vitam desideramus, nullumque quod prodesse nobis non possit, audimus. His ergo nos Brachmani moribus contenti vivimus, paucisque sermonibus agitatae mox tacemus. Vos autem dicitis quidem quae debeant fieri, nec tamen facitis. Philosophum vos nullum putatis, nisi eum qui noverit lo-

qui:

qui: vester enim est omnis sensus in lingua, vobisque in oris vestri labiis tota sapientia est. Aurum argentumque colligitis, plurimis servis & magnis domibus indigetis: affectatis honores, & sectamini dignitates, editis tantum atque potatis, quantum juvat expleri, utimini aequae & vestibus delicatis semper ac mollibus, eaque facitis, quorum poenitentiam mox geratis: contra vos ipsos veluti contra inimicos vestros soletis loqui, cum tamen habere vos linguae propriae potestatem sciat. Longe profecto meliores sunt illi qui tacere consueverunt, non enim se ipsos loquendo revincunt. Mutuam mercedem ab omnibus accipitis: gloriosum, ut putatis, ornamentum digitis vestris imponitis aurum: vos quoque feminas videmus ornatas, cum sciat quod id ipsum, in quo magnopere creditis, quantum ad rem pertinet veram, vobis pro-

desse nihil possit. Auro enim non extolluntur animae, neque corpora nutriuntur, sed est contra per illud utraque ista vitiantur. Nos autem qui cognoscimus veritatem, ipsamque naturam, si coeperimus fitire, ibimus ad fluvium, aurumque calcantes, aquam bibemus. Auro enim nequit sedari fames, ac fitis nescit extinguui. Non ex auro venit vulnere cura, non aegrotorum medicina membrorum, non ulla refractio cupiditatis immentis, sed hortatus magis ac provocatio major ad novam nescio quam concupiscendi libidinem. Et fitis quidem illa naturalis cum fuerit, cum aquam, quam desideravit, acceperit, fitire mox cessat: similiter etiam naturalis fames, quando escam quam quaerit, acceperit, conquiescit. Si igitur eodem modo eademque natura aurum quoque humanus animus desideraret, ubi primum accepisset

quod optabat accipere, sine dubio cupiditas & ipsa cessaret: sed necdum ista non cessat, immo semper nova, & sine aliqua intermissione desiderat, quia non ex commonitione naturæ desiderium tale procedit. Postremo, in quo apud vos homines & ornantur & gloriantur, in eodem apud nos sperantur. Calanus amicus est vester, sed spernitur & calcatur a nobis. Qui ergo multorum malorum auctor apud vos fuerit, à vobis honoratur & colitur: quia vero est inutilis, projicitur à nobis: & illa quæ nos omnino non querimus, Calano pro ea quam habuit erga pecuniam cupiditate, placuerunt. Sed non erat noster hic talis, qui animam suam miserabiliter læsit, ac perdidit, ob quod neque Dei neque nostri amicus esse visus est dignus, neque in hoc sæculo inter silvas habere meruit securitatem, neque illam spe-

rare gloriam potuit, quæ promittitur in futuro.

Alexander Imperator ubi venit ad silvas, Dandamim quidem ipsum in transitu videre non potuit: in silva enim jacebat, recumbens super arborum folia in securitate & pace, proximus fonti, quem quasi uber terræ matris incorruptum atque integrum in os suum emulgere consueverat. Misit autem ei Alexander amicum quendam nomine Onesicritum, dicens ei; Onesicrite, memoratum virum Dandamim ad me venire festina, aut causam propter quam venire noluerit, nuncia, ut ego ipse ad videndum eum pergam. Cui ille respondit; Faciam cum celebritate quod præcipis. Nam sicut jubere tuum est, ita meum esse cognosco tuis jussis obtemperare. Ubi igitur supradditus ad Dandamim nuntius venit, his eum alloquutus est verbis; Dixit filius Dei Jovis magni,

magni, Alexander Imperator, qui est dominus generis humani, ut properes ad illum venire, quia tibi, si veneris, plurima dabit munera: si vero venire nolueris, veluti contemptorem te capite puniet. Quæ cum ad Dandamim aures discessissent, non surrexit ex foliis, quibus fultus jacebat, sed tale responsum ridens reddidit, ac recumbens: Deus, inquit, maximus parere cuiquam nefecit injuriam, sed lumen vitæ rursus iis præstat animis, quæ suo solverint fato. Meus ergo ille solus est dominus, qui homicidia vetat, & qui bella non concitat. Alexander vero non est Deus, quia & ipse moriturus est. Quemadmodum igitur potest esse omnium dominus, qui nondum Tyberoboam fluvium transfretavit, neque per totum mundum sedem suam locavit, non zonæ Gadem transit, non in medio orbis cursum solis aspexit?

quare gentes plurimæ nec ejus quidem nomen adhuc nosse potuerunt. Si autem non capit eum illa quam possidet terra, fluvium transeat nostrum, & inveniet solum tale, quod noverit homines sustinere. Quæcumque mihi Alexander pollicetur, si ea præstiterit, cuncta inutilia mihi erunt. Ego enim habeo domum folia, herbis quoque quæ adjacent mihi, vescor, & aquam potō: posthabeo alia quæcumque cum sollicitudine colliguntur ac pereunt, nihilque aliud præter tristitiam querentibus ea atque habentibus præbent. Nunc igitur securus quiesco, clausis que oculis nil omnino custodio. Si aurum voluero servare, somnum meum dissipō: terra mihi omnia ut lac mater infanti ministrat. Ad quemcumque accedere voluero locum, vado, quocumque autem ire noluerō, nullius sollicitudinis necessitate compellor. Et

ultra habere desidero, & omnia iuste habeo quæcumque possideo: & si solus omnes fluvios obtineas, plus tamen aquæ quam ego ex ipsis haurire non poteris. Hanc ergo si à me sapientiam discas, nihil tibi dederit: totumque habebis, si nihil desideraveris. Cupiditas enim paupertatis est mater, quæ medicamento malo, hoc est, sollicitudine nequit curari: quæ ita semper omnia quærît, quasi invenire nil possit: quia non in iis ad quæ jam potuit pervenire, requiescit, sed ex illis quæ necdum tenere se cernit, magis magisque cruciatur. Habebis autem maximas cum voluptate opes, si ita mecum vivere voles: & si meis acquirere verbis, meas divitias possidebis. Amicus mihi est omnium Deus, & de ipsis cum eodem rebus loquor, malorum hominum verba non audio. Cælum habeo pro tecto, terra mihi tota pro lecto est. Fluvij

mihi potum ministrant, mensam silva suppediat. Non vescor animalium visceribus, ut leones, neque intra pectora mea incluse quadrupedum aut volatilium carnes putrescunt, nec sum mortuorum sepulchrum, sed providentia naturalis omnes mihi fructus ut lac mater infundit. Intellego ipse quid quarras. Sapientem me vidēs, talis & factus sum, itaque vivo ut procreatus sum, & quæ Deus faciat agnosco, & quid fieri debeat scio. Vos autem vanitate magna repleti præfigere vos creditis, cum tamen hæc ipsa quæ per singulos videtis dies, Dei opera intelligere nesciatis. Ego cuncta cognosco, & unde, & quando, & quomodo fiant. Pluvias, ficitates, fulmina, tempestatæque præfugio: & hoc est quod me delectat ac reficit, quia Deus habere me communionem quandam atque consilium cum operibus suis fecit. Ad me

quem-

quemadmodum angelus venit, & si quando aliquid timuerit Imperator, tunc ego deprecor Deum ut boni aliquid ei, cum ad me venerit, præstet, ut eum metu quo laborat, absolvat, utque ei fiduciam quamdam mentis inspiret. Quid esse rectius dicis, ledere homines, an tueri atque servare? & quid magis convenit facere filiis Dei, aut evertere cuncta pugnando, an expugnata & diruta instaurare pacando? Non tibi proderit, Imperator, enorme pondus auri, neque elephantorum, quos sustulisti aliis, multitudo: sed hæc vox mea, & is meus sermo. Tu vero etiam si me interficere volueris, non timebo, ibo enim ad Deum citius, qui & causam & vitam meam novit. Nihil est quod Deum latere possit, cuius oculi sunt omnes stellæ, sol, & luna, quæ omnia tu effugere non potes, neque in te iudicium ejus evade-

re. Noli igitur tu destruere quæ ille construxit: noli tu cupere dissipare ea, quæ ille qui ea fecit, ornare desiderat: noli immolare sanguinem civitatum, neque transire supra gentium mortuorum cadavera. Longe enim rectius feceris si tuam curaveris vitam, quam si alienam desideraveris mortem: & si contemptis iis quæ prosequeris damnis, vera elegeris lucra. Cur cum unam prosequeris animam, tot simul vis extinguere nationes? Quid, delectaris toxicis sæculi malis? quid, aliis stentibus, rides? Hoc ipso tamen, quod memor mei, qui in solitudinibus his vivo, esse voluisti, temetipsam lucratus es. Neque nunc aut certamina pertimescis, aut ledere quemquam cupis, aut virtutem tuam in aliorum malis, quod fecisti semper, excites. Projice igitur a corpore tuo vellera ovium mortuarum, neque defunctis volueris te o-

L

perire

perire tegminibus, magis enim ipse cum talem te feceris, honorabis, quia temperatur anima in desertis vivens locis. Hoc igitur vite nostrae propositum magis elige, cujus beatitudine plus quam apud Macedones frui poteris. Qui quidem te per singulos expectant dies, ut reliquis tecum diruant civitates, & quaecumque in ipsis valuerint invenire diripiant; quosque in praesenti die tristari arbitror ac dolere, quod incolumes adhuc quasdam videant nationes, occasionem nanciscentes cupiditatum ac rapinarum suarum auctoritatem nominis tui. Quam ergo securam in Deo vitam poteris obtinere, & ut tibi ipse jam vivas, qui nunc adhuc multa cogitas rapere, multos trucidare desideras: ex quibus jam aliqua fecisti, alia in praesenti facis, alia facturum te esse promittis? Ego vero cum ex hoc mundo recessero, in aere posi-

tum te videbo: & tunc quidem sermonem praedicabis meum, quia te multitudo equitum vel peditum nulla comitabitur, & cum maximo mentis tui dolore deslebis, hoc dicens; Sine causa perdidisti totius retroacti temporis vitam, quam in honoribus istius mundi, bellisque, consumpsi. Ex quibus intelliges nihil tibi aliud te reliquisse, nisi memoriam solam malorum. Novi enim ego quae divinitas intra se habeat, cum tamen ipse sum apud homines constitutus, mihi que tunc ista dices; Bona consilia Dandamis mihi aliquando praebas. Tunc enim ante conspectum tuum venient omnes quae sine causa expugnaveris animas, apud quas quomodo excusare te poteris?

Libenter haec & sine ulla iracundia Alexander audiebat: erat enim in Dandami spiritus Dei; sed instigante daemone malo inter ipsa principia mutaba-

tur

tur Alexander. Unde his alloquebatur Dandamim verbis; Scio vera te dicere, de divino enim genere descendens, in his constitutus es locis, ubi nunc tibi sine ulla molestia, sed cum maxima voluptate, vivere licet, & ubi naturalibus divitiis frueris, & quiete securus. Ego vero inter tumultus varios ac formidines vivo, plurimosque ex ipsis qui me custodiunt, timeo, & major mihi plerumque ab amicis metus quam ab hostibus venit, quorumque amplius quotidie quam inimicorum meorum insidias pertimesco: & neque sine ipsis degere queo, neque illis me possum credere; vivo igitur in afflictione. Quos enim vereor, eorum constipatione custodior. Diebus quidem totis varias gentes prosequor ac fatigo, noctibus vero me somnus turbat ac vexat, ne quis in me inopinatus hostis impetum faciat. Et si occidero quos formido, tristis effici-

or: si rursus lenis ac micis voluero esse, contemnor. Ecce quemadmodum à tantis rerum periculis me eripiam ignoro. Nam & si voluero in his desertis, in quibus vos degitis, vivere; id mihi penitus non licebit, ob quod apud Deum nunc excusare me possum, quia ipse me in huiusmodi vite statu, & in tali ordine hominum collocavit. Tu vero pro istis quae ego fudi querelis, quia me per omnia recreasti, ac sensus paulisper meos à conflictationibus & praeliis liberasti, dona mea suscipe, neque ea quae tibi offero, in contumeliam mei volueris recusare. Mihi enim, quando sapientiam honorare fecisti, non modicum profuisti. Hisque finitis, inivit servis Alexander ut munera quae sponderat, exhiberent. Qui mox auri argentique optimas species, diversasque vestes cum oleo ac panibus obtulerunt. Quibus visis Dandamis risit, hoc di-

L 2

cens;

cens; Num quid suadere avibus istis potes, qui in locis silvestribus vivunt, ut aurum argentumque suscipiant, & melius, quam consueverunt, canant? Quod cum fieri omnino non possit, me illis vis esse pejorem? Cur illud accipiam, quod neque edi à me, neque potari potest? Cur accipiam quod mihi nullatenus profit? Aut quam obrem id custodiam, quo uti nequeam, nisi forte ut animam meam per omnia liberam huiusmodi nexibus ligem? Cur ingenuitatem ipsius frustra iugo turpissime servitutis addicam? Quod ego numquam profus efficiam. Sed neque emere quidquam volo, qui in solitudinibus ubi nihil venditur, vivo. Munera mihi Deus, hoc est, fructus istorum locorum præbet. Nihil enim auro homini vendit Deus, sed sapientiam bonam ei qui noverit eam accipere, largitur. Veste velatus sum cum qua me matris

meæ edidit partus. Aere hoc ut cibo vescor, libenter video me talem, dum nullis corpus meum nexibus gravo; omnique mihi nulle dulcior est, ubi naturalis venerit sitis, aquæ potus ex fluvio. Si autem & panes istos dices habere aliquam voluptatem, cur eos incendisti flammis? Reliquias ego ignis escam facere meam nolo, neque in cibos convertere meos cupio quod de alieno ore sustulerim. Hos ergo panes ipse qui coxit ignis absumat. Sed ne aliquam tibi qui sapientiam honoras, injuriam à me aestimes irrogari, oleum tantummodo istud accipio. Quæ ubi Dandamis dixit, continuo surrexit, ac silvam peragrans, & colligens ligna, molent ex iis maximam fecit, quam igne succendens, his locutus est verbis; Brachmanus, inquit, omnia habet, & abunde ex omnibus, ut cupit, pascitur. Infusoque oleo mox, pyraque vehementer

incensa,

incensa, talem cecinit hymnum Deo; Immortalis, inquit, Deus, tibi ego in omnibus gratias ago. Quæ ubi Alexander vidit, abcessit, cuncta secum præter oleum, quæ exhibuerat, reportans, summopere stupens. Dandamis vero hoc etiam sermonibus suis addidit, dicens; Tales universi nos sumus. Calanus vero pessimus vir iudicatus est à nobis, eo quod vestra se exhibuit præsentia, & nostram non imitatus est vitam; & quia cum amator Dei esse non posset, fugit à nobis, & migravit ad Græcos, contemptisque moribus nostris, se ipsum damnavit immortalibus flammis. Tu vero Macedonum malæ gentis Dominum esse te dices, Brachmanos vituperas, & interfici omnes jubes, credens eorum mendacibus verbis, quod bonum virum facere non oportet. Nos vero rationem vitæ propriæ Deo novimus reddituros tunc,

cum ad eum fuerimus profecti. Omnes enim ipsius sumus, gloriam vanam contemnimus, quod stulti facere non possunt. Quemadmodum vos transire ad consuetudinem nostram valeatis, qui tam male vivitis? & qui semper illa quæ bona sunt, datis oblivioni? Nos vero Brachmani, memores quemadmodum procreati aliquando fuerimus, & videntes propter quæ vivere debeamus, irreprehensibilem vivendi cursum tenemus, unumquemque enim Deus certo propositi ejus, cui deputatus est, sine formavit. Lætatur in desertis locis, & in mediis silvis sedentes, & in his tantum sensibus nostris occupati sumus, ne unquam sermones hominum animas nostras ab institutis talibus valeant separare. Beatus est ille qui nullius indiget, & qui non alienam gloriam cupit, & qui placere vult omnibus, necesse est ut sit omnium servus. Nobis necessa-

ria

rix non sunt civitates, in quibus latronum multitudo colligitur: magnas vero domos nobis extruxit Deus, ac præstitit, montes pariter, ac silvas: ex quibus simplices sumimus fructus, & puræ dona nature aquas bibimus: libenterque nosmetipsos reficientes post laborem, iis follis incubamus. Quomodo potestis ingenuis hominibus imperare, cum sciatis vos in potestate multorum esse? Vos enim vestris in omnibus quæ concupiscunt, servitis animabus. Nam si multas habere vestes desideratis, non ut paucos greges ovium pascatis, non ut paucos qui ipsas tondeant oves, & à quibus ipsæ lanæ intextantur, necesse habetis artifices. Quid excusaris quod mollia vestimenta non habeas? Æqualis enim servitus esse probatur in minoribus & majoribus rebus. Nam qui exiguum miratur aurum, & multum desiderabit: & qui parvæ civita-

tis fuerit Imperator, & majori cupiet imperare. Præterea etiam ex modica perpetuæ portione, quæ in vestris splendet vestibus, superbitis: & cum vestris famulis fuerint indumenta purpurea, vos pulchrius esse aliquid existimantes, vestra colore altero splendere curatis. Si autem hoc apud vos bonum non videtur, pauperes judicimini, dum parva miramini. Animalia libenter occiditis, quæ terra progeniit: quæ tamen ipsa plurimum vobis prodesse cognoscitis. Quædam enim ex ipsis tondentur, alia mulgentur: cum quibusdam agrum colitis, cum aliis dimicatis: quorum postea eo quod funditis cruorem, gaudetis, talemque mercedem ipsis, quæ perutilia vobis fuerint, redditis vicem: & quorum vellera vos extrinsecus velant, eorundem vos carnes intrinsecus onerant, & incipitis esse corporum mortuorum seipulera viventia. Tanti ergo

tamque

tamque inconvenientibus rebus, tamque contrariis mens gravata, potest in se recipere Dei sensum? Dimitte paulisper memoratorum animalium carnes, quæ occidis, sic jacere, & quid ex ipsis fiat intellige. Num quid poteris foetorem ipsarum ferre non fugiens? Quante sordes, quante impuritates animabus atque corporibus inferuntur humanis, quas cum ipse tolerare non possis, includuntur intra illos, atque ab illis inferuntur, à quibus cibi tales desiderantur. Anima iracundiam parit, ista concreant vomitum: terra vero fructus & flores, qui foras emissis bonis odoribus placent. Tales epulas nobis plantavit Deus, ac præstitit: humanos sensus vos penitus perdidistis. Corpora vestra feras male olent: receptacula enim estis pecudum mortuarum: leonibus lupisque pejores esse corpistis. Lupi enim, si uti terrenis pa-

bulis possent, numquam profecto carnibus vescerentur. Tauri, equi, cervi justis herbarum pastibus vivunt, unde & validioribus membris, & nervis fortioribus roborantur. Cur hæc animalia magis non vultis imitari? Cur non editis silvestrium ferre non fugiens? Quante sordes, quante impuritates animabus atque corporibus inferuntur humanis, quas cum non esse cernitis bestias fortiores, ideo vestris non urgentur infidiis: vos enim queritis cives plures, expensas plurimas facitis, & in parvis rebus plurimum laboratis propter exiguam voluptatem: ubi nihil est nisi eorum aperta perditio, in quibus fuerit labor vanus. Ergo nihil est vestra infelicitas vita. Nos numquam bibimus invitæ, sed necessarium sibi ex fontibus nature implemus officium: qui etiam non bibentibus nobis defluunt semper. Vos vero propter ventris voluptatem, & non esurientes, queritis juges.

judges cibos, & quibusdam artibus vobis multas atque diversas epulas præparatis: excurretis omne retibus mare, in aere volitantium, in montibus bestiarum venatione gaudetis, canumque vestrorum velocitatem mirantes, ferarum reprehenditis tarditatem, atque habitatrices eas malarum solitudinum nominatis. Istitis igitur rebus insilitis hæc animantia investigare, hæc investigata festinatis occidere, aut viventia caveis clausa desertis ad spectacula civitatum: non ut fruges feratis, ex quibus famem, neque ut exinde necessarium aliquod officium hominibus præbeatis, sed ut proximum ac sanguinis vestri, & opus (quod est majus) Dei, cum summo dedecore trucidetis, vel ut violenter vinculis illigatum ferarum moribus ingeratis. Et hoc ipsum libenter aspicietis, quod cum hominibus feræ pugnent, & quod illæ partem nature ve-

stræ ac similitudinis devorent: postea vero illas prorsus feras occiditis, ut crudeles easdem, eo quod occiderint hominem, esse dicatis: &, quod adhuc scelestius videtur ac pejus, humano sanguine saturati, necdum tot tantisque malis expleti, vestrorum cupitis civium ventres replere. Ad hæc, tam dedecorosis, tamque pravis moribus vivitis, ut & vobis callidas superædificetis domos, quibus ad vestram explendam voracitatem comesta digeri citius compellantur. Insuper & ut proprii corporis inestina nimia ciborum repletionem distendantur, lautiores eligitis epulas, unde peritos quosque procuratis artifices condiendis atque ordinandis epulis. Nos autem precamur Deum, ne aliquando sitiamus: nam hoc interdum modo à regula veritatis abstrahimur, hoc est, tunc cum necessarium potum nostro corpori damus, ob quod postea

oculos

oculos & manus nostras veluti sacrificium aliquod ad radios Solis agentes extollimus. At vos etiam laxi estis quotiens supra modum convivia vestra celebratis, nec ante vestris commellationibus finem imponitis, quam nimia ebrietate furere incipiatis, & donec ipsum quod sapere videbamini, bibendo perdati: & nimio vini pondere sensus vestri cordis onerati. Feliciores profecto apud vos esse crediderim eos, qui insanire dicuntur. Illi enim semper ebrii sunt, cum tamen vinum non emerint: vos autem pro pretio vini nimiam sollicitudinem geritis: quo empto vosmetipsos ebrietate polluitis, vosque invicem verberatis, ac tandem ad sobrietatem reversi, vix potestis agnoscere quemadmodum ebrietatem vestram custodire valeatis. Audio etiam quod plurima comedentes ea digerere non potestis: & cum tan-

dem à convivii voracitate vix recesseritis, omnia quæ vos explevere solent evomitis: ipsamque mutantem perverso more naturam, ex eadem parte quæ escas capitis, egeratis; capite, non pedibus, ambulantes. O stultissimi homines! impletis ingluvie viscera vestra atque distenditis, ut postea iterum arte medicorum corpora vestra vacuetis; turpitudinem per hæc vobis maximamque ægritudinem querentes: adeoque estis insani, ut ipsam cupiatis evertere tali curatione naturam, quæ nullam penitus sentiat voluptatem; finem habentes voracitatis immodicæ supplicium, non salutem: insatiabilia enim membra fieri ex morbis continuo solent; tormenta comitantur, ita ut postremum quod honestæ ac probæ vitæ ex tantis deliciis conferatur nihil habeatis. Sed jactare vos audio quia plurima possidetis: qui tamen cum aliis multa do-

M

netis,

neris, vestris admodum pauca prestat. Unde vos magis pauperes judicamus, quia ne panem quidem ipsum parentibus datis, innumeras autem habere opes desideratis. Servi ventris vos estis, propterea maxima apud vos turba medicorum est, qui assidua vos purgatione evacuant: faciunt autem id aut jejuniis vel inedia, aut arte medicaminum: ut qui plurima vina solebatis haurire, subito ne aque quidem modicam quantitatem possitis accipere, quotiens ægritudine necessitate vexamini. Et sicut tunc ultra naturam multum meri bibitis, ita nunc parum quoque aque, quod exposcit ipsa natura, desideratis. Nos vero vinum quidem omnino non querimus, aquam autem habemus quam solam volumus, & qua maxime delectamur, & sapienter curamus sitim. Non furere & insanire properamus, magisque nobis mortem quam

ebrietatem precamur, per quam necesse est homines totis & corporibus & sensibus interire. Ebrius enim videtur quidem vivere, sed, quantum ad sapientiam pertinet, mortuus judicatur: Perdidit enim sublimem ipsam quam homini dedit Deus mentem. Ecquid ii qui se magnos & gloriosos putant, quam falsa spe, & vanis decipiuntur illecebris, qui alternis se invicem manibus lædunt, spoliant, jugulant, cum tandem & ipsi mortem, que necessario eis debetur, expectent? Quid denique de illis viris, quasi de magnis quibusdam & aliorum provisoribus loquar, qui more turpium seminarum variis pigmentorum odoribus oleo membra perfusi foris prodire consueverunt, aeris ipsius puritatem dissolutione propria polluentes? Quid de Stoicis Philosophis vestris loquar, qui cum omnes auri amore teneantur, vobis tamen admiratione, vel

laude

laude digni videntur? Audimus etiam quod à masculis vestris partem quamdam corporis amputatis, in muliebremque sexum illos convertere gestiatis: Et quod sit apud vos talis homo, qui neque generare ut vir, neque parere possit ut mulier, & qui in suam tantum dedecus, & in suam tantum vivat injuriam. Quis talem humani generis pravicationem, & tam miserabilem casum etiam cogitando non doleat? Quorum nos miseratione ducti vobis prodesse quantum possumus affectamus: quia & superbiam execramur, & universam humani generis naturam diligimus, ac fovemus: & quasi in alto magnifice cujusdam domus sedentes loco, nudi tam mente quam corpore, quoscumque spectatores novimus veritatis, & docemus. Et hoc est in quo ceteris hominibus ditiores nos esse putamus. Ma-

cedonia vim omnibus facit, quam tamen prius ab aliis ipsa sustinuit. Omnes autem ad deteriora conversi, turpes famuli judicantur. Sed horum omnium malorum que nominamus, Brachmani videntur expertes. A nullo enim debellari atque expugnari queunt, quia nullius rei desiderio vel amore tenentur. Tu vero, si vera vis sapere, ad Indiam veni, habita in solitudinibus nudus, omnes quas diligis, & quibus ornari videris, projiciens dignitates: nam aliter non suscipieris à nobis. Et tunc amabis ea, quæcumque paulo ante vidisti, quæque miratus es: neque ullus contra te ulterius dimicabit, aut quidquam tuorum tibi auferre quis poterit. Neque aliena collatione, neque aliorum sudore pasceris: eris enim in omnibus dives. Et quoniam desiderare te scribis, ut in aliquo tibi profim: Non invidemus

M 2

demus

demus illis, qui vere pium imi-
tantur Deum. Universam e-
nim humanam ubique natu-
ram volumus, quantum per nos
fieri potest, meliorem eva-
dere.

*Secuti sumus exemplar inter S. Ambrosii opera excusum, cuius leviora
quidem errata in textu emendavimus, graviora cum conjecturis
nostris hic exhibemus.*

PAg. 58. a. 10. Doleno-
rum, lego Adulenororum.
P. 67. a. 21. omnibus, l. ovibus.
P. 67. a. 24. feminas, l. ut feminæ.
P. 70. a. 4. tollet, l. filet.
P. 78. b. 3. perpetuz, l. purpuræ.
P. 79. b. 14. cives, l. cibos.
P. 82. a. 4. parentibus, l. pe-
tentibus.
P. 82. b. 4. ad deteriora con-
versis, turpes, l. ad deterio-
ra conversis fortis.

ALEXANDRI

ALEXANDRI MAGNI

Regis MACEDONUM

ET

DINDIMI

Regis BRAGMANORUM

De Philosophia per Literas facta collatio.

SÆPIUS ad nec terræ nec pelagi subfidiis
aures meas uti vos, afferunt nunciantes.
fando perve- Quæ res, sui novitate mirabilis,
nit, rationem rumorum licentia videtur in-
vestræ vitæ à credula. Et recte consulere
communium qui ubique sunt per has te, Dindime, Literas
hominum discrepare: Nam properavi, ut, si verum est
quod

quod audivimus, & si Philo-
phandi causa hoc faciatis, in-
cunctanter expedias. Quo cer-
tior effectus, ego quoque, si fieri
potest, disciplina scitator hujus
existam. Semper enim virtu-
tum studiis ab ineunte ætate
dedi operam, traditaque mihi à
sapientibus innocentie manda-
ta non indiligenter, ut arbi-
tror, conservavi; quibus tamen
ita informamur ad bene
vivendum, ut bene vivendi
omnino causas & remedia non
perdamus. Sed quia vestra
excellens offertur industria,
præter illas philosophicas Phi-
losophorum notas usitataque
doctrinas, cultum quendam ob-

servantia singularis inducit,
quæso, ut hanc nihil moratus
operias: Nam nec vobis ex
hoc aliquid iactura provenit,
& nos aliquid fortasse commo-
di fortitemur. Libera enim
est res communicari, & nesci-
ens pari dispendium, cum in
alterum participata transfun-
ditur. Sicut ex una lucerna si
lumina plura succenderis, nul-
lum damnus principali mate-
ria generabis; Quæ quidem
facultatem accipit plus lucen-
di, quotiens causas invenit plus
præstandi: Quapropter ob-
secro ut præbeas responsa que-
sitis.

*Prima Responso DINDIMI Regis contra
ALEXANDRUM Regem Magnum
MACEDONUM.*

Desiderantem, Alexander,
te scire quid sit perfecta
sapientia, licet hujus te non ig-
narum profiteri belle conlau-
dem, quia quod solum est omni
regno præstantius id assequi
maluisti: Etenim Imperator
ex Philosophia non dominari
solum creditur, sed servire
quam plurimis. Veruntamen
quod satis mihi durum, & pro-
pe impossibile videtur, nunc ad
nostra instituta transduci, cum
procul aliis, quam noster cultus
exigit, disciplinis & moribus
sis imbutus: Stat verum tace-
re, teque veniam super his que
postulas dari. Maxime quia
nec mihi ullum suppetit uber
eloquium, & tibi necessitatibus
bellicis occupato parvum tem-
poris ad legendum datur: Sed
ne invidia causa deserere me
diceres, expediam ut potero
que requiris. Nuncios enim
de nobis dudum ad te prolatos
non immerito sanæ incredulus
respuisti, nam solet gaudere
figmentis: Nunc tamen ex me
indubitanter percipe rerum si-
de contentus ad beate viven-
dum, quales habeamur agnos-
cens: sit tui sane iudicii que
proferemus utrum sequenda
censeas an spernenda. Gens
igitur Bragmanorum pura &
simplici vita vivit. Nullus reis
capitur indecebris: nil appetit
amplius quam ratio nature fla-
gitat: omnia patitur ac tole-
rat, illud putans necessarium
quod scit non esse superfluum:
facilis

facilis nobis semper alimonia, nunquam luxuriae sagacitas per omnia currens elementa perquirat, sed quas tellus ferro inviolata producit mensam epulis oneramus: Hinc est quod nulla genera morborum numeramus & nomina, sed diuturnis gaudiis intemperate defruimur: Nullus itaque apud nos sanandis corporibus usus herbarum est, nec in alienas perniciēs auxiliū petimus constituti: opem non precatur alter ab alio, ubi vivitur inter pares: Locus non praebetur invidiae, ubi nullus superior est: Omnes divites facit paupertatis aequalitas: Judicia non habemus, quia corrigenda non facimus: Leges nullas tenemus, quas apud vos crimina perferunt: Nam dum plerumque severis sane timoribus incognita prohibent, facinora docuerunt. Una genti lex est contra jus naturae non ire: Misericordiam nulli tribuimus, quia nec

ipsi misera committimus: culpas nostras aliorum remittendo peccata non abluimus; nec sparsis divitiis scelera congesta redimimus: Quid enim proficit in proximum depensa munificentia noxae, cum sit avaritiae simile quod fertur: Et fortassis sincerior est ille cum quo male conscius raptim patrata communicat, & ita fit à vitiis largientis, ut par qui accipit habeatur: Pravitas enim quos contingit exaequat. Laborem non exercemus qui nutrit avaritiam: Otium turpe devicamus: Libidini membra debilitanda non tradimus: Nihil facimus quod castigetur: Ne fas est apud nos juga montium vulnerari dentibus, vel camporum nitorem rigare vomeribus, aut gementibus tauris stridentia plaustra subungere: Cruentis dapibus utrum non torquemus: Vescendi causa secta littorum recibus non rimamur; non æquoreas animan-

tes

tes secta venatione decipimus, aut aeris libertatem capti avium verberamus: Silvarum incolas non vastamus indagare, neque spolia ferina domum convicimus. Omnia possidemus quaecunque non cupimus: est enim ferocissima pestis cupiditas, quae solet egenos quos cepit efficere, dum finem requirendi non invenit; sed magis quo fuerit locupletata, magis mendicat in usum libidinandi. Turrita culmina non levamus, nec auras salubres arte quadam decoquimus; nec gelidos aquarum cursus fermenti statione concludimus. Cur autem nos lavacra poscimus quorum corpus immundis contactibus non sordescit? Sole calescimus, rore humectamur: sicim rivis frangimus; thorum ministrat humus; somnum sollicitudo non rumpit; Mentem cogitatio non fatigat: In homines nostri similes superba non agita-

mus imperia, nec quinquam vel minima servitute affligimus, praeter corpus, quod solum animo famulari debere censemus: Alioqui sevitia est in obsequium cogere quos nobis fratres eadem natura progenit; & quibus ab uno Deo patre communium bonorum spondetur hereditas. In extruendis domibus igne fixa non solvimus, nec limum rursus in lapides sabacium fornacis modo reformamus, nec admixtione velificati pulveris cements duriora conficimus: fundamenta non jacimus in profundo, ne cui nostrum vetus oceani possessio multetur: Ibi cubicula nobis aprica, ubi fuerat quondam procellosa navigatio; dum terrarum dilatate quodammodo molimina angustiora, & defectui creatoris velut quaedam supplementa praebemus: Quin potius in defossis telluris speluncis, aut concavis montium latebris ca-

N

paciter

paciter habitamus. Nullos ibi ventorum fremitus, nullos tempestatum turbines formidamus. Tutius nos defendit ab imbre spelunca quam tegula; cuius geminis nobis usus est mansionis, quia dum vivimus proficit vitæ, dum morimur sepulture. Nullus apud nos pretiosus amictus est, nulla vestis fucato colore contextitur. Membra papyri tegmine, vel quod est verius, pudore velantur. Fœminæ nostrates non ornantur ut placeant, quæ quidem ornamentorum cultum magis oneri deputant quam honori: etenim nesciunt in augenda pulchritudine plus affectare quam natæ sunt. Nam quis potest opus naturæ corrigere? Quod cum fuerit, aut infructuosum est quia vincitur, aut criminofum quia præsumitur. Nullus apud nos incestus, nullum adulterium, nulla corruptio nominatur. Ad concubitum non admonet nos libi-

dos, sed sobolis amor; non novimus amorem nisi purum: Abortivis actibus procedere facta nascencia non novimus; nec in ira vivum corpus morti invelimus alterius; In hominibus conspiciendis sterilitatis ob causam minime Deum suo jure privamus; nec in rapienda vita superstitum, gladiis urgemus morantia fila parcarum. Arma non sumimus, bella non gerimus; pacem moribus non viribus confirmamus. Sola fortuna est adversus quam sæpe pugnamus, & sæpe vincimus, quæ temeritatem suam in nos experta deplorat. De fatis nihil querimus, quia potestatem illis contra nos recte agendo non damus. Mortem non patimur, nisi quam ætas affecta portaverit. Nemo denique parens filii comitatur exequias. Nulla nos instruimus instar templorum sepulchra defunctis, nec in gemmaris urnis funera combusta convehimus:

Quod

Quod non honori dixerim sed potius pœnæ: Quid enim miserabilis his ossibus, quæ ne genitrix terra complectenda recipiat concremantur? Sed hæc vestra sunt argumenta: O divitiæ quæ nec satietatem viventibus concessistis, & mortuis supremam requiem sustulistis. Invenit, ut video, vester furor in homines & post fata quod torqueat; non enim finitis gremio suo tellurem cineres fovere quos edidit, dum munifica specie ministerii jucundam miseris eripitis sepulturam: disceant homines qualem vicissitudinem amoribus exhibeatis vestris. Vos estis malorum omnium causa mortalibus: Vos Asiam & Libyam brevibus concludi finibus affirmatis; Vos Solis meatum trepidare facitis, dum cursus sui terminos armis disquirat Alexander. Vos tartareum custodem sopiri posse pretio suggestistis. Vos omnia consu-

mentes vultum semper juvenum geritis. Vos piæ patrum dextras natorum jugulis scelerastis; Vos in maternum concubitum verecundis juvenes ipsa cupidine stupente duxistis. Vos in superbiam Reges mitissimos incitastis, quibus cum terrarum spatia minime sufficere suadetis, poli quærere sedes hortamini; licet nec Deos vestros morbi dimiseritis exsortes. Nam & per ipsos nefanda commisitistis: Testes sunt Jupiter & Proserpina; ille quod pudicam mulierem sefellit auratus; illa quod vivum corpus in tartara non aliter nisi auro suscepit oblato. Vos liberos homines honestate privatis; Vos servos nobilitate donatis; Vos captivos triumphis extollitis; Vos Reges facitis non posse quod volunt; Vos iudices integritate nudatis. Omnia tenetis, & omnibus vos habentibus imperatis: Sola sapientia Bragmanorum

vos superat non amando : Sed
his satis, nunc reliqua percur-
ramus. Pestilentiam Brag-
mani non patimur, neque enim
fœdis actibus temeramus :
Cœlum semper temperiem tenet
apud nos : cum temporibus
natura concordat, ut vices
suas elementa non offensa cus-
todiant ; Medicinæ remedium
nobis parsimonia est, quæ non
solum illapfos potest curare
languores, sed etiam procura-
re ne veniant. Nulla nos
ludicra spectacula, nec equi-
na certamina, nec scœnicas tur-
pitudines, affectamus : Voluptati
non ducimus arenam ; san-
guinis fluentia manantia abhor-
remus : Quid enim Mimus
hic faciet ubi nullum vestigi-
um quod ridendum de nobis
possit exhibere ? Quid tragœ-
dus agat nihil inveniēns cum
clamore ? Cur juvenes be-
stis obijciantur immanibus,
cum nullius noxam talis poena
respiciat. Nos theatrum spe-

ctare cum volumus, nostrorum
operum monumenta, quæ cum
sint maxime ridenda, dessemus ;
Alia porro nobis spectacula
diversasque voluptates exhibet
mundi machina, in qua vide-
mus polum pulchre formatum
signorum varietatibus stella-
rumque fulgoribus rutilare :
Solem puniceis investum ju-
galibus crines per orbem ra-
diantes effundere, quem bisse-
nis incumbens mensibus re-
divivus annus inde perfequitur :
Temporibus septa ac
pampineis cincta redimiculis
comitantur : Dies quoque vo-
lubiles, & horæ volubiliores
antecedunt ; Certamus etiam
pelagus colore purpureo ve-
nustare, quod placidis & ami-
cis excitatur semper fluctibus ;
non serire germanam terram
creditur sed amplecti, cujus
multiformes pisces vagique
delphini æquoris madidas un-
das atque saltus innocenter
exercerent : Temporum quin-

etiam

etiam læta virentium specie
delectamur : ex quibus odor
gratissimus florem suavitatis
exhalans oculos simul pacificat &
animum : Nemorumque nobis
& fontium opaca scilicet arri-
det amœnitas : quam varie
simul alites musicis concenti-
bus personantes melos dulces
componunt. Hæc sunt naturæ
spectacula, quæ & imitare dif-
ficile est, & resutare culpabi-
le. Nos mercandi gratia pon-
tum classibus non sulcamus, nec
sub alio jacentes sole provin-
cias fastidio terræ alterius ex-
perimus, quæ commentibus
tam sæva pericula præbeant.
Nunquam nos peregrina spe-
cies ardore suæ pulchritudinis
inflammavit, quibus nihil de-
centius esse creditur quam vi-
sio propiorum : Nec famulos
sibi faciet multis casibus opum
devicta materies, quos liberos
edidit absoluta pauperies. Nos
artem bene loquendi non di-
scimus, neque facundie rhe-

torum oratorumque damus o-
peram ; cujus officium est
faleratis sermonibus figmentare
mendacia, & innocentiam fidem
conferre criminibus, ac parricidii
reos assignare piissimos :
Qui dum putant se alienæ lau-
dis factum per iniquam victo-
riam rapuisse, nesciunt muni-
mentum suæ conscientie per-
didisse. Simplex apud nos
eloquentia est communisque
omnibus non mentiri. Phi-
losophorum scholas minime
frequentamus, quorum do-
ctrina discordia, nihil stabile
certumque definiens, semper
sequentibus placita priora re-
scindentibus : quorum una
pars bonum in honestate, alia
in voluptate constituit ; &
quod asserunt unde ipsi scire
potuerunt demonstrare non
possunt, sed audent opinionibus
ambiguis non comperta
firmare. Nostra Philosophia
edita est quæ juvare non nisi
juste novit, nocere nec injuste ;

nec

nec aliis inferre dulce est quod nobis mororem generat cum infertur. In honorem divinum pecudes innocuas non mactamus, nec delubra metallis argenteis incrustata fundamus, nec altaria auro & gemmis splendentia dedicamus: Quæ si ut non habenti Deo largiaris, superiorem te asseris; si habenti, parem; quod utrum vis feceris contumelia est: Nam quisquis caelestia precisi invidat, offendit. Non suscipit Deus sacra sanguinea, cultum diligit incruentum, spernit funesta libamina, verbo propitiatur orantibus; quod solum ei cum homine est; suaque nimis similitudine delectatur: Nam Verbum Deus est, hoc mundum creavit, hoc regit & alit omnia: Hoc nos veneramus, hoc diligimus, ex hoc spiritum trahimus: siquidem ipse Deus Spiritus est atque Mens: Atque ideo non terrenis divitiis, nec largitate munifica, sed re-

ligiosis operibus & gratiarum actione placatur. Quapropter nimium vos exordes & mirabiles judicamus, qui originem vestram non suscipitis esse caelestem, magnamque cum Deo habere cognationem. Splendorem generis vestri rebus vilissimis obfuscat, quippe quibus maxima voluptas in carne est: Hanc fovetis, hanc colitis, hanc amatis, cujus & contrectatio viventis horrenda est, & contagio morientis incesta: in cujus visibus elementa vexantur, & mundus exhibendis laborat obsequiis: et quod est vehementius, audetis etiam Deum caesis carnibus expiare: Cultumque religionis non uni qui solus est, sed plurimis qui non habentur exsolviris; & in hoc scilicet a carne decepti: Nam hominem mundum esse parvum dicitis, & sic in eo multiplicata sunt membra disposita. Item alios Deos fingitis in caelo consistere, quorum

unicuique divinas partes vestri corporis deputatis: & familiarius singulis victimas immolatis, & vocabula illis exquisita tribuistis, asserentes Minervam capitis arcem utpote sapientiam tenere, Junonem iracundiae praesidentem praecordia tenere, Martem bellorum praesidem pectora vulneribus apta distinguere, Mercurium sacundiae repertorem linguae januas subsidere, Herculem lacertos sibi utpote pugilem vindicasse, Cupidinem jecoris secretarium coercere, Bacchum ebrietatis autorem cellaria gutturis obtinere, Cererem framenti datricem horrea ventris incolere, Venerem matrem libidinis femorum occupasse cubilia, Jovem quasi aereum spiritum in naribus habere praetorium, Apollinem medicinae & musicae praeprorem palmarum habitacula possidere. Tantaque hominis fabrica Diis quos dicitis ve-

stris dominando contradicitur, nulla parte corporei domicilii vestris sedibus reservata: Qui tamen nec gratiam nobis debitam ut liberis hospitibus referunt, sed ut inquilinis obnoxiiis solvendum vestigal imponunt: Atque alius alia tributa proflagitat: Itaque Marti aper creditur, Baccho dicitur hircus, Junoni pavo mactatur, Jovi taurus dicitur, Apollini cygnus offertur, Veneri columba decernitur, Minervae noctua consecratur, Cereri farra libantur, Mercurio mella panduntur, aras Herculeas populea corona circumdat, fanum Cupidinis rosea feta condecorant: nec patiuntur idem, si necessitas exigat, commune sibi pulvinar offerri, sed unusquisque Deus proprios flamines & forte sibi datum munus assequitur, si tamen Diis appellandi sunt, quibus potestas non nisi in certis sibi met offerendis animalibus est data. Digna vota vel-

potius digna tormenta vestris erroribus exhibetis: Re etenim verā non opitulatores Deos, sed carnifices terribissimos invocatis, qui viscera vestra suppliciorum diversitate discerpant: Necessē est enim in corpore vestro tot poenas constitutas esse quos Dii sunt, dum singuli suis vos cogunt inservire ludibriis. Unus trahit ad bellum, alter eundem ducit ad luxum, ille lucranda causa hortatur inquiri, hic desiderium suggerit epulandi: Omnes imperant, exigunt, urgent, spatium quiescendi nullus indulget: Et hoc modo sensibus vestris latendi seductione sopitis miserum corpus obstrictum in officia numerosa marcescit: Atque ita fit ut malorum vestrorum semina, dum per socordiam non valetis abjicere, colatis ut Numina. Et sane miror vos, qui cum sitis cupidi opibus & avaritiae studio, frustra tot Diis esse munificos,

praesertim omnia execranda jurentibus: Qui si vos sacrificantes exaudierint, conscientiae vestrae damna trahitis; si non exaudierint, facultatum: Ergo sive irati, sive propitiati fuerint, semper nocent. Haec sunt illae Furiae scelerum vindices, hi illi cruciatus tartarei Poetarum vestrorum carminibus decantati, qui vos velut jam mortuos propter impiam profanamque superstitionem atque contemptum verae religionis excruciant. Etenim si miseras vestras volueritis intencius intueri, nihil inaniter relatum de inferis invenietis; omnia enim quaecunque finguntur apud eos esse simulachra, vos estis: Igitur Eumenides sunt foedissimae cogitationes, Tisiphone prava conscientia, umbra exsanguis vestra corpora mentis sanitate carentia, poenae infernae sunt curarum pro delicti continuitate vigiliae, Tantalus est inexplebilis

sem-

semperque sitiens cupiditatis aviditas; Cerberus mala ventris edacitas, cui quia non sufficit unum, terna ora collata sunt. Hydræ sunt vitiorum post satietatem renascentium foeditates; viperina corona est actuum sordidorum squalor horribilis; Pluto est

animus humani corporis rector ignavus, qui quoniam celestibus bonis ultro caruit, merito sedibus damnatus est inferni; palantes sunt Dii quos sine ratione colitis, O vos felicissimos, quorum & religio crimen est, & vita supplicium.

Responsio ALEXANDRI.

SI haec ita sunt, ut afferis, O Dindime, soli, quantum video, Bragmani hominum numero tenentur, solique exsortes corporeae creduntur esse substantiae, qui vivis omnibus carere dicuntur, qui concessis naturae voluptatibus non utuntur, qui soelus putant esse quod nascimur, qui nefas existimant omne quod agimus, qui beneficia emolumentorum depensa

mortalibus molesta pro necessariis judicant, qui artium diversarum ministeria scelerata pronuntiant, qui omnino destruunt jura vivendi, & aut Deos esse non profitentur, aut invidere Deo, cujus tam pulcherrimam vituperant creaturam. Haec judicio meo dementiae potius quam Philosophiae annumeranda sunt.

O Responsio

Responsio DINDIMI.

NOS, inquit Dindimus, non sumus incolæ hujus mundi, sed advenæ; nec ita in orbem terrarum venimus, ut in colibeat consistere, sed transire: properamus enim ad larem patrium nullis delictorum ponderibus prægravati, nec aliquibus illecebrarum tabernaculis commorantes, nec flagitiorum cauponibus obligari; nihil inde eorum pene contigimus, nulla cupiditatum furta pro vestibus occultamus; quippe qui nudi conscientia fronte progredimur, & expediti ac faciles spatium propositi decurrimus itineris. Deos autem non esse non dicimus, nec imensitati cœlestis operis, ut infimulas, invidia detrahimus, sed asserimus bonitate nos Dei non male uti: nec omnia licere & decere firmamus, sed

ea quæ voluntas sibi vindicat honestate plerumque rogamus amittere. Deus enim rerum conditor varias species formavit in mundo, quarum usum humano permisit arbitrio discernendum. Quisquis ergo deterioribus omisiss meliora sectatur, non ipse quidem Deus est, sed Dei amicus efficitur. Cur autem queso visum est tibi nos continenter & pie viventes dicere Diis, vel certe invidere Deo, siquidem justius in vos cadit ista suspicio? Nam cum superbiam vestram nimia felicitatis tumor inflaverit, oblitique quod ex hominibus estis, firmatis Deum non curare de mortalibus. Vobismetipsis templa fundatis atque aras erigitis, & immolationibus pecudum letamini vos vocari; hoc patri videlicet, hoc avo, cunctisque parentibus

bus certum est fieri; hoc etiam tibi pyramidum forsitan promittit instructio. Quapropter furiosos vos esse dixerim, qui quod agitis ignoratis; aut si Deum scientes contemnitis, sacrilegii reatu teneamini: cum ergo cœcitatibus vestrae tenebras certe cœcitantibus applicatis, & animum vestrum tali convitio fauciatis, non finitis ut miseris vestris lachrymas saltem, quod est extremum munus pereuntium, dependamus. Valde enim la-

mentandi estis, quibus inexpiabiles pro divinitatis injuria poenæ præparantur: quarum certissimum documentum est Salmonei justa damnatio, qui fulgorem superni luminis zmulatus, quod imitabatur, expertus est; vel Enceladi sepultura, qui dum violentis ausibus aggredi cœlum manibus voluit, premitur tumulo montis igniti. Talibus remunerantur honoribus, qui se non cognoscunt esse mortales.

Responsio ALEXANDRI.

TU nunc ideo te dicis beatum, O Dindime, quia in ea mundi parte sedem vobis natura constituit, in qua nec accessus advenis, nec exitus indigenis aperitur; sed excubiis oppositæ difficultatis obsessi, quam vitare non valetis, vestram patriam laudatis;

& quod damnationis causa patimini, continentia studio meruisse jactatis. Itaque secundum vestram sententiam & illi beati dicendi sunt, qui perpetuis innexi vinculis, & diuturno squalore marcentes, vitam poenalem sibi consensentem producunt. Neque enim

discrepat ab eis vestra Philosophia; nam vobis item bonorum usus interdictus est, ut illis cruciatibus quos criminosis apud nos iura sanxerunt, vobis lex naturalis adhibuit; & præcepta quæ vobis continentie vestræ necessitas dedit, illis carcer instituit. Ita fit ut qui à vobis Philosophi vocantur, rei pronuntientur à nobis. Et sane convenit potius vestras miseras vos lugere, proque tantis malis trahere profunda suspiria. Quid afflictius, quid calamitosius homine cui libere vivendi negata potestas est? Arbiter inquam de vestris moribus Deus auctor præsens erit, quos noluit tartareis post obitum reservare suppliciiis, sed vivos perferre statuit inopiam mortuorum, quam vos Philosophiæ vocabulo falso concinnatis. Nec tamen ex hoc aliquis vobis fructus laudis exquiritur, nullum enim virtutis meritum est id nanci-

sci, quod mutare non poteris; sed nec gloria dicenda est quam sibi quisque non dederit: verius ergo non beatitudinis sed castigationis esse affirmo quod vivitis; & si placet, institutionum vestrarum partes singulas percurramus. Nec habere Bragmanos consuetudinem semina mandare telluri, nec arbores vitibus decorare, nec plantariis arborum nuda vestiri camporum, nec ædificia pulchra constituere. Harum rerum manifesta ratio est, quod ferrum & metallum vobis indignatio naturæ non præbuit, quo cuncta quæ numeravimus excoluntur; aliunde autem assumere negotiationem navigii non potestis, atque ideo vos necesse est herbis palmitibusque depastis vitam horribilem pecorum more transigere; aut non idem lupi faciunt, quibus cum carnem præda non suggerit, terreno cibo rabiem famis coguntur

tur

tur explere. Quod si liceret vos in nostras migrare terras, profecto Philosophiæ vestræ penuria nullatenus requireretur, sed in suis deserta finibus inhaerere; aut si nos in vestras sedes transire possemus, sapientes inopes redderemus. Quem exulem non statim comitatur continentia? quæ si venit ex arbitrio, virtus est, si ex imperio, pœna. Ergo non in angustiis & egestate, sed in opulencia, temperanter vixisse laudandum est; alioquin cæcitas & paupertas sola virtutum gloriam sortiuntur; illa quia non videt, ista quia non habet, ut cupiat. Fœminarum igitur vestrarum nullus, ut asseris, decoretur ornatibus; assentior; quippe nec ars officium nec materia ulla suppeditat. Nemo apud vos incestivo vel adulterino inflammatur ardore: miranda res esset, si proprio non necessitatis iudicio viveretis; si animum vestrum

ab illicitis amoribus pudicitie contemplatio, non deformitatis arceret aspectio; si castitas non coactis sed indicatis jejuniis testimonium voluntatis eriperet; etenim nulla savior potest mortalibus pestis evenire, quam hæc res, quæ quidem desideria huiusmodi non solet de sensibus humanis auferre, sed factum; id est, non mentem ab scelere prohibere, sed corpus ab opere; non reprimere jubentis imperium, sed tollere famulantis obsequium. Manet igitur causa peccati, cum vel præsto etiam si posset non subiret. Dicitis leges vos & iudicia non habere, literis non studere, misericordiam neque petere neque tribuere. Omnia hæc enim mortuis constat vos habere communia; quibus ut facultas sentiendi non suppetit, ita voluntas fruendi sublata est; rationibus nobis, id est, rationalibus hominibus, qui nullius inedia lege perstringi-

mur,

93. a. 9. dulces, f. dulce.
 93. b. 27. edita est, f. ea est.
 94. a. 19. cum homine est, f. cum homine est commune.
 94. b. 5. suscipitis, f. suspicitis.
 94. b. 13. horrenda, f. horrida.
 95. a. 5. tribuistis, f. tribuitis.
 97. b. 6. felicissimos, f. infelicissimos.
 97. a. 13. tenentur, f. eximuntur.
 97. b. 15. invidere, f. invident.
 98. a. 14. pro vestibus, f. sub vestibus.
 98. b. 3. amittere, f. admittere.
 98. b. 13. dicere, f. maledicere.
 98. b. 24. vocari, f. invocari.
 100. a. 27. exquiritur, f. acquiritur.
 100. b. 13. vestiri, f. vestire.
 100. b. 20. negotiationem, f. negotiatione.
 100. b. 25. aut, f. an.
 101. a. 2. vos, f. vobis.
 101. a. 16. sola, f. solz.
 101. a. 22. officium, f. officium.
 101. b. 4. indicatis, f. indictis.
 101. b. 24. feniendi, f. sumendi.
 102. a. 11. suadere, f. succedere.
 102. a. 16. raptatur animorum, f. fit raptatus animorum, vel, raptatur animus.

F I N I S.